

*Издателският екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничеци с героизъм,
запазиха за поколенията безценното Слово на
Учителя. Благодарим на стенографките Пашиа
Теодорова (1888□1972), Савка Керемидчиева
(1901□1945), Елена Андреева (1899□1990) и на
съхранявалите го през годините българи.*

Да бъде благословен самоотверженият им труд.

Петър Константинов Дънов
ПОСЛЕДНОТО ДОБРО

Първо издание

Прегледна подготовка:
Наталия Ангелова, Звезделина Якова
Печат: „Урания“
Издателство „АСК'93“
ISBN 954-9589-01-3 (м.1)

ПОСЛЕДНОТО ДОБРО

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета евангелието на Матей, осма глава.

Гражданите излезли да Му кажат да излезе из техните предели. Не е в техен интерес цялото стаго да се хвърли във водата. Колко естествено човек всякога е съгласен с учения, които допадат на неговите лични интереси. Хубаво е. Първите интереси са Божествени, но сега има нещо примесено в човешките интереси, някой в миналото го е присадил. Има много неща, които не са естествени. Ражда ли се човек пияница или крадец? Кражбата е присадка, пиянството е присадка. После, има още много други присадки. Ако вземем съвременното християнство, какво ли не са притурили на Христос, че Той казал. Христос учи много просто. Той с притчи учеше хората и от тия притчи изваждаха тайната. Казва: „Живейте тъй, както разбирате.“ Разбира се: не както си присаден, но както не си присаден. Ако те взема и те хвърля, и кажа: падай, както знаеш, ако от някой аероплан някой пада – сега има парашути, като падат, но без парашути – отиде; като падне на земята, нищо няма да остане от него.

Сега всички дават примера – имаш една градина и казваш: „Никой няма право да бута плодовете.“ Но ти ги бутаеш. Ти казваш, че имаш право, но всъщност според Божия закон нямаш право на тия дървета. Ти си взел това право. Нямаш никаква тапия, че тия дървета са твои. Дойде друг,

казва: „Ти нямаш това право, аз имам право.“ Кой ти даде това право? Това е безправие. Туй не е същността. Нас не ни интересува плодът. Яде този човек плодове, понеже има здраве. Ако стомахът беше болен, хич нямаше да ги бутат. Пил вода, защото е жаден. Ако не беше жаден, хич нямаше да бутат водата да я пие.

Ние искаме да знаем какво е волята Божия. Най-първо, човек се влияе от своето тяло, влияе се от своето сърце, влияе се от своя ум, влияе се от своята душа, влияе се от своя дух. Някой път тялото е право, сърцето е право, умът е прав, душата е права, духът е прав. Сега колцина хора има, които различават тия влияния? Да ядеш има нещо необходимо – не може да се каже, че не трябва да ядеш. Ще ядеш, но разумно ще ядеш, ще подбереш храната, която е подходяща. Не казваме да не пиеш. Ще пиеш, но разумно ще пиеш, ще пиеш онова, което Бог е направил, чиста вода. Тия примеси, които хората направили, ти ги гръж надалече.

После, друг социален въпрос: как трябва да се възприема светлината, въздухът, водата, храната? Имаме този стремеж. Как да се поддържа човечеството за приемане на живота? Има общо възприемане на живота. Ти трябва да даваш ход на всичките клетки на тялото си да живеят. Ако ти привилегироваш някои клетки на стомаха си, даваш им колкото те искат, а на гробовете не даваш каквото искат, ще настане анархия. Ако на ума, на мозъка, не даваш каквото иска, и там ще настане анархия. Ако на всяка част на организма не дадеш право, ще се намериш в безизходно положение, настава една дисхармония. Ще те заболи кръстът: значи ти си господар, който не е дал правото на гръбначния стълб да постъпва както той знае.

Сега всеки твърди как Господ е направил света. Че как го е направил? Как разбирате как Господ направил света? Бог е направил света и сега всички ние учим благата, които Бог ни е дал, как да ги употребим. Първото нещо, хората трябва да се научат как да ядат. От яденето зависи какъв ще бъде животът. Ти ще бъдеш в яденето или вегетарианец, или пло-

доядец, или месоядец. Месоядците са, които внесоха всичките лоши работи в света. Да допуснем, че вие сте вегетарианец, но минавате някъде и ви замирише на пържола свинска, направена хубаво, отгоре посолена с червен пипер и лимон турено. Казва: „Трябва ли да ядем?“ Може да ядеш за цял ден свинско месо за цял ден болните може да го ядат; препоръчвам го, но на дози. Като си здрав, да не ядеш свинско месо. Болните може да ядат. И овче месо, и кокоше, и яйца може да ядат, всичко може да ядат. Аз считам вегетарианци не които седят пред мене и не ядат, но които нямат желаниа, които са неестествени. Тази, месната, храна е много нечиста. Всички онези, които се занимават с месната храна, имат метода на котките. Котката, като хване мишката, с козината, с червата я изяде. Котката живее много хигиенично, но те скоро умираш от недобро хранене, неестествено се хранят, с всички нечистотии изядат храната си. Ти като ядеш свинско месо, овче месо: всичките клетки имат толкова нечистотии и ти ги поглъщаш, и после искаш да бъдеш здрав. Следователно, като вземаш месото и като мислиш да си похапнеш, то е, защото в човека има един атавизъм.

Един мисионер във Великия океан на някой остров проповядвал християнството на човекоядците, обърнал ги към християнството. Една осемдесет и пет годишна старичка вече на умираше, като дошъл проповедникът да я изповяда, казва: „Струва ми се, че ако имам опечена ръчица на някое дете, ще оздравея.“ Та казвам, първото нещо, трябва да се освободим от неестествените работи. Да дойдем до Божествените работи на нещата: да ядем добре, да спим добре, да дишаме добре, да мислим добре, да приемем светлината добре, да се обличаме добре.

Сега ще кажете: парí. Парите не са един необходим порядък. Например ето какво, яденето е в цялото органическо царство, всички ядат, няма съществуване, което да не яде. Всички дишат, всички пият вода, всички възприемат светлината. Щом дойдем до парите, те са в човешкия порядък. Птиците пари нямат. Хвъркне, кацне на някоя круша, череша, вземе си

череша без пари. Казвам: това е второстепенен порядък. Казваш: „Парите трябва.“ Ти си занаятчия, шиеш грехи. Идеш някъде, ушиеш грехи, ще те нагостят хората. Или добър железар си, или обуцар, или шапки знаеш да правиш, или някой цигулар, или песни знаеш да пееш. Сега всичките хора не пеят. Всички говорят, но всички не пеят. Млекопитающите ни най-малко не пеят. От птиците малко има, които пеят.

Казвам, да отделим Божественото влияние. Когато Божественото влияние дойде в човека, то носи здраве. Всички други второстепенни влияния всякога са болезнени. Някой път ти може да дойдеш под влиянието на някой вълк. Вълците влияят. Щом дойде вълчото влияние, ти може да хванеш някоя кокошка и да я заколиш, това е лисичо влияние. Лисицата някой път ще си помисли за някоя хубава кокошка в курника и тази мисъл се предаде на твоя ум. Ти започнеш да мислиш за кокошката, както лисицата, или за овцете, за някое агне, както вълкът. Или някой път мислиш за рибите. Това е мисълта на тия птици, които живеят в моретата и се хранят само с риби.

Та казвам, ние по някой път се намираме под влиянието на някои животни или растения. Хубави са тия влияния, добри са. Но някой път тия влияния образуват в нас едно лениво състояние, та по някой път сме неразположени за работа. Докато е млад човек, природата го поддържа. Като стане стар, той започва да се убеждава, че не трябва да работи. Когато трябва да работи, отказва се, казва: „Остарях.“ То е едно вътрешно умствено състояние, започва той да се оглежда в огледалото, явяват се някои бръчки, косите побеляват, започва да се прегърбва. Вземете вие един лист, и щом той изсъхне, веднага ще се набръчка. Щом започваш да остаряваш, влагата намалява. Старите хора нямат влага, изгубват водата. Старите хора са градинари без вода. Градинарство без вода не може. Тия, плодните, дървета без вода не виреят. Красотата без вода не вирее.

Та казвам, Божествения ред на нещата в нас трябва да го различаваме. Никога не трябва да проповядваме едно

учение, което не изпълнявате. Някои от вас препоръчват безбрачие. Във вас има милиони клетки, които постоянно сватби правят, постоянно сватбарство има в стомаха, в дробовете, в мозъка. Казва: „Не трябва да се женят.“ Благодарение на тия женитби те живеят. Ако престанат да се женят у тебе, и ти ще престанеш. Не се жени, за да се развеждаш. Ожениш се и след две години се разведеши. Жени се да не се развеждаш. Някой ми казва: „Сгодих се.“ Десет години се водите, докато се опознаете. Хората казват: „Кови желязото, докато е меко.“ Лесно е, ако е за гвоздеи: вземеш чука, вземеш гвоздеи, ковеш. Щом дойдеш до обществения живот, работата с гвоздеи не става.

Казвам, в съвременния живот трябва да стане преобразуване в семейния живот. Едно преобразуване трябва да стане в семейния живот на нашия ум в нашия мозък, едно преобразуване в семейния живот в нашите дихателни органи или на духовния свят. Трябва да стане едно семейно преобразуване на тялото ни. Най-първо, човек трябва да се самовладее. Направете един опит. Отивате при една чешма, има десет души, чакат. У вас има желанието да ги разкъсате. Казвате: „Бързам.“ Искаш да вземеш, ти да се напиеш. Хубаво, ако ти си силен, разрешаваш въпроса. Но ти си слаб, и тия хора са силни, и си позволиш да бутнеш някого. Какво ще стане? Някой път гледам някои духовни хора, като станат духовни, мислят, че са много силни, казва: „Мене Господ ми каза да ти кажа.“ Че де ти са документите, че Господ ти казал? Ако Господ ми е казал, аз ако съм, ето как ще постъпя. Отуда в дома, има един болен. Най-първо, казвам, че Господ ме прати да излекувам болния. Излекувам го. Мъжът и жената се карат, казвам: „Господ ме прати да ви примиря.“ Помирявам ги. Жената не обича мъжа си, казвам: „Господ ме прати да обичаш мъжа си.“ После, Господ ме прати да науча мъжа и жената да се обичат. То е наука. Ти трябва да знаеш откъде да започнеш да обичаш. Ти можеш ли да месеш хляб без вода? Вода имаш, но може ли да месеш само с вода, ако нямаш брашно? Трябва ти брашно, трябва ти и вода. Като

замесиш хляб, трябва да знаеш как да го опечеш.

Сега всички тия работи ние ги знаем. Но как ще научиш един човек да обича друго? Заради мене не искам никаква философия. На другите трябва да обяснявам как трябва да се обичат хората. Дето и да иде, те имат доста гръбчета, туря на огъня, запали се, огънят гори. Казвам: не изгасвайте този огън. Любовта трябва да се раздава. Човек отива да търси гладните хора, ще им остави каквото има, да ядат, и като влезеш в дома, ако ти сам не си проводник, за каква любов ще говориш? Теоретически ще говорим да се обичаме, но и ти не знаеш какво нещо е обичта. Доиде някой и на мене ми казва: „Учителю, аз ви обичам.“ Питам: „Защо ме обичате?“ Два процеса има да обичате: или този, когото обичаш, трябва да вземаш нещо от него, или трябва да му даваш нещо. Един учител обича способния ученик, вижда го, ако е по музика или някое друго изкуство: онова, което му предпече, ученикът ще приложи, той ще рисува хубаво, ще свири хубаво. Сега доиде противоречието: туй е за способните, ами за неспособните ученици? Аз подразбирам, че всички ученици са способни. Всеки човек, който има глава на раменете, е способен; който има гробове да диша, е способен; който има стомах да се храни, е способен; който има крака да ходи, е способен. Ще започнем от онзи, естествения, порядък. Ако ти не допуцаш светлината на твоите очи, очите ти след време ще се атрофират. Ако ти не пуцаш въздух в гробовете си, те ще се атрофират. Ако не допуцаш храна в стомаха си, клетките на стомаха ще се изопачат. Един ден ще започнеш да страдаш, ако не учиш краката си да ходят, ръцете си да работят. Ние ги учим, те са ученици. После, пръстите си трябва да учиш. Я виж онзи пианист, двайсет години той учи, докато научи пръстите си как да свирят. Като ги научи, всеки пръст знае вече по клавишите на пианото да свири; пръстите като че ли имат светлина в себе си, знаят къде са клавишите.

Казвам, в нас има едно вътрешно чувство, което ни пошепва как да живеем. Но има един човешки порядък, който казва: „Жената е съблазън“. Вярно ли е това? Жената е

съблазън, когато се наконти със скъпоценни камъни и ходи между бедните хора, които имат нужда от тия скъпоценни камъни. Тя да не туря тия скъпоценни камъни на себе си, но да ги снесе от врата си, да натовари една кола с хляб, че да иде между бедните да раздава хляб. Тогава ще я слушат. Тя се накичи и казва: „Гледайте, като мене да бъдете.“ Де ще намерят толкоз скъпоценни камъни бедните? Ако натовари хляб и раздава, и каже: „Както аз постъпвам, и вие постъпвайте“, всеки може да направи това. Но скъпоценните камъни не са нещо съществено. В този свят скъпоценните камъни са само за ума. Скъпоценните камъни да ги носим в човешката мисъл, в човешкото сърце, но отвън, на физическото поле, само тия богаташи носят скъпоценни камъни. Скъпоценните камъни, които се носят, предпазват от известни злини. Те са оръжие. Всеки човек, който ходи със скъпоценни камъни, показва, че той е военен. Все ще носиш като някой военен някоя пушка, някоя сабя. Ти ще носиш диамант просто да се пазиш от някои лоши влияния. Може някой камък да е с червен цвят, син цвят – то са оръжия. Вие носите гребенчета на главата си, някои носите черни гребенчета, някои – бели. Питам: птиците какви гребенчета носят? Без гребенчета не може ли? В един град има гребенчета, но в село няма никакви гребенчета, косата така е вчесана, завързана с панделка.

Сега същественото в живота е да съзнаваме онзи Божествен порядък, който действа в нас. Ако човек дава ход на своите чувства, никога не си въздейства. Минаваш покрай някой извор, искаш да пиеш. Почини си, вземи вода в ръката си и опитай водата. Ако кажеш: тази вода не е хубава, онази вода не е хубава, нямаш особена чаша да гребнеш да пиеш. Ще си вземеш с ръката и ще опитаеш тази вода.

Та казвам, всички хора трябва да пият от чистия извор. В Божествения порядък всички имат право да пият. Ще пиеш толкоз, колкото ти трябва, ни повече, ни по-малко. Ако пиеш по-малко, ще се яви в тебе жажда. Ако пиеш повече, ще има друг процес, недоволство ще се яви в тебе. В какво седи пиянството? Седиш, пиеш една чаша, после още една и още

една. Изпие двайсет-трийсет чаши, дойде до едно място, дето виното го приспи. После му образува главоболие.

Мнозина от вас казват, че много страдал от любов. Тази любов, която кара хората да страдат, тя не е чиста любов, тя е кръчмарска любов. Всяка любов, която причинява болка на човека, е кръчмарска. Всяка мисъл, която причинява главоболие, е кръчмарска. Всяко чувство, което причинява болка в сърцето, е кръчмарско. Божествените мисли, Божествените чувства и Божествената любов никога абсолютно не причиняват някакво страдание. Дето тя влиза, възкресява мъртвите от гробищата.

Та казвам, трябва да дойдем до основния закон. Казваме, че човек трябва да живее. В дадения случай, ако аз не мога да бъда в хармония с всичките хора, какъв човек съм? Ако вляза в една гора, пък се блъсна в едно дърво, че ми удари крака, кой е крив? Нося брадва и накълцам това дърво. Това не е право. Вървя в гората, блъсне ме някой клон, отрежа клона с трион. От мене зависи това, нека седят дърветата, каквито са. Като влезете в обществото, във всинца ви се явява желание с вашия трион да режете. Всеки започва да реже. Виждам гората осакатена. Всеки, като дойде, ще започне да те учи как трябва да живееш, как трябва да обичаш. То е един вътрешен процес. Човек трябва да обича, за да се научи. Никой не може да го научи да обича. Единственият само Бог може да научи хората да обичат. Понеже Той свършено обича, като влезе, ще те научи. Казва: „Гледай аз какво правя и прави същото.“

Та казвам, престанете да бъдете учители на любовта, бъдете образци на любовта. Не само да казвате: „аз те обичам.“ Какво обичате вие? И аз може да кажа, че те обичам. Другите ми се хвалят, че ме обичат. Дойдат мухите в стаята, постоянно ме безпокоят. Сутрин, като стана, дойде някоя, качи се на носа ми, не кацне на рамото, но на носа. Казва: „Знаеш аз коя съм.“ Как да не зная. аз зная какво иска: тук има за ядене, тя започва да обира микробите. Сладки са тия микроби. аз искам да я изпъдя, казва: „Чакай да ти направя

услуга.“ Някой път оставям мухите, чакам да си свършат работата. Тя ходи, обира, обира. Сега се учи да ги търпя. Като дойде, навсякъде обикаля, ходи. След нейното идване друга муха не се качва на носа ми.

Сега всички вие сте учени, които мислите за любовта. Казвате: „Сърцето ми гори.“ Но има разни горения. По някой път срещна някоя мома и правя научни изследвания. Погледна я, тя си затвори очите надолу, казва: „Учителю, ти си толкова свят, че не смея да възприема твоя поглед, срам ме е.“ Срещна друга, освен че не си затваря очите, но се ококори насреща. Гледа, иска вътре да проникне, да види какво излиза от мене, гледа очите ми, изследва ме. аз сега и казвам: „Защо ме гледаш?“ Казва: „Видях нещо много хубаво, Учителю.“ Едната видяла хубавото в мене, а пък другата не може да гледа хубавото в мене. Питам, коя от тия двете момичета е на правата страна?

Казвам, аз искам да грея хората, без да ги изгарям, само да ги стопля. Искам да грея хората, без да ги изсушавам, да не пресъхнат. Божествената любов носи всички възвишени качества. Тя носи всичките блага. Когато човек дойде до любовта, трябва да има достатъчно влага, достатъчно въздух, достатъчно светлина, достатъчно сила. По това се познава. Дойде любовта: и хляба добре месеш, и добре ядеш, и добре четеш, и добре се обличаш. Навсякъде всичко ти е светло. Замине любовта: навсякъде всичко виждаш, че не е така. Казваш: „Защо ми е да обичам?“ По някой път вие се обезсърчавате. Срещате вашия учител в света и на някои очите са затворени. Но в единия случай има едно малко съмнение. За мене нашата майка ни обича. Синът трябва да работи, както бащата работи. Дъщерята трябва да работи, както майката работи. Ако синът не работи, както работи бащата и ако дъщерята не работи, както майката работи, те нямат любов.

Вие, като ме слушате, казвате какво съм казал, че като ме слушате, трябва да идете да го разнесете. Колко души има, които чакат? Не да идете да ги обърнете, но да

кажете: „Елате при нас.“ Благото, което нося, ти го приеми и употреби. Не да се премести само от място на друго.

Някои от вас искат да се оженият, да имат деца. Тия деца трябва да мязат на тебе, да не съжالياваш, че си се оженил. Като се ожениш, тия деца ще се родят по Бога. Ти трябва да бъдеш благодарен от тях и другите да бъдат благодарни. Казва: „Няма за кого да се ожени.“ Че как няма? Господ е пратил за всинца ви. Като дойде той облечен скромно, вие търсите някой с цилиндър и вратовръзка, пръстен да има, после, да е някакъв висш чиновник, да има заплата от десет хиляди лева, да има апартамент. Ако е бедняк, голтак, не го искате. Че Господ бедняк праща за тебе. Когато Господ ни изпраща едно дете, голямо ли го изпраща? Той го изпраща толкоз малко, че с микроскоп трябва да го гледате. Тури това дете и то започва да расте, и след десет-двайсет години пораснало голямо. Първоначално не се виждаше. Ако вие мислите, че онези, които ви обичат, ще бъдат големи, вие се лъжете. Любовта, която не се яви в микроскопическите работи, тя не е любов. В най-малките работи любовта, ако не се яви, не е истинска любов.

Сега става, което ви казвам. Не искам да вляза в стълкновение с вашите възгледи. И аз имам такива възгледи. Някой път се ръкувам с някого, неприятно ми е, една ръка суха. Нему му трябва влага. Някой път долната част е мека, но е суха. Не от работа. На някои, без да работят, ръката е твърда. Тази твърдост не е хубава. Изобщо, щом като човешката мисъл е благородна и щом като човешките чувства са благородни, ръката е мека. Щом стават ръцете груби, щом загрубяват ръцете, то не е хубаво. После, имаме много навиги. Като срещнем някой човек, не знаем на какво разстояние да бъдем. По някой път дихателните органи се запушват, образува се известна миризма, дъхът на някой човек мирише. Дишането не става правилно. Всякога сегашните хора страдат от болести, които се дължат на подпушване на силите на любовта. Любовта се подпушва, вследствие на това се раждат тия безбройни болести. Ти обичаш само едного. Да

обичаме всички. Да обичаш всички ето какво означава: ти си извор, който дойде при тебе да пие, еднакво право има да вземе от твоята вода. То значи изворът няма да ходи да го обича. Когато казваме, че трябва да обичаме всички, разбираме един извор: който дойде при него има еднакво право да вземе, и да вземе толкоз, колкото той иска. Като дойде един вол, да вземе колкото на вола трябва; като дойде една мушица, да вземе колкото на мушицата трябва. Всяко същество да вземе от твоята любов толкоз, колкото му трябва. Туй подразбирам. Вие подразбирате да идете по целия свят, да прогласим, че ние сме приели новото учение. Тогава да изявим свободата. При нас свободно трябва да дойдат всички, не ние да идем при тях. При извора ние ще идем. Но някой път ще прокараме този извор в нашите стаи. То е друг въпрос. Не седите да кажете: „Ще платиш за водата.“ Че колко сте платили за любовта? Аз колко съм платил за любовта? Нищо не съм платил. Даром сте пили, даром давайте.

Трябва да се освободите от тази вътрешна тревога. Дойде някой, казва: „Ти другите обичаш повече, мене не ме обичаш.“ Досега ни най-малко не съм взел от любовта, да туря в частта на някой човек. Всеки, като дойде, ще си вземе. Любовта ни най-малко не протяга ръка. Ти ще хванеш пръв ръката. Щом я хванеш, и тя ще те хване. Любовта седи и гледа ще я хванеш ли. Щом ти я хванеш, и тя те хваща, не те пуца. Ако не я буташ, никога не си дига ръката да те поздравя. Ето аз какво подразбирам – ако аз държа устата си затворена и не искам да приема въздуха, той седи отвън и казва: „Готов ли си да ме възприемеш?“ Щом си отворя носа или устата, въздухът влиза. Държа устата и носа затворени, той чака отвън. Светлината също така – държа очите си затворени, не влиза, щом отворя очите си, веднага влиза. В любовта вие ще отворите душата си и тя сама ще влезе, ще я усетите, ще се допрете до нея. Ако чакате тя да дойде, с години ще чакате. Тя е навсякъде, ще я хванеш. Ние, хората, много разправяме за своите страдания. Тя не обича да ѝ говориш за страдания. Кажу: „От дълго време те чакам.“

Хваща те за ръката. Кажу: „Стори за мене това, което искаш.“ Че си страдал, това-онова, оставете тия неща настрана.

Ако Христос дойде днес във вас, вашите свини ще угам в морето, ще кажете: „Учителю, откакто дойде, отиде всичко.“ Когато съживяват един мъртвец, който се удавил, усеща голяма болка, но то е признак, че животът влиза. Животът изпъжда онази инертна материя и човек усеща такава болка, каквато не е усещал. Или някой, който е замръзнал, че са го съживили, ако не спазват закона на размразяването, чувстват се ужасни болки. И аз съм чувствал болки, когато съм бил невнимателен. Пръстите измръзват зимно време и като вляза в стаята, ужасна болка се образува в ноктите. Аз съм виждал деца да плачат, половин час плачат, докато дойде кръв. Като дойде кръв, няма плач. Всякога любовта, при нашето инертно състояние, образува тия болки. Не се плашете от тия болки.

Често казвате: „Да прославим Господа, да осветим Господа.“ Че трябва да Го осветим. Като дойде Господ, не трябва да Му мърморим, да кажем: „Господи, Ти си ни оставил, че гладувахме, че страдахме.“ Погледнете онзи червей, който ходи по земята, той какво трябва да каже? Онази птичка, която седи на клона, какво да каже? Онзи вол, който целия ден оре на нивата, какво трябва да каже? Онзи кираджийски* кон, който целия ден носи товари, какво трябва да каже? Онзи шофьор, който целия ден кара автомобила, какво трябва да каже? Онзи войник на бойното поле какво трябва да каже? Съдията, свещеникът, всички се оплакват. Жената, която има деца, какво трябва да каже? Сега казвате: „Толкоз време съм в училището, какво съм придобил?“ Толкоз години си на земята, какво си придобил? Човек се ражда на земята. Младата мома, която е дошла, какво е добила? Тя дошла да се учи, момъкът дошъл да се учи. Каквато и служба да вземат в света, онова, което може да ви препоръча, то е вашият ум,

*кираджийски – който превозва чужди стоки.

вашето сърце и вашето тяло. Ние се препоръчваме с три неща. Ето какъв е моят морал. Като мина покрай някое гърво, спирам се, прочета колко плода има, виждам, че са сто. Имам право само един да откъсна.

Сега ние тук имаме лозе. И някои от избраните са ходили и най-хубавото грозде са го обрали. Само няколко сестри го изяли, другите не. Казват: „Туй е Божие.“ Хубаво, Божие е, но то е за всички сестри, по едно-две зърна да си вземат. А две-три сестри изядоха всичкото грозде. Това не е морал. Тук един брат задигнал сестрата на един брат. Той ги следи, не се разбрали и ходят двамата по Витоша. Това не е право. Хора, които угам тук да разрешат социални въпроси, не дигат скандали в братството. Страшно безобразие. Тук в кухнята влизат, няма никакъв ред, влизат с обуца. Всичките братя, които влизат в салона с обуца, да угам един ден да го измият. Казват: „Да има определено.“ В едно братство всички имат еднакви права, но и еднакво трябва да служат. Аз обичам порядъка и безпорядъкът ми е крайно неприятен. Лоши хора когато копаят лозето, то не дава плод. Те го копаха, които се развеждат, и нищо не дава.

Казвам, разведени хора не ги искаме. Нека се разведат от греха. Те са свързани с дявола. Разведете се с дявола, не с мъжете си. Грешници ние не ги искаме. Някой се оженил за дявола, да си живее с дявола. Които искат да живеят с Бога, да дойдат при нас. Всички, които имат мъж дявола, навън да седят, нищо повече. Аз се чудя, и тук има сестри, със своите торби ходят и вземат от градината. То е кражба. Тук научете се да се самовладеете. Казвате: „То е братско.“ Като дойде за работа, не е братско. И в работата, ако е братско, всички трябва да работят. Какъв порядък ще се даде на нещата, кажете ми, ако ние не считаме, че земята е дом Божий, че небето, че всичко, което е на земята, растенията, всичко е Божие? Минавам покрай някое растение, като го погледна, не искам да го онеправдая. Те са деца. Тия ябълки, круши, сливи, като деца са. Казвам, като взема една слива, какво ще направя? Трябва да направя някаква услуга. След

като изям сливата, трябва да посадя костилката някъде. Колцина от вас, като ядат сливи, посаджате? Вие ги хвърляте, костилките, по земята. Из нашето игрище гледам доста костилки, от сливи, от праскови, нахвърляни. То не е хубаво. За света може да е, не за вас. Всяка костилка посаджайте. Като ядете, събирайте ги, засаждайте ги да изникнат. Отдето минете, насаждайте. Ако толкоз години бяхте приложили това правило, най-малко пет-шест хиляди гървета щеше да има посяти навсякъде.

Не можем да бъдем носители на Божията любов, ако не приемем Бога в себе си и не Го оставим Той да се изяви в нас. Аз не съм за онази любов, която е само за някои. Защото, ако ние не се поправим, в Божия закон има граници. Не мислете, че е слабост. Бог дълго търпи, но увеличаването на дълга ни най-малко не показва, че сме прогресирали. Трябва да се поправят погрешките. Не можем да се избавим от тях. Няма да дойде някой да поправи нашите погрешки. Владейте себе си. Не отвърщайте зло за зло. Бъдете смели, да кажете какво трябва да направи човек. И на себе си кажете какво трябва да направи човек.

Та казвам: пред Бога живеем. Ако Бог изпрати сега една комисия, малцина от нас ще ни намерят такива, каквито трябва да бъдем. Смъртта какво е? Разчопляне, разединение, всичко туй да видят. Всички тия мисли, желания, които са скрити, ще ги разчоплят, и нищо няма да остане неразчоплено.

Та казвам: тъй както разбираме християнството, това не е Неговото учение. Новото учение е учение за подмладяване. Младостта трябва да се изяви. Светлина трябва да се яви в ума, да бъдете радостни. Топлина трябва да се яви в сърцето, да имате най-хубавите чувства. Сила трябва да имате в тялото. Ако не се подмладите, не сте в новото учение. Човек на осемдесет, деветдесет, сто и двайсет години, и пак да бъде свеж, да му е радостно, че ще умре.

Гледам, вие сте се изпоплашили, мислите за оня свят. Кого ще забедете? Сами няма да ви приемат. Една мома

приемат вкъщи със сина. Той я води. Ако той не я води, тя е натрапница. Вие искате да идете сами. Вие сте натрапници. Трябва да ви придружава някой от синовете Божи. Ако една душа отива в онзи свят и един син Божи има с нея, приемат я. Сами не искате да идете в оня свят. Кракът ви не може да стъпи. Казва: „Ще изпратя Духа Си.“ Този Дух като изпрати, с Него ще идете. Без Дух никой не може да иде. Не само това, но всеки ден ще чувствате, Той ви казва какво трябва да правите. Сега ще кажете: „Кажете ни нещо добро.“ Вие сте много добри, но ако ви кажа, че сте много добри, по-добре още едно добро. То е последното. Последното добро съживява човека. Един светия като се сформирова в утробата на майка му, образуват се ръцете, краката, тялото и най-после се формират гробовете. Като се завършат гробовете, веднага туй дете трябва да се роди, понеже гробовете трябва да гишат, да функционират. Ако туй дете не се се роди, умира. Като се роди, излезе навън и заплаче.

Страданията показват, че човек се е родил и започнал живота. Ще бъдете доволни, че Бог ви е посетил. Гледам, през тия дни постоянно идат мрачни мисли по радиото. Този се обезсърчил, онзи се обезсърчил, този се обезверил, онзи се обезверил, аз това не вярвам, аз онова не вярвам. Какво ще ви убеждавам? Какво искате вие? Момата търси момъка. Че тя трябва да го обича. Някой път момъкът търси момата, някой път момата търси момъка. Ако той трябва да търси, стой! – той ще дойде. Ако ти трябва да го търсиш, ти ще го намериш. То са практически правила. Някой път аз ще търся, някой път мене ще търсят. Бог казва: „Потърсете Ме.“ Онези, които търсеха, намериха. Онези, които търсят Господ и които Господ търси, те са хората, на които Бог е дал благословието. Та казвам, не онези, които търсят Господа, но които Господ търси, ще Го намерят.

Та казвам, вие потърсете Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичката си душа, и ще Го намерите. След като Го намерите, хванете Го за ръката и тръгнете след Него. Работа трябва. По този, кривия,

начин ще мислите. Имаш един мъж, като го оставиш, ще разрешиш въпроса. И двамата мъже не разрешават въпроса. Една жена никога не трябва да напуца мъжа си, нищо повече. Щом се ожени, да го изтърпи докрай. Да не върви по хлъзгав път. Аз не обичам тук да стават скандали. Тук не е място за скандали. Казват: „Той ги учи да се развеждат.“ Всеки, който се оженил, да се държи за възлюблената, по-добра няма да намери. Тук имаме една сестра, нейният възлюблен петнайсет години не беше ѝ говорил. Дошла беше до едно положение – искаше да го напусне. Проговори ѝ най-после. Бог ви туря на изпитание, издържте изпитанието. Женитбата на земята е училище, не е щастие. То е знание. Два пъти не се женете, аз съм за еднобрачието. Ако твоя възлюблен замине за другия свят, не търси друг. Не да не обичате, но другото е търговия. Никога не се жени втори път. Замине ли си първият, не търси втори, трети, четвърти. Причината сега, че първият, вторият заминал, не търси. Новото учение изключва това. То е за еднобрачието. Адам трябваше ли да търси някоя друга Ева? Първата Ева той я намери в душата си. Душите са двойни, които слизат на земята. Всяка душа има своя другарка. Търсете другарки и тогава душите се обръщат една с друга. Две души с други две души, стават четири; две души се сливат и стават по-голяма душа, и тия души по две се сливат и стават четири, стават по-голяма душа. Осем ще се слоят ведно с други осем, докато най-после образуват тази, най-голямата, душа, която е сбор на милиони души. Не се заблуждавайте да мислите, че като него няма. То е сливане на души в света. Явяват се съмнения в света: този обичам, онзи не. Някоя звезда свети повече, някоя по-малко. Така са направени. Аз не мога да им се сърдя. Малкият извор малко дава, големият извор много дава. Малкият извор е толкоз ценен, колкото и големият.

Любовта в най-малките проявления трябва да бъде чиста. Любовта може и в големите проявления да бъде опорочена. От любов някой път човек става ленив, става нетърпелив. Много синове и дъщери не учат, уповават се на богат-

ството на баща си. Дали баща му е сиромаш, или богат, той трябва да учи, той трябва да работи. Сиромашът и богатият трябва да работят, физически труд да работят. Един ден седя, иде един и казва: „Да ви донеса вода.“ Казвам: „Аз не трябва да се уча така.“ Някой път вечерно време ходя за вода, да се упражнявам. Денем като ме видят, ми вземат стомните. Вечерно време ида за вода, да се науча. Някоя сестра ми се оплаква, че носила вода. Грехота е, който не носи вода. Ако искате да бъдете здрави: най-малко десет-петнайсет стъпки. Вземете два кърчага* или две стомни, идете, поливайте цветята. Да бъдете здрави, вода носете. Сега сегете, вода не носете, болни сте. Тогава лекарите с инжекции ще ви лекуват. Вземете две стомни, иди на чешмата три-четири пъти, донеси вода. Аз, като искам да се лекувам, нося вода. Водата е много добър проводник. Сега на мене много сестри ми се оплакват: „Домегна ни да носим вода.“ Не носете тежки стомни, но по две-три кила. Като се налива водата в стомната, да ви е приятно. Поливайте тази вода, туй е Божието благословение.

Тази година направете един опит. Всеки от вас да си вземе по една стомна и вечерно време носете вода, да видим идната година, като се срещнем, няма ли да бъдете здрави. Всяка вечер поне два-три пъти идете. Ако е далеч чешмата, само веднъж е достатъчно, ако е близко, три-четири пъти. Полейте цветята, напълнете стомната, донесете я вкъщи. Туй ви го давам като правило да бъдете здрави. Ще кажете: „Ние, учените хора, да носим вода?“ Вие, учените хора, ако не го направите, кой ще го направи? Ангелите, които са толкоз учени, слизат да работят при хората. Какво добиват? Прати ги Господ, ще донесат една мисъл, ще се върнат при Господа. Няма да каже: „Аз, ученият ангел, който разполагам със сила, да ида при един невежа?“ Той, като дойде, казва: „Не бой се. Трябва да се учиш. Земята е създадена като училище за тебе. Гледай да живееш добре, за да имаш Божието благословение.“

*кърчаг – стомна, глинен съд за вода.

Ако можете от любов да направите този опит, направете го. Купете си по една стомна. Но ако става въпрос, то е предрешено. Ако от любов може да го направите, направете го. Ако кажете: „Това ли намери да ни каже, не може ли нещо друго да ни каже?“ – аз ви казвам най-простото. Ако някой от вас няма пари, аз може му дам за една стомна назаем. Купете си най-хубавата стомна, каквато искате стомна си купете. Като седите вечерно време, няма какво да правите, кажи си: „Още една работа имам да свърша.“ Вземете стомната и иди да носиш вода.

Вън е ясно, слънцето вече изгря. Сега няма какво да ви казвам, но започнете да обичате туй, както вие знаете. Няма да ви казвам ново. Започнете да обичате, да мислите, както досега сте мислили, туй, което е постоянно във вас. Вие досега сте въздействали на вашата любов. Не туряйте нови правила на вашата любов, на вашата мисъл. По стария начин, по Божествения начин, туй, което постоянно се появява. Явиш се при едно дърво, не го питаш на туй дърво дали му е приятно. Някой път минавам покрай някое дърво и виждам, че не желае да минавам покрай него. Гледа ме малко особено. Казвам на това дърво: „Ти един ден ще извадиш главата от земята.“ Срещате един човек наскърбен. Спрете го, кажете му една сладка дума по новия начин. Като срещнете някого, няма да го питате откъде иде, но му кажете две думи: „Пожелавам ви добър път накъдето отиваш.“ Срещаш един учен човек, кажи му: „Пожелавам ти днес добре да си свършиш работата.“ Среща те един каруцар: „Накъдето отиваш, пожелавам ти добър път.“ Една мома хубаво облечена, поусмихнута се малко, кажи: „Пожелавам ти добър път.“ Няма да проповядваш, да кажеш: „Защо е турила тази шапка отгоре?“ Пожелай ѝ добър път. Защо е турила шапката с перата не питайте, нека се радва на шапката, на роклята. Пожелайте ѝ добър път.

И аз сега на всинца ви пожелавам: онова, което желаете, да го постигнете; кой накъдето отива, да имате добра среда и добри постижения.

Сега да бъдем най-добрите слуги, такива, каквито Господ иска от нас.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Първо утринно слово
5 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЗЕЛЕН И УЗРЯЛ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета двайсета глава от евангелието на Матей.

Да имаме едно размисление.

„Мисли, право мисли“

В тази глава се описват противоречията, които съществуват отдавна. Ще ви дам един пример. Ако ви кажа изискванията на истината или ако кажа правилата на любовта или пътищата на мъдростта, какво бихте разбрали? Онзи, който е просветен, той ще разбере, но онзи, който не е просветен, ще каже: „Какви са изискванията на истината?“ Първото изискване на истината е, че тя иска всеки човек да е свободен. Много изисквания има тя. Какви са правилата на любовта? Правилото на любовта е, че ти трябва да обичаш, да любиш, нищо повече. Пътищата на мъдростта какви са? Мъдростта изисква да учиш. Те са външни елементи. По някой път ние се спираме в живота и казваме: „Кой е правият път?“ Правият път е пътят на въздуха. Каквото прави въздухът, прави и ти. Прав е пътят на светлината. Каквото прави тя, прави и ти. Ти гледай земята каквото прави, прави и ти. Сега в живота днес имаме два възгледа. Един обикновен възглед: ние мислим само за себе си, ние се оценяваме. По

някой път оценката трябва да дойде от много хора. Ние сме живели в едно общество, че нашата знаменитост не зависи от нас, но зависи от хората каква оценка ще дадат. Та казвам, в този път трябва да разбираме. Минаваш някъде, ораторът с ралото разхвърля земята. Казваш: „Този човек развали хубавата поляна.“ И си заминеш. Гледаш, някой събаря някоя къща. Казваш: „Събаря хубавата къща.“ Идеш някъде, пътят преграден, казват: „През този път няма да минаваш.“ Друг път ти показват. Казваш: „Какви са особени тия хора.“ Не може да минаваш по пътя, по който си минавал. Къщата, в която си живял, е съборена. Поляната, по която си ходил, е разорена. Тези работи са, които стават в живота.

Сега каква е разликата между напредналите и нашите състояния. Някой път вие сте въодушевени, готови сте за работа. Някой път сте унили духом, през нощта сте сънували лош сън, гонила те някаква мечка. Сънувал си, че те гони голяма мечка. Като се събудиш, казваш: „Добре че се събудих. Ако не бях се събудил, какво щеше да стане?“ Някой път сънуваш вечер, че баща ти умрял. Плачеш. Събудиш се, радваш се, че баща ти не е умрял.

Казвам, ние трябва да различаваме преходните неща. Някой път е хубаво да умре баща ти. Някой път е хубаво да оживее баща ти. Ако баща ти бил пияница, по-добре да умре като пияница. По десет кила вино е пил на ден, по-добре да умре за виното. Какво има, че умрял? Нека оживее за хубавата вода, да пие само водица. Та казвам, смърт има в света само да се освободят хората от всички лоши навици и качества. Ако нея я няма, няма да можем да се освободим в света. Живеем във времена много размирни, нищо не е сигурно. Сега аеропланите дойдат отгоре, започнат да снасят яйца оттук-оттам. Може да чукат църкви, училища, големи, малки деца. Безразборно убиват, и деца убиват, както и възрастни. Вие се спирате и казвате: „Защо светът е така?“ Там е целият въпрос. Гледам, когато заколите кокошка, защо я варите? Ако ви попита кокошката: заклахте я, но защо я варите сега? Много постъпки в нас има подобни. Някой път ние, умните

хора, правим някои постъпки, заколиш кокошката и после я вариш.

Та сега трябва да бъдем разумни. Един ден гледам нашия „таралокум рициникум“ (*пред вратата на салона има едно красиво рициново растение*) изправил се нагоре като войник. Казвам: колко е красив. Рагвам му се вечерта като на голям юнак. Ставам на сутринта, като го погледнах, увиснали всичките клони. Какво е станало? Всички обикалят и казват: „Опари го сланата.“ Рекох: „Можем да го спасим, можеше да се тури един плат отгоре и да го спасим.“ Всички съзнават, че много пострадал, но никому не му дойде наум да турят платното. Сега минават и го съжالياват. Казвам: „За идната година, като се прероди наново, ще имаме предвид сегашните страдания. Идната година ще го запазим от сланата, ще му направим особен чадър, че всяка вечер ще му туряме чадъра като подслон, да му не прави пакост.“ Та казвам, пътят, по който вървим, има две разбирания. Някои искат, като станат религиозни, да работят по-малко.

Аз съм привеждал този пример. В Америка отива едно дете на събрание, вижда хората пеят, стават, ръкуват се, весели са, молят се. Туй дете разправя на баща си това. Той казва: „Синко, това съм го минал, аз съм установен. Тези сега се учат. Аз съм минал тази работа, не е за мене тази работа.“ Един ден детето и бащата пътуват с един кабриолет с един кон. Конят се спира, не върви. Детето казва: „Татко, конят се установи.“ Природата изисква да работим, понеже всяка част, която работи в човека, е здрава. Която не работи, тя е подложена на най-големите изпитания и отслабва човека. По някой път ние страдаме от това, че не работим. Малките мускулчета, които трябва да се размърдат, не им даваме работа. Някой път само ръцете и краката работят. Те се свиват, малко размърдване на краката, но тази работа не е достатъчна. Виждаме растения, които са поставени на земята, те са много лениви. Ако има някои същества, които не работят и не ходят, те са растенията. Като се загнездят на едно място, не мърдат. Вятърът ще дойде, ще ги разклаца

наляво-надясно, всеки ден упражнения имат. Някой път в тия упражнения госта листа пада. Гледах преди няколко гена имаше гимнастически упражнения на листата, госта клони имаше откъснати от растенията.

Сега тия работи не ги забелязвате, седите и от дребни работи се смущавате. Изгубил си един лев, два лева, три лева. Погледнеш, обуцата си скъсал. Скъсани обуцата, пари нямаш, всичко скъпо. Сега четиристотин грама хляб дават. По-напред един хляб беше за един човек, сега – един хляб за двама, по братски. Може да дойде един хляб за трима, може и за четирима. Че какво има да се плашите, че са двеста грама. Или имате сега четиристотин грама. Ще си поставите ръцете, ще кажете: „Да стане цял самун.“ И той ще стане. Ще се опитате. Каквото Христос е направил, и вие да го направите. Само за вас половин хляб ще стигне. Но дойдат двама души приятели, ще туриш ръцете отгоре, ще имаш един хляб и половина. Сега бих желал един от вас, който направил този опит – като дойдат приятели и той подложи ръцете си над хляба, и той стане цял – да ми каже, че е станало. Един орех, малък орех, може да стане и голям орех, може да стане, и да дава плод. Казвате: „Как може да стане?“ Наблюдавайте. Посейте едно цвете, ще видите как стават работите. Ние сме от тези същества, които обичаме работите бързо да стават. Бързите работи са неустойчиви.

Отива един американски студент в Германия да учи философия при един знаменит професор. Казва: „Няма ли някой курс по философия, за четири-пет месеца най-много да свърша?“ Има, казва. Привежда му един пример. Когато Господ създаде тиквата и динята, шест месеца Му се взело да израстат; големи стават, но после нищо не остава. Когато създавал дъба, взело Му сто години да израсте. Ако ти искаш да имаш силата на дъба, трябва ти сто години да израстеш. Ако искаш да имаш постиженията на динята и тиквата, шест месеца ти трябва. Хубавите работи, които в живота трябва да ги изработим, се изисква дълго време, за да станат.

Щом придобиеш истината, нищо в света не е в състояние да наруши мира ти. Сега искаме мирни да бъдем. Не може да бъдем. Негодуваш, не си спокоен да гледаш развълнувания свят. И Христос като беше в ладията и заспа, дойде буря, уплашиха се учениците Му. Това море не беше голямо, то е езеро, наричат го море. По-голямо е от нашия Бъбрек, по-голямо е и от Охридското езеро. Развълнува го вятърът, уплашиха се учениците. Той си дигна ръката и морето утихна. Ако в себе си на твоето развълнувано море не можеш да кажеш нито една дума и да утихне това езеро, какъв човек си? Ти в себе си да кажеш: тихо. Вдигнеш ръката и всичко да се умири. Разфучал си се, а често е туй фучене. Не че не е на място. Не мислете, че като се разфучи човек, не е на място. Но за ушите е на място, във водата не е на място. Като се разфучиш, ще кажеш: „Тихо, тихо.“ Ще си дигнеш ръката. Минеш някъде, видиш някой болен, казваш: „Може след четири-пет дена и аз да се разболея.“ Ако не утихнеш тази мисъл, след четири-пет дена ще бъдеш болен. Ще кажеш: „Туй нещо не се отнася до мене.“ Тури една противоречива мисъл.

Пишат вестниците как се бият хората сега. Че те се бият, то си е на място. Сега вие казвате, че нищо без волята Божия не става. Щом се бият хората, това става с волята Божия. На здравия човек не трябва да му се прави някаква операция, но като му излезе някой голям цирей някъде на хълбока или горе на рамото, подуло се. Как мислите, как ще постъпиш спрямо него? Показват му, искат да го утешат, обкръжават го в обсадно положение и като го обсалят, тогава като погледнеш, извадят една игла, мушнат го, натиснат го отвсякъде и онова, което е придобил от тебе този разбойник, всичко ще го изхвърлят навън. Има такива примери. Усещате болка, радвайте се. Щом тази нечистотия излезе от вас, вие ще бъдете здрав.

Войната е най-голямото зло, но и най-голямото добро. Лошите хора другояче не могат да се поправят. Тази алчност, това користолюбие, от което хората са завладени. Хората са толкоз алчни, че синът пет пари не дава за баща-

та, дъщерята пет пари не дава за майка си. Бащата и майката се опретнали, работят, пък децата турили ръкавици, седят, пазят си ръцете да не се развалят. На майката вече ръцете се развалили, а на дъщерята ръцете са мекички. Питам сега: кои ръце са благовидни, меките ръце или работните ръце? На един, който свири на пианото, ако ръцете са меки и знае да свири, на място е. Но ако не знае да свири и са меки, колко пари струва тогава?

Аз намирам, много енергия харчат сега, като перат дрехите. Ще настържат сапун от вечерта, ще ги накиснат, на сутринта ще ги перат: една вода, две води, три води, мачкане. Пък то може да изпереш ризата: ще вземеш топла вода, ще напотиш три-четири пъти във водата, ще извадиш и ще окачиш. Работата, която вие правите за един ден – за двайсет минути ще опера ризите, гащите, ще ги туря да изсъхнат. Понеже вие сте специалисти, както можете да перете, така не сте прали още. Съгласен съм, че много време се харчи по този начин. Често пъти предупреждавам, давам да се опере чиста риза почти, изпотил съм се, трябва да се изпере. Много ризи имам съдрани от пране. Като турят сапун, че трият. Казвам на сестрата: „Няма да ми мачкате дрехите, защото се оплакват ризите. Като ги туря, казват: „Знаеш колко ме мачкаха? Три пъти сапун туриха отгоре.“ Трябва да се пести водата. В една вода като опереш прането е най-хубаво. В две води като го оперете, ще се карате вкъщи. В три води – дяволът ще ни посети вкъщи. В четири – ще се карате със съседите си. Казвам, една вода е по Бога. Ние сме за пестене. В съвременния живот трябва да пестим, време да пестим и енергия да пестим. При сегашните условия някои харчат повече енергия, някои харчат повече време. Целия ден ти се безпокоиш ще свършиш ли училище, или няма да свършиш. Какво има да се безпокоиш? Трябват ти осем години в гимназия, какво ще разрешаваш ще свършиш или не? Днешния ден, каквото ти е гадено, свърши. Какво ще бъде второто пришествие? Христос пита болшевиците: „Защо Ме отхвърлихте, защо не вярвате? Кои ви даде право да изхвърлите

името Ми, да се опълчите против Мене? Кой ви даде това право?“ Че вие седите, и при вас ще дойде Христос и ще ви пита: „Кой ви даде правото да мислите по този начин?“

Казвам, ние сме в един век, дето трябва справедливост. Казвам: защо се приближава второто пришествие? Вика ги Господ, казва: „Нека дойдат невярващите.“ Германците, които вярват, и те отиват, понеже едните са виновници, пък другите са стражари. Нали когато затварят виновниците, стражарите ги карат. При Господа и виновни, и невинни отиват. Във всички трябва да има една справедливост. Второто пришествие сега в това, че всекиму трябва да се даде неговото право. Значи Бог е създал хората и ще им покаже защо страдат. Ще каже: „Вие страдате, понеже не служите на истината. Вие страдахте, понеже не служихте на любовта. Вие страдате, понеже не служите на мъдростта.“ Казват: „Какво трябва да правим?“ Затуй идете и служете на истината. Право трябва. Пак ще служиш на любовта. Бог не изисква да бъдат сърцата ни постоянно развълнувани. Вълнуваш се ти.

И тези, както се казва в Евангелието, се вълнуват, че и на последните дал един пеняз*. Първите казват: „Ние работихме десет часа и на нас по един пеняз даваш.“ Идат поред и на всичките дава по един пеняз. Казват: „Целия ден да работим и един пеняз да ни дадеш.“ Казва: „Толкоз се пазарихме, толкоз давам.“ На тези, които работиха един час, иска да покаже своето благоволение. Какво лошо има? Хората не могат да се радват на благомото на другите хора. Ние трябва да се радваме на всичко онова, което става в природата. Допуснете какво различие има в света. Казвате: „Богат човек, големи прозорци има на къщата си, светлина му влиза. На моята къща прозорците малки, малко светлина влиза.“ Кой е виновен? Запример вие тук не можете да се оплачете. Големите са прозорците, и надали има друг салон с толкоз големи прозорци и тъй да е осветен. Какво показва? Че ние сме умни

*пеняз – златна или сребърна монета.

хора. Първо, като строиха салона, направиха едни мазгали. Казвам: „Не може, братя, така, това са мазгали. Големите прозорци ще направите.“ „Няма да издържи.“ „Ще укрепите колоните, ще издържи.“ „Ами студено ще е.“ „Няма нужда от двойни прозорци, трябва ни само едни. Ще опитаме. Ако е студено, ще турим двойни. Ако не е много студено, ще останат едни.“ Казвам, бедният човек има достатъчно светлина – слънцето праща светлина изобилно. Да си направи един голям прозорец, ще има достатъчно светлина. Че богатият имал големи прозорци. И ти ще си направиш големи прозорци, колкото искаш. Казвам: кой от вас не може да си направи големи прозорци? Ако сърцето е дребнаво и за малки работи ти се смущаваш, имаш ли големи прозорци? Запример, ако в един голям салон гледате, за първите места плащате, сядат до певците близо или до оркестъра. В музикално отношение онези, които са горе в галерията, слушат по-добре. Наблизо слушат крясъка, но музиката отдалече се чува по-хубаво. Казвам: първото място в музикално отношение не е по-ценно отколкото последното. После, богатите някой път нищо не разбират от музика. Понеже е мода, отиват и слушат.

Веднъж бях на един концерт. Гледам една дама взела книгата. Свиреше се нещо от Бетовен. Тя сега, аз слушам спокойно. Тя следи, проверява дали право свирят. Човекът трийсет години е работил, проучил е тази работа, тя гледа там. Рекох да я оставя свободна. Щях да ѝ прошепна: „По-добре е да слушаш, отколкото да проверяваш.“ После се обръща, погледна ме, казва си: „Този не разбира от музика.“ Искан да каже, че разбира нещо. Казвам: „Ти разбираш, но най-хубавото ще го изгубиш. Ти си готвач, който сготвил най-хубавото ядене и тебе ти се отице. Ти проверяваш. Какво ще видиш в тия ноти? Ноти написани. Онова, което той свири, то е реалната музика. Ти каквото проверяваш тия пасажи, ни най-малко един гениален музикант няма да се води във всичко, което е написано в книгата. Само обикновените музиканти това го правят. Гениалните, като дойдат до едно място, коригират. Турят някое украшение, не го свири точно както са

гадени. Но и самата песен Бетовен, като писал, не я написал както трябва. Той снимал песента отгоре и сам, ако я свири, и той ще я коригира.“

Та казвам, ние на земята, когато правим някое добро, не го правим такова, каквото трябва да бъде, понеже направеното добро един ден ще се върне при тебе. Как ще се върне? Ти виждаш едно способно дете, пращаш го при един учител, то няма да остане при учителя. След време това способно дете ще се върне и ще донесе хубави работи. Ако родиш хубаво дете, пратиш го при учителя, ще вземе това, което не трябва. Ще се върне и ще ти прави фасони.

Та казвам, всеки ден като станем, да благодарим на Бога. Седнеш, благодариш на Бога. Казва: „Как трябва да благодарим?“ Мислено. Посети богати хора и бедните, и болните, че отвсякъде извади доброто. Не съжалявай болните. Какво има да съжаляваме един болен човек? Ако е умен бедният, това е едно възпитателно средство. За богатия е една почивка. На сиромаша ще му кажа: „Работи“. На богатия ще му кажа: „Почивай, но бъди щедър. Почивай сега, но пак трябва да работиш.“ Готвим се за един свят, който няма да бъде като сегашния. Светът ще има други условия, сегашните условия ще ги изменят. Какво ще изменят? Как ще се изменят? Да допуснем сега, зима иде. Стягате се: въглища ви трябва, дърва ви трябва, дебелите грехи трябва. Но това колко ще продължи? Три-четири месеца, след туй ще се измени времето. Сега слънцето отива на юг, после ще дойде на север. Казвате: „Ние не виждаме.“ Ще видите, като почне слънцето да иде в северното полушарие и започне да ни става топло, ще трябва тънки грехи, с тия дебелите грехи не върви. Понеже живеем в зимата. Християнството претърпява най-хубавото време. Християнството още преживява своя златен век. Но сега има златна зима, има и златна пролет, има и златна есен, когато е пълно с плодове. Има и златно лято с добри условия. Златната пролет е най-хубавото време.

Сега Христос е казал тъй: „Дето са събрани двама или трима в Моё име, там съм и аз“ Трима кои са? Вземете едно

житно зърно или ябълчна семка и я посеете в почвата. Семката и почвата са двамата. Третият е светлината и топлината отгоре. Като дойде третият, какво става? Семката пониква, след време става голямо дърво и даде плод. И птиците вкусват от тия плодове. Пътниците, които минават, и те вкусват плодове. Значи двама или трима, събрани на едно място, трябва да дадат плод.

Има неща, които се проповядват, и те са за човешкия ум. Запример имаме известни области в мозъка, които постоянно ви безпокоят с вечния страх: страх да не изгубиш това, да не изгубиш онова, да ти не стане нещо, да се не разболееш; това нямаш, че хляб трябва да имаш за ядене, че да не стане нещо да се запали къщата и тъй нататък. Къщата може да я направиш от някакъв материал, от азбест. Каква опасност има тогава? Има някои работи, които са за човешкия ум в света. Има някои работи, които са за човешкото сърце в света. Има някои работи, които са за тялото.

Та казвам, в живота ние трябва да направим една обмяна с хората. По три начина една обмяна трябва да се направи: чрез мисловния свят чрез нашия ум, чрез нашето сърце и чрез нашата воля. За да бъде човек здрав, три съприкосновения трябва да има. Бог се проявява в трите свята. Щом имаш едно съприкосновение в умствения свят, ще почувстваш една светлина, ще се радваш. Щом съприкосновението е добро в духовния свят, ще имаш топлина в сърцето. Щом обходата ти е правилна на физическото поле, ще бъдеш здрав. И в здравето, и в топлината, и в светлината Божиите блага присъстват. Сега някой път ние се разболеем и търсим лекари. Що търсим лекари? Хванала те е хрема, защо те е страх от хрема? Хремата е пречистена, нека пречисти, не я спирай. Тия нечистотици нека протекат, милняк* е, нека изтече. Цяла една седмица като тече, ще ти олекне. Ти бързаш да вземеш лекарство, да спреш нечистотиите. Нечистотиите ще се обърнат на треска. Треската ще се обърне на друга тежка болест,

*милняк – помия.

ако и нея спреш. Ние всички страдаме от запушване на порите. Ще гържиш носа, очите отворени; навсякъде всичко ще гържиш отворено, всичко трябва да бъде отворено и да се проветрява. Като дойде една болест, ще благодариш на Бога, че я изпратил. Защото ти като си здрав, на този се разгневиш, на онзи се разгневиш; този ти направил нещо, онзи ти направил нещо: целия ден само се разправяш с хората. Щом се разболееш, омекнеш, забравяш всичко, което са ти говорили. Зле мислиш за себе си, казваш: „Дали Господ ще ме остави на земята, или ще ме заведе на оня свят?“ Станеш по-мекичък. Толстой казва, че след всяко боледуване идвало едно прозрение.

Първото нещо: трябва да възпитаваме сърцето си. Като станете сутрин, всеки в душата си да благодари. Не че не го правите, правите го, но критикувате. Казвате: „Не може ли другояче да бъде?“ Че как трябва да бъде? Някой от вас, ако има някой план, нека да го даде, как иска неговите работи да бъдат. И аз ще му дам моя план какво трябва да направи в живота си той. Ако ти си добър хирург, какво ще правиш, за да се прославиш? Ще играе ножът: кой как дойде ще режеш. Ще разпориш корема, ще извадиш червата, ще ги туряш пак, хубаво ще закръпиш да не остане рана. Ти мислиш да режеш, да се прославиш. Ще режеш: някой път ще отвориш стомаха, някой път трябва да отвориш главата на човека. Сега лекарите с длето разбиват черепа. Има лесен начин. Онзи, вещият хирург, като прекара пръстите си по черепа, раздели се. Сега с длето го отварят, то не е наука. Стъклото с какво го режат, с длето ли го разчупват? Има диаманти, като го прекарат по стъклото и то се отрязва.

Казвам: да служиш на истината, да служиш на любовта, да служиш на мъдростта на пътя на доброто постижение, което имаме. Ние трябва да работим с любовта, то е пътят на добрите постижения. Ние трябва да работим с истината, тогава са най-хубавите постижения. Не трябва да се отклоняваме. Има неща в света, които може да ни отклонят. Човешкият организъм край няма. Поне научете се на

следното: вкъщи като влизате, научете се да си изувате обувката поне във вас. Вие внасяте всичката кал от света в стаята и после създавате ненужна работа. Ние в главата си по някой път допуваме мисли, които ни окалват. Като дойде някой, ще кажеш: „Изуй обувката си.“ Ще му дадеш един леген да си умие краката. Не само това, но съм намислил друго за бъдеще. Като дойде някой, ще го накарам да си изуе обувката, ще му дам един леген да си измие краката и едни нови чорапи ще има да влезе. Тъй съм намислил. Аз, като ида някъде, ще направя същото. Ще изуе обувката си, ще измия краката си и ще туря нови чорапи. То е бъдещата култура. Като дойде един човек, да го приемеш в ума си, в сърцето си, да бъде чисто; като влезе и като излезе, да сме доволни от него. Да се научим на една обхода, на говор, на поглед, на мисли и на чувстване. Ние седим и критикуваме хората с тия мисли.

Сега, ако спре войната, за бъдеще ще има друга война. Трябва да се изменят хората, да се изменят техните умове, техните сърца, да се изменят и техните тела. Трябва да мислят по друг начин. Та казвам, ще дойде второто пришествие в света и то ще бъде следното. Първо ще се яви истината, тя ще освободи хората от рабство. После ще се яви любовта, тя ще даде всичко, от което хората се нуждаят. После ще се яви мъдростта, която ще донесе всички Божи блага, които Бог дал. Хората ще живеят един щастлив живот, какъвто никога не са живели. Всички ще имат едно разположение, тогава няма да се молят. Цялата земя ще бъде пълна, каквото трябва на човека, ще има. Ще откъснеш плода и ще благодариш. Като те огрее слънцето, ще благодариш, няма да се молиш. Но като благодариш, то ще ти грее повече. В тази епоха няма да има облаци. Като искаш гъжг, гъжгът от ясното небе ще дойде. Има ли такъв гъжг? Може да вали гъжг от ясното небе. Сега във вас вие как произвеждате вашия гъжг. Когато човек плаче, то е гъжг, иска да покаже, че като времето. Някой път нали плачете от радост. Когато плачете от скръб, то е облачно време. Когато плачете от радост, има ли облаци? Няма, небето е ясно. Един ден ще има

гъжд от ясно небе. То ще бъде ден на радост. Сегашните дни са дни на скръб.

Сега на вас ви говорят, понеже вие сте в състояние да го направите, но да се хванете за буквата. Буквата умъртвява. Най-първо, като вляза в един дом, погледна обучащата си, казвам: „Не трябва да внасям кал на тия хора. Трябва да имам уважение и почит. Те имат хубава обстановка, в мене има съзнание.“ Някой път аз влизам, без да чистя обучащата си. Като изляза, оставям лош пример, казват: „Окаля.“ Една лоша мисъл върви подир мене. Аз не трябва да стана причина тия хора да мислят зле заради мене. После, искате да идете на оня свят. Че как ще идете на оня свят? Що са страданията? Страданията, това са една баня. Три-четири пъти ще минеш през банята, за да влезеш в оня свят. Казват: „Откъде са тези в белите грехи?“ От голямата скръб дойдоха те, чистота имат. Чистота трябва да се внесе в нашата мисъл. Казвам: най-мъчното изкуство е да бъде човек чист, най-мъчното изкуство е да бъде човек добър, най-мъчното изкуство е да бъде човек справедлив, най-мъчното изкуство е да бъде човек разумен. Много мъчно е. Много мъчно изкуство е да бъде човек добър. Гледам сега всички вие сте станали толкоз чувствителни, несъзнателно наблюдавате обходата: какъв е, как се обхожда. Срещнеш някого весел, срещнеш друг, измениш лицето си, не си еднакво разположен. Човек трябва да бъде еднакъв в разположението. Слънцето еднакво грее. Че хората са добри и лоши, то е друг въпрос. Ние трябва да имаме едно и също разположение. Знаете ли защо? Защото се намираме пред лицето на Господа. Когато срещнем един беден човек, Господ ни гледа как го гледаме. Когато срещнем един богат човек, Той пак ни гледа как ще го погледнем. Когато срещнем учен човек или красив човек, Бог ни наблюдава и изпитва какви са задните намерения, които имаме в ума.

Та казвам, прочетете от книгата „Ценната дума“ беседата „Правото на любовта“. Днес, който няма работа, да я прочете. Не спъвай себе си и не ограничавай свободата на другите. Изобилна светлина да влиза в стаята. Първият

закон: ако ти работиш със свободата на другите, работиш и за свободата си. Нали е казано, че Бог живее във всичките хора. Живее, но със Своята светлина присъства в умовете на хората. Вие, като видите някои узрели плодове и други, зелени, правите разлика. Ти еднакво ще гледаш на узрелите и на зелените плодове. Тия, които днес са зелени на гървото, утре ще бъдат зрели. Направи една разумна преценка. Ще оцениш узрелите плодове, ще оцениш и зелените плодове, понеже по-дир тях те идат на реда си.

Казвам, ако срещнеш един узрял човек и един зелен човек, знай, че и той ще узрее. Срещаш някой, който не е просветен, един ден и той ще бъде ангел. Всеки, който служи, е ангел. Един ден и зеленият ще бъде ангел. За това не мисля. Казваш: „Един ден бих желал пак да мина оттам, че да се радвам на зеления плод.“ Така трябва да гледаме на живота. Вие срещате и казвате: „Този зелен, този узрял.“ Така не се разсъждава. Ще ценим узрелите, ще ценим и зелените. Узрелите ще ги вземем със себе си, ще ги разходим. При зелените ще им дойдем на гости. След като узреят, и тях ще вземем на разходка. При зелените ние ще идем, узрелите ще ги занесем у дома си. Сега има някои неща у вас, които не са узрели, радвайте се. Има неща зелени, радвайте се и на тях, те ще узреят. Узрелите добре ги яжте и благодарете, и с тях заедно при Господа идете. Плодовете на истината, на Божията любов, на Божията мъдрост, всеки ден с тях се хранете.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единого истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Да изпеем три песни и тогава да излезем навън. Изпейте „Давай, давай“, „Махар Бену Аба“ – непознатият език на любовта, „Цветята цъфтяха“.

Второ утринно слово
19 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“
Размишление.
„Духът Божи“*

Ще прочета първата глава от евангелието на Лука.

„Венир Бенир“

Смешно е по някой път да говориш на един човек, който е работил десет-дванайсет часа. Той се нуждае от почивка. Сегашните хора са уморени от грижи какво ще стане с тях. Някой се грижи за своята старост, някой се грижи за своята младост, за ядене, за какво ли не. Грижи се по някой път да не стане някаква катастрофа със земята. Някой път се плашим да не би слънцето да изгасне. Заоблачи се небето, изплашим се. Стане студено, изплашим се. Който няма, го е страх и който има, и него го е страх – не е една беля. Като няма – лошо, като има – пак лошо. Минаваш в гората, когато нямаш нищо, хванат те разбойници, бръкнат в джоба, пуснат те. Ако си богат, като минеш, хванат те, претърсят те, вземат ти, каквото имаш. Кое е по-хубаво: като имаш ли да те оберат, или като нямаш? Някой ден си разположен хубаво, но след малко погледнеш всичкото това разположение, ограбил те някой. Станеш бедняк. Здрав си бил известно време, дойде някаква болест, температура имаш, яви се главоболие,

стомахоболие, какво ли не. След всичките тия противоречия ще ни учат, че в оня свят ще идем в рая. Хубави работи са, но за далечното бъдеще. Сега не може да идем в рая. Сега иде някой проповедник да проповядва на рибите да излязат при хората. Като дойдат рибите, как ще ги посрещнат? Доста пиростии* имат хората за рибите. То са сравнения.

Трябва да се знае, че ангелите имат съвсем други умове, съвсем други опитности. Те са същества чисти, фини, техният организъм не е като човешкия. Човек, накъдето тръгне, всички ще го видят. Един ангел никои не може да го види. Ако иска да бъде видим, става видим. Ако иска да бъде невидим, остава невидим. Пътува от една слънчева система до друга, отива на екскурзия, когато иска. Ти не може да идеш. За да идеш от тук до Бургас, трябва осемстотин лева. Пеш да вървиш, колко време ти трябва? Хляб къде ще намериш? Сега трябва купони. Идеш в Швейцария, трябва разрешение навсякъде. Като идеш там, пак трябва купони, пък и пари трябва. С малко пари, както тук в България, не може, с много пари става. Тъй както говорим, представяме един свят за ония хора, които не са напреднали за Божествения свят, които не разбират законите. Тия противоречия тогава съществуват. Противоречията съществуват за ония хора, които не са просветени. Виждаме отчасти света, понеже нещата не стават, както ние мислим, че всичко е противоречие. За пример в нас има голямо противоречие, когато става студено или топло времето. Когато стане студено и после топло времето, то са условия за държавните капки. Ако времето не стане студено и топло, не може да се образува държдът.

Та казвам, сега ние сме дошли в едно положение, че трябва нещо ново в света. Малките деца може да се занимават с пръчки, с кончета, но израсналите деца не могат да се занимават с кончета. Израсналите момичета не могат да се занимават с кукли. Имаме стари вярвания за оня свят, мислим за рая. Оня ден представих понятията на българите за

*пиростия – железен триножник, поддържащ съдове върху огън.

рая и понятията на турците за рая. Българинът мисли, че оня свят представля тишина, никой умрял няма право да говори. Всички насядали на столове – облечени много добре, но всеки мълчи, никой никому не говори. Каквото им изпращат от този свят, яденето стои и никой не може да яде, насъбрало се яденето. Като се насъбере и няма място, тогава този от оня свят го пращат тук, че и яденето му го пращат да го яде. Някои, които са по-големи – от оня свят им е изпратено. Имат по-малко – сиромаси са. Така схваща българинът. Турчинът схваща, че в рая има цели планини с пилаф с масло полят. Лъжици, каквито иска – сребърни, златни. Човек трябва да иде в оня свят да провери кое е право. Оня свят е свят на разумно отношение, за който е казано, че око не е видяло и ухо не е чуло, по човешки разпращам работите. Казвате: „В оня свят може ли да се виждаме, или не може да се виждаме?“ Хората се виждат в оня свят, когато се обичат. Когато не се обичат, не могат да се виждат. Щом се обичат, на училище се учат; щом се обичат, на работа са, на нивата. Щом не се обичат, никого няма на нивата. Казвате: „Къде отиват?“ Щом не се обичат, тук на земята са. Сега всички вие, като се обикнете, на оня свят сте. Щом не се обичате, тук на земята сте. Всички хора, които живеят на земята, са които не се обичат. Всички, които се обичат, са горе на небето. Сега можете да попитате: „Да го приемем ли?“ То е ваша работа. Аз ви давам едно ядене. Ако го ядете, добре, ако не го ядете, ваша работа. Нищо в света не се губи. Има известни учения в света, които служат за развлечения, те са потребни, сенки са те на живота, без тях не може. Има известни разбирания, които са реални. Казвам, вие сте дошли до положението да имате едно реално разбиране. Тогава ще имате един устойчив мир.

Сега даже светиите, които са седели дълго време на земята, не са имали мир. Един светия може да го смуги много малка, нищожна мисъл. Представете си един светия, който прекарал трийсет години в пустинята, дошъл на голяма висота. Минава една красива мома, и ако му мине само

една мисъл: „Хубаво е да ми шета“, и той ще изгуби всичко, което е спечелил. Ако помисли да му донесе малко вода, той ще изгуби всичко. Ако пък светията, след като е бил трийсет години в пустинята, излезе навън и намери някоя мома, вземе стомната, че напълни вода, донесе вода да пие, даде ѝ една чаша, помогне ѝ – и той се подига. Ако види красива мома, помогне, ако види грозна, и на нея помогне – подига се още повече. Сега хората на земята като видят красивата мома, приятно им стане, мислят, че грях нямат. Като видят грозната, от нея всички бягат. Туй, от което всичките хора на земята бягат, светията отива. Хората при които се приближават, оттам бягат. Не можеш да разбереш тази работа. Ученият професор не трябва да се занимава с детински работи, с играчки.

Та първото нещо: в небето не може да влезе човек, който е грозен, изключват го. На земята грозотия можеш да бъдеш, и черен, и всякакъв можеш да бъдеш. В небето се изисква без упрек. Ако един косъм липсва от веждите ти, не може да идеш. Ако един косъм на главата ти липсва, не може да влезеш. Ако един косъм на мустаците ти липсва, не може да влезеш. Ако ноктите ти са дълги, пак не можеш да влезеш в оня свят. Ако малко гурели имаш на очите, отиде. Трябва да правите преводи сега. Гурелът какво показва? Някой път се набере бяло вещество на края на очите, какво показва? Че мисълта трябва да бъде бяла, светла, чиста. Гурелите се явяват да му напомнят, че започва да гледа накриво. Като започне да гледа накриво, започват да се явяват белите гурели. При мене са идвали много набожни хора, казват ми: „Аз много обичам Господа“, пък гледам, гурели на очите има. Човек с гурели не може да обича както трябва. Той трябва да изправи погрешката на гурелите. Щом изчистиш гурелите, ще поправиш погрешката вътре. Хване те кашлица, гледам тук започва да се обаждат кашлицата оттук-оттам, има някакъв дефект. На любовта какво ѝ трябва кашлица? Всичките болести в света се дължат на някакъв недоимък в живота. Причината е или че не разбираш Божията истина както трябва

ва, или че не разбираш Божията любов както трябва. От това гледище всеки може да лекува болестите. Боли те гърлото, ще знаеш дали истината не разбираш, дали Божията мъдрост не разбираш, или Божията любов не разбираш. Като намеря погрешката, трябва да я изправя. Всеки ден трябва да правите опити. Болят те очите, пак същият закон. Болят те ушите, пак същият закон е. Това е за онзи, който разбира. Който не разбира, ще иде при лекарите, ще му бутат очите, ще ги развалят. Някой път ще идеш да ти бутат очите. Започнат ли да бутат очите, ушите, ще ги развалят. Аз се чудя по някой път, като заболяят хората. Най-малката болест, която е дадена, тя е за едно предупреждение. Един ден хората не могат да търпят. Подигне се температурата. Кой е температурата? Трийсет и осем градус, трийсет и девет градус. Че какво са трийсет и девет градус? При трийсет и девет градус картофите не могат да врат. „Има, казва, четирийсет градус.“ Че при четирийсет градус яйца не можеш да свариш. Разбирам деветдесет градус да е.

Сега сме дошли в една епоха да плащаме. Ти си бил много добре, гоиде някой, хване те, иска двайсет-трийсет хиляди да му дадеш. Хване те, ти не си ял, нито си пил, нито чер хайвер си взел, хване те, казва: „Плащайте.“ Ти плащаш и казваш: „От добро.“ Че как от добро? Ти именно направил едно зло, че му даде пари. Ти, като му даде пари, накара го да лъже, да не те среща по улиците, да се крие. Ти започваш да мислиш лошо. Докато не му даде парите, ти мислеше добре, той не те отбягваше. Сега ти казваш: „Вагабонтин такъв, нехранимайко“, нарушаваш си мира. Аз съм разрешил този въпрос така. За бъдеще, като искате да дадете пари назаем, ще извадите въшки от главата си. Като иска някой пари назаем, ще вземете гребена и колкото нападнат, дайте му това злато. Ако не можете да обърнете една въшка на злато, тогава какво знание имате? Вярващите трябва да знаят, че разумният свят е точно определен. Когато гоиде един разумен човек, иска да служи на Бога, всичко да му е дадено. Чудни са хората, трябва да се доказва. Когато един войник тръгне на бойното поле,

екипират го с пушка, с патрони, грехи, отива човекът. Храна му дават и той отива да се бие. Дошъл сега да работи на Господа и пак иска да се екипира. Дали не е уредено в Божествения свят? Всичко е уредено. Ти като идеш да работиш за Господа, всичко е предвидено, но ще работиш заради Него. Да си от ония войници, които, като стрелят, нито един куршум не отива напразно, всеки отива на място. Казва: „Ние не искаме да се бием.“ Не искаме да се бием, защото сме страхливи. Това не е геройство. Когато силният се отказва от война, разбирам, но когато слабият се отказва от война, това не разбирам. Когато силният се отказва от работа, разбирам, но когато слабият се отказва от работа, казва: „Не искам да работя“, че той, и да иска, не може да работи. Силният, щом не работи, той е умен човек, казва: „Такава работа не работя, тя ще причини вреда на хората. Не искам да причинявам вреда. Може да работя това, което ще причинява полза на хората. Не искам да работя.“ Та някой от вас не искат да работят. Всяка работа, която е за полза на другите и за нас, то е работа. Всяка работа, която не е полезна, само да се изтощаваш да работиш: събираш съкровища, имане, събираш пари, обезцени се богатството... Казват, че сега в Сибир имало пет милиона бедняци, които се скитали, и Руската държава не може да им помогне. Ние със своето безпокойство безпокойно, и туй, което става в Русия, е нищо. Ние по някой път на своите граждани вътре в нас правим с милиони да измират от тях за нищо и никакво, за някакъв каприз. В едно гневно състояние, при един гняв, на човека умират пет милиона клетки. Скараш се с някого, с някоя съседка, и пет милиона жертви отиват в дома. Ти си неразположен след това. Как няма да си неразположен? Пет милиона измрели, които трябва да живеят, да принесат полза. Ти за един каприз, че някой имал да ти дава пет-десет лева, ги пожертва.

Казва: „Какво става?“ Тук и религиозните хора го правят. Тук гледам един ден, след като говорих една беседа, една възрастна сестра и една млада учена сестра, хем от вярващите и двете, се целунаха. Една ми казва: „Ти, Учителю,

с твоето учение ме заблуди. Аз щях да си наглася живота. Изгубих си живота с тебе.“ Разбиране сега. Никой не я е карал да гоиде тук насила.

Казвам, всеки е пратен и доброволно е дошъл на земята, никой насила не е пратен. Като си дошъл на земята, Господ те пратил да се учиш, не да се заблуждаваш. Няма да очакваш наготово, ще учиш. Казвам, не е хубаво това. Пазете се от мърморене. Понеже Господ те пратил на земята, къде щеше да бъдеш, какво щеше да правиш? Вие ще имате другата опитност. След заминаването ще видите какво е на оня свят. Може би досега не сте умирали. Мърморенето е лоша работа. Мислите ли, че ако в яденето не вземат участие тия десет милиона в стомаха, ако те не работят за тебе, ако те се откажат да работят, знаеш какво ще стане. Десет милиона души работят само в стомаха. Ако ти трябваше да им плащаш на ден надница по един лев, то са десет милиона лева за работата, която те извършват. Ако речеш с пари да купуваш този труд, то е невъзможно да платиш. Всичко туй даром ти се дава, и ти си мърморко, който нищо не си направил, никому не си помогнал, само си ял, ходил си, размърдал си въздуха, тук-там си държал някои речи, нищо не е станало, нищо не си направил. То е един недъг на цялото съвременно човечество. Ако се качите в невидимия свят, наричат ги *мърморковци*. Казват: „Кои са те?“ Мърморковците на земята. Всички вярващи, те са все мърморковци. В хиляда едва ли ще намериш някой, който да не е мърморко. Някой в годината мърмори, някой всеки месец мърмори, някой в седмицата веднъж мърмори. Тъй щом има мърморковци, които триста шейсет и пет дни в годината мърморят, някои мърморят петдесет и два пъти, някои дванайсет пъти мърморят, някои само един път в годината мърморят. Законът е такъв, че всяко мърморене не се примирява. Някой път мърморенето го турят на работа, някой път връщат обратно туй мърморене и ние носим лошите последствия. Индусите са образували тази философия, карма. Казва *карма*. То е мърморенето. Туй, което му е дадено от Бога, не е доволен, той иска да създаде един

живот особен. Всичките хора на земята са изгубили своите плановете. Защото на всяка душа, която слиза, представят един план, казват: „Можеш ли това да изпълниш на земята?“ Тя ще подпише. С документ сте слезли на земята. Като слезнете на земята, виждате, че е трудна работа, казвате: „Това не може“ и започвате нов план. Петдесет-шейсет години живеете, и нищо не можете да направите. Ето какво се случва. В Новоназарско срещнах преди години, преди да гойда в София, една мома. Като младо момиче на шестнайсет години, дядо ѝ ѝ дал едно Евангелие. Тя млада, ходи по хорото да се люби с момците. Отгоре турила чеиза си, ризата за свекъра, за свекървата, етървите и тъй нататък. Оженва се, ражда ѝ се дете и след шестнайсет години детето ѝ умира. После и мъжът ѝ умира. Събира всичките жени да им чете Евангелието, казва: „Четете го, че каквото имате, всичко ще иде.“ Казва: „Преди шестнайсет години трябваше да го чета, не сега, когато мъжът ми си замина, детето ми замина.“

Казвам, ние сме дошли на земята и трябва да намерим това Евангелие. Не да го намерим, когато си заминат нашите близки, но преди да е заминало детето, че и това дете да чете Евангелието, и то да изпълнява волята Божия. Та казвам, по някой път аз се чудя на съзнанието на хората. Някой път се уча и казвам: няма нищо, ще мине.

Сега ще ме разбирате правилно. Ако ви кажа така: изучавайте закона на фактите; ако ви кажа така: изучавайте самите закони и изучавайте законите и принципите, какво ще разбирате вие? Да изясня. Що е един факт? Фактът винаги се отнася до добрите хора. Трябва да изучавате добрите хора. Щом говорим за фактите, фактът за мене е доброто в света. Щом се говори за закона, разбирам правдата, справедливостта в света. Туй за мене е законът – справедливостта. Щом се говори за принципи, разбирам разумния живот. Принципите, това е разумният живот. Що е фактът сам по себе си? Каква реалност има? Ако фактът е една емблема на един добър човек, този факт е като основа в живота. Доброто в нас, това е основата в живота, на която трябва да градим.

Правдата в нас е самият материал, с който трябва да градим. Градеж трябва. Справедливият човек трябва да работи. Добрият е основа, а пък човекът на принципите е разумен човек. Разумният човек е онзи, който трябва да влезе да живее в тази къща, да приема и да изпраща близките, които има той. Тогава животът има отношение. Ако турим принципа като отвлечена величина, нищо не е. Какво е принципът? Принцип значи човек, който обича да заповядва. Хваща принципа да заповядва. Законът е да ограничаваш, фактът е да биеш. Ние разбираме факта – да го биеш, закона – да го ограничиш и принципа – да го владееш. В това няма никаква философия. Да изучаваме фактите значи да изучаваме добрите хора, да имаш връзка с тях. Да изучаваме законите в света подразбира справедливите хора да знаеш каква работа вършат в света. Това са живи същества, не смъртни сили. Писанието казва: „Да не мърмориш пред Господа.“ Пред тебе седи един ангел, който те слуша, записва всичко и вижда до каква степен на развитие си дошъл. Ако не оценяваш очите, които Бог ти дал, казва: „Пази очите си, недовиждаш работата, ще направиш много погрешки и в писанието, и в разбирането.“ Пък ако повредиш ушите, тогава няма да дочуваш. Ако повредиш носа си, обонянието си, друга беля ще дойде. Ако повредиш вкуса си, друга беля ще дойде.

Та казвам, всичко трябва да гържим в изправност. В изправност да гържим очите си. Казва: „Разболяха ми се очите.“ Защо? От мърморене. Защо се разболяха ушите? От мърморене. Защо се разболя устата? От мърморене. Защо умираш? От мърморене. Когато престанем да мърморим, очите ще се обновят. Когато престанем да мърморим, ушите ще се обновят. Когато престанем да мърморим, тялото ще се обнови. Когато престанем да мърморим, животът ще се подобри, богатство ще дойде, здравето ще дойде, всичко ще дойде. Щом има мърморене, всичките неща изтичат навън и идат всичките нещастия в света. Като четем Стария Завет, казва: „Господ остави този народ да го очисти.“ Евреите бяха толкоз мърморковци, че Господ ги остави да ги очисти, казва:

„От тебе ще въздигна един народ, а тия мърморковци, които излязоха от Египет, ще ги изчистя.“ Какво ще кажете?

Онези хора, които изведе из Египет, не можеше да ги въведе в земята и ги изби. С мърморене не може да се влезе в Ханаанската земя. Казваме сега: „Всички ще влезем в Ханаан.“ С мърморене не може да влезем. Сега мърморенето е на степени. Някои от вас мърморите веднъж в годината, някои – веднъж в месеца, някои – веднъж в седмицата, някои от вас – всеки ден. Аз правя разлика. Мърморите веднъж в годината, то е за чешит човек. Та не спирам върху другите погрешки. Мене другите работи не ме интересуват. Спирам се върху мърморенето, понеже то е резюме на всичките погрешки, които има човек. Някой търговец като загази, тогава мърмори, започне да отваря старите тефтери. По-напред е бил щедър, отваря тефтера, вижда, че някой има да му дава пет-десет лева, не прави въпрос. Сега иска петте си лева и ще направи скандал.

Сега някой ще каже: „Учителят ни изнася тук.“ Какво ви изнасям? Отгоре ми опъват ушите, казват: „Ти знаеш ли какво правят?“ Всичките станции са отворени, всеки поименно, еди-кой си какво направи, цяла вечер ги виждам какво правят. По някой път затварям, за да не виждам. По някой път гледам някоя сестра отива там в градината, когато узреят прасковите. Отива, напълва си джобовете и гледа да не я видят. Не вземе една-две праскови, но си напълва двата джоба, върви като че нищо не е направила. Казва: „Всичко е на Бога.“ Джобовете ѝ са пълни. Тук преди години, като започна да зрее гроздето, взе да изчезва. Казвах на братята да пазят, че някои външни хора идат да го обират, че да хванем някой. Една вечер около девет часа водят ми един и казват: „Хванахме този в лозето.“ „Кой е, някой външен ли е?“ Той казва: „Не ме ли познаваш, Учителю?“ Имаше тук един брат млад, вярващ, казва: „Отидох да си откъсна грозде, те ме хванаха.“ Те ме питат: „Да го предадем ли на властта?“ Казвам: „Братко, туй грозде е зелено. Ако искаш грозде, ела, ще ти дам. Не ходи вечерно време да вземаш грозде. Даваш лош

пример.“ Сега мога да ви кажа името, но какво ще ви ползва? Тези работи са много малки, но от тях произтича мърморенето. Други като отидат, казват: „Обрали лозето.“ И те мърморят, ама злото е там, че за тях не оставили. Вие не разбирате.

Човек където и да е, носете следния морал. Аз го пазя за себе си. Аз, като уда при някой извор, най-първо седна да си почина хубаво и благодаря на Бога, че съм дошъл до този извор. Най-първо аз не зная къде е изворот. Аз как го намирам? Ако е по обед, гледам накъде отиват птиците. Те отиват към някой център. Гледам, пък няма кого да питам. Виждам, оттук една птичка отива, оттам – отива към един център. Като намеря извора, благодаря на птиците. Седна при него, гледам как водата извира, попитам: „Ще ми позволите ли да пия от тази вода?“ – понеже има същества, които пазят. Казват: „На драго сърце пий.“ Тогава аз пия и благодаря на Бога. Като уда при някоя круша, откъсна си две-три круши, най-много три: те не са малко круши. Вие, забелязал съм, не късате най-малката, но като погледнете – най-узрялата, най-хубавата, най-голямата ще изберете. После, и друго пазя: семето, което взема от тия круши, не го хвърлям, но го събирам в джоба си. Нищо не хвърлям. И дръжката пазя, употребявам я за лекуване. Отлични са, няма да ви кажа какво може да стане с една опашка на круша, на ябълка. Ако ви кажа, ще направите същата погрешка, която направил в Айтоско. Питат ме с писмо за един болен какво да направят. Казвам да му направят млечен компрес на болното място. След десетина дена пак пишат, казват: „Направихме компреса, не помага.“ Питам: „Че как го направихте, тъй както казах ли?“ „Заварихме мякото, изцедихме вътре един лимон, изядохме гъстото и рядкото направихме компрес.“ Казвам: „Рядкото изпийте, пък гъстото сложете на болното място.“

Та казвам, в нищо не трябва да се обиждаме. Да се обиждаш, когато един човек те излъже; да се обиждаш, когато един човек постъпи лошо. Но когато един човек ти показва твоите погрешки, какво се обиждаш? Харесвам англичаните,

които, щом кажеш една погрешка, казват: „Ол райт.“ На американците съм правил забележки, казвам: „Вие, такъв един културен народ, не знаете как да ядете. Вечерно време ще се съберете, ще изпиете двеста и петдесет грама топло кафе, след туй двеста и петдесет грама легено.“ Казвам: „Че от такава смяна зъбите как ще бъдат здрави?“ „Ол райт.“ Където и да отидете в Америка, ще видите два вида легено, от ябълки, от череши, от портокали, от лимони. Няма американец, когото да не го боли гърлото. Казва, че студа хванал. Казвам: „Не си хванал студа, но тебе студът хванал.“ Казвам, духовните хора са онези, че като кажеш на човека една погрешка, и той разбира. Някъде само като го погледнеш, нищо няма да му кажеш, той разбира.

Аз често съм забелязвал следното, това се случило с мене: вървя някъде, някой щурец пее хубаво. Не обърна внимание, не се спра да го послушам. Като мина десет-дванайсет крачки, дойде вихрушка, вдигне ми шапката и започне да я търкаля по земята. Върна се тогава онзи певец да го послушам. Пее си той, казва: „Къде си се забързал?“ Някъде пее си този щурец. Слушам, пее щурецът една песен: „Животът без любов нищо не струва.“ Щурецът тъй пее: „Животът без любов нищо не струва и на път, който отива без любов, нещастие добива.“ Затова шапката ми пострада. И благодарение, че шапката пострада, виж колко хубаво пее този щурец. Сега имам едно правило: щом чуя един щурец, свалям си шапката и слушам. Казвам, вслушайте се в щурците, които пеят във вас – онази вътрешна интуиция. Казвате: „Духът.“ Духът Божи се явява чрез малките работи. Колкото и да е малка Божествената светлина, обръщайте внимание. На всички неща, големи и малки, да обръщаме внимание. Божественото еднаква цена има: голямата светлина ще те освети, малката ще ти причини една приятност.

„Затова Исус успяваше в мъдрост и в богатост пред Бога и пред човеците“. Казвам ви, сега желая ви да успеете в мъдрост и любов. Да възрастете туй, което расте в богатост пред Бога и пред човеците. Всички да благодарите на Бога за

Всичките добрини, които ви дал досега. Нищо друго не искам от вас, освен всеки ден да благодарите. Като станете, да благодарите.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Трето утринно слово
26 октомври 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ТРИТЕ НЕЩА

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„Каж ми Ти истината“*

Ще прочета двайсет и пета глава от Деянията.

„Венир Бенир“

Учителят даде да се прочете лекцията „Стари и нови възгледи“ от „Неразрешеното“, том втори, шеста година на общия клас.

Сега това са минали работи, които сте ги позабравили. Казвате: „Какво се е говорило, сега е по-ясно.“ Казва някой: „Не трябва да правиш зло.“ Злото добро може да се направи и доброто зло може да се направи. Лошото човек може да направи добро. Представете си, че ние представим тъмното – зло, може да се спънеш. Тъмнината не я желаем, желаем всякога деня. Тъй както земята е създадена, половината време прекарваме в тъмнина и трябва да си служим с известна светлина, сами трябва да я създадем. Представете си, че вие имате един приятел, когото преследват. Завеждате го на тъмно и загасвате свещта. Трябва да загасите, за да го спасите. Ако гържиш запалената свещ, ще го хванат и ще го умъртвят. Кое е по-хубаво? Ще загасиш свещта. Тази свещ е потребна в тъмнината да покажеш кой накъде отива. Сега това е едно сравнение. Знаете положително кое в света е зло и кое добро. Да кажем, откраднаха ти парите, нали така. За

тебе е зло, но всъщност не е зло. Ти вървиш по сушата, носиш двайсет килограма злато, въобразяваш си: двайсет килограма е доста почтена сума, те са над два милиона. Но ти се качиш на парахода и с тия двайсет килограма те хвърлят във водата, ти ще се удавиш. Не е ли по-добре да ти вземат златото, и да останеш жив? Всичкото злато на земята е твое. Ако обичаш Бога, всичко е твое, ако не Го обичаш, нищо не е твое. Някой казва: наследник. Някой не може да бъде наследник, който не обича. Туй трябва да се загнезди в ума ви.

По някой път съм говорил за любовта, и още като излизате оттук, мушкате се. Почакайте поне да излезете. Казвате: „Махни се оттук, отворете път.“ Който и да е от великите хора, от Учителите, като дойдат на земята, няма да търсят царска корона, но много проста форма. Навсякъде обикаля, с никого не се блъска, не казва: „Варда, велик човек минава.“ Вие всички искате да ви се отваря път да бъдете видни, някъде авторитет. Ако всички бяхте авторитети, кой ще ни служи? Ако всинца сме авторитети, всинца искаме да бъдем свободни. Хубаво, ако всинца сме господари, какъв ще бъде светът? Всеки сам трябва да работи. Че ти искаш да бъдеш господар, че ти искаш да имаш слуги, то е безлюбие.

Някои питат в оня свят ще се познаваме ли. Ако се обичаме, ще се познаваме, ако не се обичаме, познаване няма. В оня свят когото не обичаш, никога няма да го видиш. И той щом не те обича, няма да се познаете. Щом не се обичате, в оня свят няма да се срещнете, ще ви заведат далече. Някои мислят, че при Господа ще се разправят. Който иска да се съди, Господ го оставя тук да се съди. В небето съдба няма. Чудни са хората. Изпил той едно шише вода, ще го съдят, че направил престъпление, без позволение изпил водата. Няма никакво престъпление. Ако имаш цяло езеро с вода, че започнеш да я продаваш, мислиш ли, че ще бъдеш един праведен? Ако някой дойде и от езерото напълни едно шише с вода, казваш: „Какво право имаш ти да пиеш от тази вода?“ В коя книга е написано, че не трябва да пиеш вода отдето и да е? Де е писано, че в природата да не пиеш вода? Де е писано в

природата, че не трябва да дишаш, отвън да дишаш? Ако трябва да излизаш и отвън да дишаш, какво ще бъде положението ти? Нали всеки един от вас си е направил един закон, всеки има едно понятие.

Преди време беше дошъл един, че ми се оплакваше от жена си. Давам му наставления, казвам: „Тя не е толкоз лоша.“ Казва: „Ти опитвал ли си жена, женен ли си?“ „Не.“ „Ожени се да видиш.“ „В какво седи лошевната?“ Казва: „Опасна работа, то няма по-лошо съществуване.“ Казвам: „Като е толкоз лоша, какво те привлече да се ожениш?“ Казва: „Омая ме.“ Омаяла го. Че как, какво е това омаяване? Аз виждам как седи работата, казвам: „Но ти не ми говориш истината.“ „Че как не ти говоря?“ „Ти беше един бедняк, тя беше една богата мома. Ти искаше да следваш в странство, за пари се ожени. Понеже твоето положение се подобри, пък тя е болна, гледаш вече на чуждите жени, които са по-здравя. Пък търсиш богати жени.“ Той започна да мига. Казвам: „Най-първо, тя е дъщеря на Бога. Господ я направи, не може да ти бъде слугиня. По любов може да ти слугува, но не насила. Господ насила не я застава да Му служи, казва: „Ако Ме обичате, да Ме слушате.“ Казвам, Бог никога насила не ни застава да Му служим. Някой път някои хора имат следното разбиране. Бог изисква ние да Го любим, защото само чрез любовта иде благото. Въздуха трябва да го дишаш, за да ти даде онова, което има. Ако кажеш: не искаш да го дишаш, на себе си не правиш добро. Ако не дишаш, ти си осъден на смърт. Трябва да ядеш, чрез яденето иде Божественото благо. „Защо Господ така направи света?“ „Как трябва да го направи?“ „Да не ядем.“ „Хубаво, престани да ядеш.“ „Ще умра.“ „Тогава яж.“ „Кажу, казва, какво трябва да правя?“ Казвам му: „Обичай я.“ „Как да я обичам? Такава змия може ли да се обича? Такава змия обичал ли си?“ „Първата жена се разправяше със змия, нали змията я съблазни. Жена ти ще те научи как да се разправяш със змията.“ Седи той недоволен, мисли за себе си, че жена му трябва да му слугува. Има слуги, мисли, че трябва да му слугуват. Злото е там. Мислиш, че има Господ в света и

мислиш, каквото Му поискаш, да ти даде. Ако ти от въздуха искаш, за малки работи почваш да мислиш, казваш: „Дали Господ съществува, или не?“ Някой път вие мислите, че Господ ви е забравил. Често Господ ни забравя, когато оглушеем. Когато станем глухи, забравя ни, понеже говори, и не чуваме; когато станем слепи, Господ ни забравя, не виждаш къде ще те води. Ти искаш блага. Ако ти имаш ония чувства в себе си, ти искаш да благуваш в света, но трябва чувствата ти да бъдат отворени. Каква полза ще има да те заведа на един концерт да слушаш, когато си глух? Защо ще платя за билет сто-двеста лева, когато не слушаш? Защо ще ходиш на една изложба, когато си сляп? Хем си глух, пък си и сляп, нищо не виждаш. Какво ще видиш?

Сега казвате: „Кажу ни в оня свят ще те видим ли?“ Ти си в оня свят. Ти си дошъл в оня свят. Погрешката е, че ти не вярваш в оня свят. Този свят е оня свят. Оня свят е тоя свят. Че как? Тъй е. Ти си сега в рая и тъй както вървиш, ще те изпъдят. И Ева беше в рая, но като яде от плода на забраненото дърво, изпъдиха я навън. Всеки човек, който изгуби любовта, изпъждат го из рая навън. Когато видиш, че един вол умрял, аз се радвам, че волът се е освободил от непосилния труд. По десет-двайсет часа на ден оре, биене по гърба. Казва: „Умря волът ми“, плаче не от любов за вола, но плаче, че няма кой да му носи товара. Умрял Драган, Иван, плачем. Защо? Казвам, сега трябва едно верую, което да засяга хората. Какво значи *трябва да живеем*? Нищо не значи. Някой път седи някой и ми казва: „Как ги търпиш тия?“ „Че какво има да ги търпя?“ „Че те са невежи.“ Казвам: „Тебе те продават, ще видиш колко им стига умът.“ „Простаци.“ Рекох: „Много се лъжеш. Набиват те на общо основание.“ Казват за пример, че свините са много глупави. Но там, дето има сто-двеста свини, хвани едно прасе. Като започне да квичи, всичките се нахвърлят. Ако не го пуснеш, ще те разкъсат. Значи кооперират се, казват: „Не позволяваме да го буташ.“ Много вълци са плащали с живота си, като хване една свиня, другите се нахвърлят и на парчета го правят.

Правилото сега: приложете любовта. За мене три думи са важни в света. Аз наричам X един елемент, X е елемент, който привлича; Y – това, което отблъсква; Z е това, което движи света. Като видя един X, казвам: това е, което привлича. Като видя един Y, казвам: това е, което отблъсква. Като видя Z, казвам: това е, което движи света. Вие казвате: „На какво е равно X?“ X е равен, че ако няма нищо, което да те отблъсква нагоре, като те привлече, ще паднеш отгоре, ще се наклониш. Като има нещо, което те отблъсква, както птиците имаш съпротивление. Та вие казвате: „Защо трябва да любя?“ Трябва да има нещо да те привлича. Казваш: „Той не ме обича.“ Трябва да има нещо да те отблъсква. Вие се приближавате много наблизко, трябва да има нещо, което да ви гържи на разстояние. Вземете в музиката. Някой път някой ще дойде да ти говори и дойде на ухото ти, каже нещо; ще дойде, ще тури устата си на ухото, после ще целуне ухото. Никога не позволявай да ти говори на ухото. Ако всеки ден ви говори на ухото и ви го целува от едната и от другата страна, какво ще придобиете? Ще се изтрият ушите ви, нищо повече. Има такива идоли, дето едно време са ги целували с векове, та са се обезобразили, краката, дето са ги целували, са обезобразени.

Новото положение е, че трябва да изучавате нещата. За Христа казвате, че не можете да бъдете като Него. Защо ние, християните, да бъдем като Него? Ти искаш да направиш нещо, което не е добро. Кажу: „Ако Христос беше на мое място, какво щеше да направи?“ Всички вземат и цитират онзи стих, казват, че Христос, като влезе в храма, направи камшик и изпъди всички; влезе вътре, вдигна скандал, претури масите с парите, изпъди ги навън. Вие какво разбирате? Вземете един камшик, и вашите лоши мисли, желания и постъпки, изпъдете ги навън всичките. Храм е вътре във вас. Вие влезте в себе си и изпъдете всички лоши мисли и желания, това се подразбира. Вие искате като Христос да вземете един камшик. Мислите ли, че онези хора тъй ще седят? Казват: „Кой ти даде тази власт?“ Казвам, ние често правим така. Силни-

ят мъж бие жена си, защо? Защото не му се покланя. Силната жена бие мъжа си, защо? Защото не ѝ се покланя. Богатият измъчва сиромаша. Защо? Защото не му се покланя. Целият порядък на нещата е обоснован на едно криво разбиране: без любов в света. Туй, което съществува в света, съществува по единствената причина, че ние сами се объркваме, сами се съдим. Ние сами разрушаваме живота си. Седи човек и казва: „От мене нищо няма да стане, моята работа не ми върви. Ще остареем, да ядем и пием.“ За старост не говорете. Станеш на седемдесет години, старост ли е това? Смешна е тази работа. Преди години учените казваха, че слънцето обикаля за двайсет милиона години. Сега някои дошли на мнение, че двеста милиона години вземало да обиколи слънцето около своя център. Ако вие сте жители на слънцето, значи на една година като сте, ще бъдете на двеста милиона земни години. Питам, една земна година каква част е от слънчевата? Двеста милиона години земни, вие ще бъдете малко дете на една година, на слънцето, което не може да говори. На земята вие милиони пъти сте остарели и сте се прераждали. Каква е тази философия? Като кажеш, че си остарял, поумня ли? Старостта отблъсква човека, той трябва да престане да върши глупости. Старият човек никога няма да бие някого. Те са много умни, старите. Аз да ви приведа един пример. Минава един стар човек през едно село. Върви едно своенравно дете и удря с камък дядото в гърба. Казва: „Синко, благодаря ти. Ела да ти платя, че ми се изправи гърбът.“ Дава му двайсет пари. Казва: „Аз нямам много, на, стария чорбаджия удари, той ще ти плати повече.“ Отива и удря чорбаджията с един камък, но той го налага. Старият не си отмъщава, той трябва да бъде умен, нищо повече. Дошла някаква неприятност в живота, то е от някое дете, някой камък хвърлило. Казвате: „Дайте му двайсет стотинки и му кажете смисъла на числата.“

Мене са ме питали: „Как да се запознаем с Христос? Как да Го видим?“ По-лесна работа от тази няма. На кои се явява Христос след Възкресението? На онези, които Го оби-

чаха. На онези, които Го разпънаха, не им се яви. Аз ви казвам: ако обичате Христос, Той ще ви се яви; ще гоиде вечер, като седите в стаята, ще каже: „Имате ли малко хляб?“ Ако не Го обичате, ни глас, ни слушание. Сега чудно е, че онези, които не Го обичат, искат да Го видят. Ти искаш да видиш слугата си, който те е обрал, не от любов, но искаш да го видиш, да го туриш в затвора вътре. Затова аз съм слушал много проповедници да цитират: „Потърсете Ме в ден скърбен и Аз ще ви помогна.“ Господ казва да ти помогне, че тогава да Го обичаш. Търси Го не когато си здрав, но когато никои не може да ти помогне, тогава Го потърси. Казваш: „Как да Го потърся? Той ме е забравил, Господ.“ Блудният син какво представя? Христос ни казва, че този, младият син, като отива в странство гоиде до положението да пасе свине, не му даваха и рожковете* да яде. Тогава баща му не отиде да го търси, но казва: „Да си учи урока.“ Когато в него се яви съзнанието, казва: „Да се върна при баща си“, носи идеята: недостоен съм да бъда твой син, но като един от слугите. Баща му, като го вижда отдалече, събужда се чувството на любов, хвърля се, прегръща го, целува го, даде му нови дрехи, закла храненото теле и всички се веселиха, че се е върнал. Съвременните хора искат Господ да слезе от небето и да ги търси на земята. Никога няма да бъде това. Ние всички трябва да се върнем при Него. Ние всички трябва да се върнем и да кажем това, което никому не е казано. Да оставим всичко онова, което е старо, което ни е погрозило. Ние сме станали бедни от ягене и пиене, остарели сме от ягене и пиене, не можем да мислим от ягене и пиене. Казвате: „Какво ще прави сега?“ Онзи свещеник казал на слугата си: „Стояне, какво ще се прави в оня свят? Ще има тракане със зъби.“ „Абе, дядо поне, твоите зъби са опаднали, няма какво да се боиш.“ Мисли, че в оня свят ще има скърцане със зъби.

Радвайте се. Скърбта в света е истинската страна, на земята, на любовта. Тъй седи въпросът. И едното, и друго-

*рождове – твърди средиземноморски плодове.

то е от любов. Често аз съм гледал как са признателни някои деца. Носил го някой на гърба си, това дете го прегърне, целуне. Аз не съм го носил на гърба, значи не ме прегръща. Че този човек е направил нещо заради него. Вие искате да ви обичат. Че какво сте направили вие сега? Тъй разсъждавате? Ние искаме да ни обичат. Че Господ ни е обичал много повече, отколкото ние съзнаваме това. Няма друго съществуване, което да ни е дало толкова блага, както Господа. При това, ние седим при това, което имаме и казваме: „Голо здраве защо ни е?“ Не мязайте на оня Стоян от Варненско, който казвал: „Голо здраве защо ми е дал Господ?“ Като лежал три години болен, казва на майка си: „Мамо, Господ с камъни да ме товари, но здраве да ми даде.“

Казвам, да благодарим на Бога за това, което ни е дал. Сега тия работи не са нови работи. Новото седи в запаката. Аз може да запаля всинца ви, но ще започнете да димите, горенето не е правилно. Лесна работа е запалването, но и някои фитили не са хубави, ще се образува къдеж. Нали в Православната църква на Великден в църквите се образува къдеж от свещите. Трябва да има онова, пълното, горение, светлина без къдеж. Погрешката е там, че ние не даваме ход на проявлението на любовта. Ние проявяваме любовта много користолюбиво. Аз наричам безкористната любов седи в следното: един богаташ оставил на слугата си всичко като наследник. Значи господарят е проявил любов. Той оставил всичко, дал на негово разположение. Като се върнал, взел всичкото. Сега Бог ни е дал цялото тяло на разположение. Той, като дойде, иска нещо от нас, ние казваме: „Това тяло е мое, очите са мои.“ Като ти го даде и ти го вземе Господ, ти казваш: „Защо ми го даде?“ Даде ти го за един ден, благодари; даде ти го за два, благодари. Да бъдеш готов и за един час да благодариш. Вземе ти го, казваш: „Как така да ми го вземат, то е мое?“ Умрял някой, плачат заради него. Какво е умирането? Ако някой човек е съблякъл старите грехи и го пратят на баня да се очисти, да се нахрани добре, трябва ли да плачем, че е изгубил старите си грехи и е облякъл новите грехи? С нови-

те грехи не можем да го познаем. Как ще го познаеш? По-рано беше брадясал, сега няма брада, млад станал; по-рано шапка нямаше, сега има шапка, нови грехи. Казвате: „Не можем да го познаем.“ Жените са умни, освободиха се от брадите, от които мъжете не са свободни. Знаете защо се освободиха жените? Понеже всеки косъм е правило, закон има. Защо съдят мъжа? Защото брада има. Жената я съдят само заради косите на главата ѝ. Мъжа го съдят и заради космите на брадата.

Сега в любовта има една приятна и една неприятна страна. Всякога знайте, че неприятните неща в света всякога донесат много по-голямо благо, отколкото приятните работи. Питам: задавали ли сте си вие въпроса защо Христос се нагърби с греховете на хората? Тъй както го разбирате, аз разглеждам въпроса малко по-другояче. Много теории има. Нали болестите с храна се лекуват? Всяка болест с храна се лекува, понеже грехът на хората дойде по единствената причина на храната; отровна храна яде, тя внесе смъртта. Следователно Христос донесе друга храна от гървото на живота. Христос беше първият плод от гървото на живота. Казва: „Който Ме яде, има живот в себе си.“ Следователно, като ядоха от гървото на познанието на доброто и злото, дойде смъртта. Той дойде и донесе храната от гървото на живота. Кой е този плод на познание добро и зло? Лошото учение, злото внесе смъртта. Доброто учение на любовта внесе живота. Тогава работите моментално ще се оправят. Ние искаме по механически начин да оправим живота. Дадем малко хляб на беден човек, дадем пет-десет стотинки на някой просяк, мислим, че това е добро. Като идем в оня свят, смешни ще бъдат хората. Ще им дадат една скъсана черга, която дали някому, в оня свят ще намериш едно скъсано палто, скъсани чорапи – всичките добрини. Имаше един дяво Димитър в Сливен, разправяше ми една приказка. „Бях послушник, казва, в един манастир за калугер.“ Той беше един много умен старец на осемдесет и пет години. „После не можах да стана калугер, напуснах манастиря. Един ден остана доволен от

мене изуменът, че ми даде едни нови цървули, моите бяха скъсани. Като ми даде новите, аз подарих моите на един друг калугер. След десет дена сънувам един сън, че съм на оня свят. На всички сложили хубави паници, а пък пред мене моите скъсани цървули, и ядене турили в тях. Казват ми: „Това си дал.“ Намерих в оня свят само цървулите, които дадох, нищо повече.“

Казвам сега: оставете това просене на скъсани палта. Ще дадеш всичко с любов. Онова, което направил от любов, то е единственото дело, което жертваш. Ти носиш плода на живота. Онова, което направил с любов, то е с нас заедно. Писанието казва, че ония дела ще бъдат с нас. Сега да се освободим от вътрешните заблуждения. Дойде някой път човек, недоволен е, има едно мърморене. Много мъчно е човек да се освободи от стария мърморко. Старият човек е ужасна работа. Като дойде, ще ти покаже всичките погрешки на хората. Всички са виновни, само ти си праведен. Където идеш: това не ти направили, онова не ти направили, всичко престъпно, всичко опакно. И добро като направил, и то е такова, всичко е зло. Ти не можеш да видиш Божествената светлина. Мислите ли, че ако вие се оженили за един дявол, ще го направите светия? Мислите ли, че ако красивият мъж се ожени за една дяволица, мислите ли, че ако се влюби в една дяволица, на модерен език ви говоря, че тя ще стане светица? С дявола се разговаряте, не правите отношения с него, всякога вие ще платите заради него. Той преди вас изучил психологически, знае всичките тънкости, слабости на жените, много добре ги знае. Женският дявол знае всичките слабости на мъжа. Мъжският дявол знае всичките слабости на жената. Тъй щото и двесте знае, всичко знае. Ако искате да се справите, то е невъзможно.

Та казвам, светът на злото може да се затвори за вас. Затворено да бъде злото, да бъде външно, не вътрешно. Няма какво да го викаш, да го угощаваш. Отвън може да се разговаряш. Не му давай достъп да влезе в рая. Щом влезе в рая, злото непременно ще направи пакост. Не му позволявай

на злото да влезе в ума ти. Не позволявай на злото да влезе в сърцето ти. Не позволявай на злото да влезе в душата ти. Туи е правило. Отвън може да се разговаряш. Затова любовта трябва да се тури като броня.

Три неща: X, Y и Z. X е това, което привлича, любовта е това, което привлича. Туи, което отблъсква, е мъдростта. Истината е, която движи света. Тогава дяволът не може да влезе въкъщи. Дяволът бяга като попарен от любовта, която го привлича. Той знае и силата на знанието, на Божията мъдрост, че го изхвърли из рая навън; падението се дължи на това, като го изхвърли. Знае и силата на онова, което движи света, че той ще бъде вързан. Всеки човек, който служи на любовта, той е спасен в живота. Сега, ако идете на оня свят, какво ще кажете на Господа, кажете ми? Че вие сте в оня свят, какво ще кажете? Господ ще ви хармонира. Какво искате? Няма да кажете една лъжа. Ще кажеш: „Господи, доволен съм от всичко, което си създал, старая се да разбирам. Сам себе си съдя, не очаквам да ме съдят, да кажа: това ще направя, онова ще направя.“ Направя една погрешка, никой не ме е видял, малка погрешка някъде, запетая или точица. Видявам, че това не е право. Някой иска да му дам хляб. Ида, измия ръцете си. Моето правило: като иска някой да му дам хляб, ще уда, ще измия ръцете си, с чисти ръце да му дам. За себе си като пипам хляба, с чисти ръце, мия си ръцете, за другите не се мия: престъпление е. Някой път съм неразположен. Дошъл някой, разрешавам някоя задача, не излизам да го посрещна, защото, ако изляза, ще бъде малко начумерен, ще питам: „Какво искаш, защо хлопаш?“ Това не е право. Нямам право да кажа: защо хлопаш. Той хлопа, аз си мълча. Така нашият „свети Георги“ иде един ден. Носеше ми яйца. Никому не продава яйцата, казва: „На Учителя“, защото му плащам на яйце четири-пет лева. Защо му плащам? За да ви разправам сега на вас. Иде той, носи яйцата, тропам. Аз мълча. Тропам по силно, пак си мълча. Още по-силно хлопам, пак си мълча. Защо мълча? Мълча аз, защото продавахме яйцата на мене. Като му дам по три-четири лева за яйце, лицето му усмихнато,

приятно му е, че оценявам. Щом му дам един лев за яйцето, свие вежди. Значи по пет лева за яйцето, като му дам, е доволен, а един лев за яйцето – не е доволен. Питай го някой път колко лева му дават за яйцето, често си казвах: „Ами ако ти си на мястото на дядо Георги, и ти тъй ще направши.“ И аз като дядо Георги съм бил. Туй е егоизъм. Той беше госта хитър. Няма по-мъчно: да се отнасяш добре с хората, най-мъчното изкуство е то. Да обичаш тия, които те обичат е лесно, но да обичаш онези, които не те обичат, е най-мъчното изкуство, не е лесна работа.

Та казвам, геройството е там, че да го направите. От себе си започнете най-първо. Като направши една погрешка, да се не осъждаш. Като направши една погрешка, да си кажеш: „Няма нищо, ще поправя тази погрешка.“ Тъй ще кажеш: „Ще поправя тази погрешка.“ Защо я направи – не съди себе си, тъй кажи: „Ще поправя тази погрешка.“ Нищо няма, усмихни се. Вземи огледалото, погледни се и кажи: „Ще поправим тази погрешка.“ Не става тази работа. Тъй както се научиш да говориш, ще приложиш правилото и на другите, ще обичаш другите както себе си. Ние и със себе си не знаем как да се обхождаме, и с другите е невъзможно. При самовъзпитанието ще започнете със себе си. Не съди ума си. Направши една погрешка, зарадвай се. Поправиш я, зарадвай се два пъти. Поправиш една погрешка, усилваш волята си. Направши една погрешка в мисловния свят, зарадвай се, ще приложиш знанието си. Бориш се някъде, заваят те на земята, зарадвай се, че ще започнеш да се упражняваш, ще станеш по-силен. На всичко се радвай в света. Когато злото дойде, показва, че не си силен. Ще идете да се понамажете с масло. Като се борите със злото, не трябва да имате никакви грехи, но поне като турските пехливани, намазани със зехтин. Като те хване, ще се хлъзга. Ако не можеш да се бориш със злото в света, де ти е силата? Ние искаме Господ да се бори. Аз ще хвана злото, то гържи, и аз гържа. То отгоре, аз отдолу, то отдолу, аз отгоре. Така ще се въртим, докато победа.

Ще ви приведа един пример, един българин ми го раз-

правяше. Той бил в Америка, страдал от разстройство на стомаха. Казва: „Цяла година не можах да спя спокойно, ще полудея. Точно като заспя хубаво, дойде един с един голям нож, все в корема ме мушка. Като дойде, веднага се уплаша, тъпче ме. Всяка вечер идеше. Най-после, дойде ми наум да се боря. Една вечер ми дадох една сабя. Като започне той да удря, и аз удрям. После той се уплаши. Хукна да бяга. Подгоних го, влезе в една дупка. Излязоха две негови деца, насякох ги. Станах сутринта: свободен съм от болестта.“ Един факт е. Ще се бориш. Който победи докрай, той спасен ще бъде. Не да ви спасяват. Вие искате спасение. Христос спасява, Той показва пътя на любовта. Ще се бориш. Като хванеш злото, ще се бориш с него.

Сега искам да бъдете добри пехливани всичките. Нищо не значи, че гърбът може да е кален. Всеки от вас кален да е, но да излезе юнак. Като излезе, да каже: „Победата вече е моя.“ Пожелавам ви сега победата да е ваша.

Да престанете да носите тягостите на света. Нека всеки да носи своята тягост и да бъде свободен.

„Отче наш“

Четвърто утринно слово
2 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Пета глава от евангелието на Йоана.

*„Каж ми Ти истината“
Размишление.
„Духът Божи“*

Уверен съм, че всички сте чели тази глава. Някои са я чели веднъж, някои два пъти, три пъти, някои са я чели десетпетнайсет пъти, някои и повече пъти. Заражда се мисълта: колко упорити хора, спорят се с Христа: откъде е, кой Му дал тази власт. И в Мойсей вярват като в Господа, а в Него не искат да вярват. И чудят се по някой път защо хората не вярват. Имат основание да не вярват, пък някой път нямат основание да не вярват. Да допуснем, че ти живееш между добри хора и вече имаш вяра в тях. Дето и да идеш, поискаш нещо от тях. Дадат ти, никой не те изнудва, вярваш им. Влезеш при други хора, дето има други порядък. Никой не ти дава, а пък искат от тебе това и онова, и не връщат. Ти изгубваш вяра.

Едни хора са живели по-дълго време в Божествения порядък и са го научили, а пък някои от вас са живели по-дълго

време в човешкия порядък и са се научили обратното. Речеш да четеш нещо, и отлагаш; речеш да направиш нещо, и отлагаш. Защо си остарял? Защото не си чел, не си мислил и не си обичал. И затова остаряват хората. Ако напълните една стомна с вода и я оставите отворена, след две години, ако търсите вода в нея, всичката вода се изпарила. И като се родите на земята, ако не притуряте нищо в себе си, ще останете един ден изпразнена стомна, всичко, каквото е турил Господ в нея се е изпарило. И човек все чака да гоиде някой. Хубаво, ако си стомна, трябва да чакаш, но ако имате два крака и две ръце, ще чакате ли? Ще отидете да си налеете стомната си с вода. Това е само за сравнение.

Ако отидете в другия свят, какво ще разберете? По какво се различава човешкия порядък от Божествения? В човешкия порядък, като узрее един плод, капва на земята и натъртва се, и изгнива. В Божествения порядък също така има дървета, но плодът никога не окапва. И там има вятър, но приятен вятър. Там може да откъсне плод само този, който го обича. И човек няма да откъсне отвсякъде, ще погледне и ще откъсне този плод, който го обича и когото той обича. А пък вие тук късате без любов плода и зелени късате. Между тук и там има кардинално различие. Там не можеш да откъснеш нещо, което не обичаш и което не те обича. Морален е този, който те обича и когото обичаш. Като гоиде да ти работи някой, който те обича и когото обичаш, то ще ти работи на място. И парите, които ще му дадеш, ще бъдат на място. Искаш да знаеш де е човешкия порядък. Че вие цял ден сте спорили в себе си. Спор има в главата ви, в сърцето ви и в тялото ви. Доиде ти една мисъл и ти каже: „Днес ще ви гоиде един приятел и ще ви донесе един самун.“ А пък ти си гладен. Ти сега почнеш да философстваш: „Това, което ми се каза отвътре, вярно ли е?“ Ти ще отидеш у съседа си и ще му кажеш, че в дванайсет часа ще гоиде някой и ще ти донесе един самун, и го питаш дали е вярно това? Защо ще питаш съседа си, чакай до дванайсет часа и ако гоиде хляб, вярно е, ако не гоиде, не е вярно. Казваш: „Аз ще изгубя време.“ Че ако

отидеш до съседа, няма ли да изгубиш време? Ако питаш някой съсед, той може да ти каже: „Не слушай такива работи, те са илюзии.“ А аз ви казвам: опитайте работите.

Освен това всяка Божествена мисъл, като гоїде, внася светлина в твоя ум и ако можеш да четеш с тази светлина, от Бога е, а ако не можеш да четеш на тая светлина, не е от Бога. После запитах: „Дали тези очи, които имам, са от Бога?“ Ако можеш да четеш с очите си, от Бога са. А ако не можеш да четеш с очите си, не са от Бога. Щом не са от Бога, извади ги. Христос казва: „Всяко око, което не е от Бога, извади го и го хвърли.“ Казано е от Христа: „Ако те съблзнява окото ти, извади го и го хвърли.“ Всяко око, което не е от Бога, съблзнява, а всяко око, което е от Бога, не съблзнява. Една мисъл, която съблзнява, не е от Бога и едно чувство, което съблзнява, не е от Бога, и една постъпка, която съблзнява, и тя не е от Бога.

Ти казвах: „Студено е отвън.“ Защо е студено? Защото си в човешкия порядък. Щом влезеш в Божествения порядък, е топло. Сиромаш си. Защо? Защото си в човешкия порядък. Забогатеееш. В Божествения порядък си. Но ти станеш богат и не даваш, и тогава ще влезеш в човешкия порядък. И ще изветрее водата от стомната, ще се изпие водата, ще осиромашеееш. Богатият, който не е давал, осиромашава и сиромаш, който не вземе, богат не става. Всички богати са все от сиромашите. Малкото дете, което се ражда, богато ли се ражда? Най-първо, аз виждам хората, които слизат от небето, виждам ги, че са граматни, много големи, и никъде не може да го събереш на земята. Но той все се смалява, смалява, смалява, и като гоїде до мен, не мога да го видя и с микроскоп – така се е смалил. Скрива се. И има една тънка дупчица, през която трябва да мине всяка душа. Който не може да мине през тази тънка дупчица, той щастлив не може да стане. Като мине от невидимия свят и като гоїде на земята, питат баща му и майка му, братята и сестрите му колко го обичат. Този сиромаш нищо няма. Тогава баща му и майка му, братята и сестрите му и всички други роднини, като се събе-

рат, му дават. И всичките подаръци тежат едвам около две, три, четири кила. И като гоїде майката, през устата му налива подаръка. И баща му носи подарък. И като стане някой от вас на петдесет-шеїсет килограма, това са все подаръците. Вие мислите, че това тяло е ваше. И ти казвах: „Не си го давам.“

Както не се позволява от Божествения свят да внесеш нещо на земята, така и обратното не се позволява. Като идваш от Божествения свят на земята, на границата има митница, дето всичко секвестират и остане там. От небето тръгваш с много куфари, но като гоїдеш до митницата, всичко оставяш. Също така и като отиваш от земята на небето, пак ще оставиш всичко на митницата. И ти ще станеш толкова малък, че никої не може да те види, ще се освободиш от всичко земно. И като се върнеш, ще се върнеш пак такъв, какъвто си излязъл. Хората, като се отдалечават от Бога, големи стават. Но при Бога малки стават. При Бога се връща той. И той трябва да се върне много малък.

Сега аз ви представям идеите за Божествения и човешкия порядък. Всички спорове в света се дължат на човешкия порядък. Споровете, съмненията, подозренията – това всичко показва, че си в човешкия порядък. Щом те е страх, в човешкия порядък си. Щом имаш недоволство, в човешкия порядък си. Щом си сиромаш, щом боледуваш, щом не ти стига умът, в човешкия порядък си. Щом си безсилен, щом не те почитат хората, това показва, че си в човешкия порядък. Ти казвах: „Какво да правя?“ Трябва да излезеш от човешкия порядък.

В човешкия порядък, ако знаеш да лъжеш, на място си. В Божествения порядък, ако знаеш да говориш истината, на място си. В човешкия порядък, ако мразиш хората, на място си. В Божествения порядък, ако обичаш хората, на място си. Какво значи намразване? Казвате: намразил си го. Един вълк с какво изхранва своите деца? С кражба. Цяла нощ мисли той откъде да открадне. Той има четири-пет вълчета и мисли отде да открадне да нахрани своите деца, мисли в кое село

има кошара и от коя кошара да може по-лесно да открадне и да задигне някое агне? Виждали ли сте вие вълкът как носи агнето? Метне го на врата си като овчар. И говори му, приказва му на агнето: „Аз ще те заведа при моите деца, имам четири-пет деца много добри. Те ще си поизграят с тебе. Те кожата ти ще свалят и ще ти дадем една хубава царска греха, и ще имаш едно угощение.“ И на агнето тупти сърцето. И като го ядат, то все мисли, че ще му дадат царска греха, а те го изядат. И досега всички агнета чакат да им дадат някоя мантия.

Някой ти каже, че ще ти даде хиляда лева и ти вярваш. Взел си лотариен билет и мислиш, че ще вземеш един милион. В кой порядък си? Ти очакваш парите. Вземеш един билет, не върви, вземеш втори път, пак не върви. Досега двама братя бяха в Божествения свят, в Божествения порядък. И на двамата братя им се падна по един четвърт милион и единият брат, понеже е от Божествения порядък, веднага даде сума, с която направи пътека до шосето, с камъни. Прояви щедрост.

Сега вие искате да забогатееете и да уредите всичките си работи. И като нямате, какво да правите? Тогава да служите на Господа. Вие искате да уредите вашия живот, и на дъщерите си, и на синовете си, и като не сте годни за нищо и никакво, ще идете да служите на Господа. Че каква нужда има Господ от стари хора? Господ не обича старите хора. В небето едва е позволил място за двайсет и четири старци, да живеят там. А тук, на земята, всички искате да остарееете и да идете на небето, и да давате ум на небесните жители.

Казано е: ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие. Ти казваш: „Как да го разбираме?“ Ако имаш ревматизъм, в онзи свят не можеш да живееш. Ако главата те боли, в онзи свят не можеш да живееш. Ако главата те боли, ако сърцето ти хлопа, в онзи свят не можеш да живееш. Сърцето е един капелмайстор и най-хубавата песен излиза от него. Някой път мога да ви изпея песента на сърцето. И сърцето има песен. Но когато хлопа сърцето ти, в онзи свят не може да влезеш.

Ти си скръбен, страдаш, искаш да идеш в онзи свят. Със скръб в онзи свят не се влиза. Ще призовеш Господа да премахне скръбта ти. Защото в онзи свят като влезеш, трябва да бъдеш радостен.

На вас като ви кажа, че ви викат в онзи свят, веднага ще побледнеете. Като ви повикат в Обществената безопасност, няма да ви повикат, за да ви подарят нещо, ще ви повикат или защото ви подозират, или защото не сте изпълнили закона. И то е страх. Че онзи свят не е Обществена безопасност. Божественият свят не е Обществена безопасност. Там няма никакви болести. Там основен закон е любовта. Като отиваш в онзи свят, ще те попитат имаш ли кола. За Илия казват, че му изпратили една колесница да го вземат в онзи свят. Но Илия не беше много от праведните. Той беше един много добър човек, добър праведник, честен, справедлив, но имаше една черта, че беше много строг, жесток, и като пророк изпокла четиристотин лъжливи пророци, и трябваше наново да го върнат, за да му покажат какво нещо е милосърдие, и че с рязане на глава работа не става. Кое е по-хубаво да направиш с лъжливите пророци: да им отрежеш главите или да ги направиш да мислят правилно? Според мен един човек, който те лъже, добър човек може да стане, само трябва да го бутнеш на мястото, дето трябва. Защо лъже човек? По единствената причина, че е слаб. Всеки слаб човек неизбежно лъже. Накарай слабия да ти говори истината.

Заекът може да ти обещава, че ще те защитава, но ако чакаш заека, да ти уреди работата, лъжеш се. Той утре ще хвърли кобура и ще бяга, и после ще се извини: „Слаб съм.“ От слаби хора не очаквай да ти помагат. Можем този закон да го приведем и за вътрешния живот. Не очаквай нищо от една слаба мисъл. От едно жежко чувство не очаквай нищо. Стани силен. А пък силен е всеки човек, който живее в порядъка на любовта, на Божията мъдрост и на Божията истина. И няма нужда той да те лъже. Каква нужда има той да те лъже?

Путам, чистата вода пакости някому направила ли е? Силеният човек не лъже. Понеже всякога човек, като направи

някоя пакост, тогава ще излъже.

Кога излъга Ева? Когато направи пакост и откъсна един плод без любов от райската градина. И откъсна не само за себе си, но и за мъжа си. И казва: „Аз ти го давам.“ А пък Адам трябваше сам да си откъсне от това дърво. Бог беше му казал за това дърво така: „От това дърво няма да ядеш, понеже не го обичаш. И когато го обикнеш, тогава ще си откъснеш от него с любов.“ А Ева каза: „И без любов може.“ Разсъждаваше тя и каза: „Отпосле ще дойде любовта.“ Питай онази мома, която се е оженила без любов, любовта дошла ли е после? Момъкът е откъснатият плод. Онзи плод, който е откъснат с любов, е на мястото си. Но всеки плод, откъснат без любов, носи лоши последствия.

Новият морал сега е: никога не правете една работа, която не обичате, никога не правете някому нещо, като не го обичате. Тогава като риба ще мълчиш и си замини. Поздравя го и си замини. Като италианеца вдигни си ръката. Снощи на концерта един италианец музикант се поклони на царицата с главата си, а пък за публиката си вдигна ръката нагоре полегато. Кой поздрав е по-добър: с главата си ли да се поклониш, или ръката си да вдигнеш нагоре полегато? Да поздравяш с главата си, да се поклониш с главата си значи: всичко, каквото вземаш от Господа, задържаш го за себе си. А пък ръката си като вдигнеш нагоре полегато, това значи: всичко, каквото вземаш от хората, дай го на Господа. Кое е по-добро? Ако аз бих поздравил с главата си, бих направил движения: главата надолу и после нагоре. С това искам да кажа: аз ще работя и за тебе, но да знаеш, че ще работя и за Господа. Та всякога поздравявайте с главата си, като се поклоните с главата, после изправете си главата, за да се избавите от едно зло.

Това е сега, което можем да приложим в себе си. Ако един живот не може да се приложи в нашата мисъл, най-първо, този живот не е Божествен. Ако една работа не може да се приложи в нашето сърце, това не е Божествено. Ако една работа не може да се приложи и в тялото, то не е Божествено. Ние вече имаме тогава един свят човешки. И там всички

неща постепенно изчезват. Някой те обича за един-два гена и после казва: „Той не струва нищо. Той не е човек за обич.“ В човешкия порядък всички неща са така. Няма на какво да разчиташ. Една майка има умряло дете. Пита ме къде е. Майката казва: „То беше умно и много добро дете.“ Казвам ѝ: „В какво седеше неговият ум? Беше ли голям музикант?“ Майка му казва така: „Беше силен, здрав като планина.“ Че как така тази планина изчезна? Щом умряло от четирийсет градуса температура, каква планина е това? Никаква планина не е това. Помнете едно нещо: ако майката обича едно дете, то никога не умира. Всички деца умират от безлюбие. И децата, и мъжът умират от безлюбие. Някой път някой човек не може да умре. От голяма любов го държат. Ако те обичат хората, не можеш да се освободиш. Старите хора се молят и казват: „Пуснете ме да си отида. Поразлюбете ме малко.“ Ако не го разлюбят, може да седи и хиляда години. А дотегнало му е. Защо умират хората? От безлюбие. Трябва да знаеш да отпуснеш нещата. Ако ти стане мъчно, че някой човек е умрял, той не е умрял навреме. Когато някой отива в Божествения порядък навреме, ти се зарадвай. Преди да е умрял е имал четири чифта букави на краката и ръцете си. А пък като умре, виждам го свободен и си приказваме. Той казва: „Освободих се, четирийсет-петдесет години бях на земята и никога за мен не помисли.“ Колко души са идвали при мене да питат за своите умрели. Питат така: „Видя ли нашия умрял?“ Казвам: „Кой? Той казва, че се е освободил.“ Онзи пита: „От кого?“ „От вас.“ В онзи свят може да отиде житото. Ако ти си сварил жито за един умрял с любов, то житото ще отиде, твоята любов. Понеже житните зърна са разумни същества, които са изчезнали и станали жертва за хората, тези разумни същества се жертват. Животът на Бога е скрит във всяко зърно. Чрез житото Бог се жертва за тебе. А ти изядаш житото и никак не ти иде на ума за служене на Бога.

Някои стари сестри казват: „Толкоз години ние сме в братството.“ Имайте един тефтер, да видите сутрин, като

станете, какво правите първо; сутрин, като станете, какво мислите най-първо?

Помнете, че следният закон е верен: в бъдеще при вас ще остане само това, което сте обичали и което ви е обичало. Всичко онова, което е дошло при вас без любов, то ще си отиде както една текуща вода, която си отива. Във вас само тази вода може да остане, която сте обичали и която ви обича. А пък другата вода отива да помага на тези, които обича и които я обичат.

Някои ме питат: „Какво да правя?“ Съдрани обуца няма да даваш. Защото ти даваш това, което не обичаш. Като си износил тези обуца, ти не ги обичаш, и ги даваш. И казваш на този, комуто ги даваш: „Турете им едни подметки.“ Този човек как ще им тури подметки? За едни подметки се дава сто лева. И после ти ще кажеш: „Аз му дадох едни обуца.“ И като отидеш в онзи свят, ще намериш съдраните обуца.

В онзи свят ще се срамувате. Тук всеки човек, който е крал, се срамува. Като го хванат, срам го е, че е крал. А в онзи свят ще се срамувате, че не сте правили добро. Ще ви е срам, че при тези блага, които сте имали тука, не сте направили едно добро. Ще видите, че този-онзи е направил това-онова, а пък ти нищо не си направил.

Вие сега ще кажете: „Толкова лоши хора сме.“ Не че сте толкова лоши хора, но въпросът е там: ако през целия си живот сте в едно училище и не сте научили нищо, какво ви ползува знанието, което не е приложено? Да допуснем, че ви дадат една ябълка и вие не сте я вкусили, дадете я някому или я хвърлите, да допуснем имате една круша, не сте я опитали, какво знание ще имате тогава? Не само че сте ги хвърлили, но не сте ги посадили.

Всички вие вървите по един особен начин. В София има благотворителни общества и като отиде един просяк при тях, те го изпратят при мене, аз да му дам пари, аз да му помогна, казват му: „Той има доста пари.“ Какво им коства да дадат сто, сто и петдесет лева? Ще го пратят при мене.

Идва той при мене и аз му казвам: „Защо не ти дадат?“ „Лоши хора са“, той казва. Казвам му: „И ти не си от добрите.“ Една случка ще ви разправа. Това става в Лондон. Един беден човек влиза при един банкир. В Англия не се позволява да просиш, има закон за това. Богатият си свища веждите и му казва: „Върви си.“ Бедният казва: „За Господа.“ Банкирният казва: „Няма Господ. Ще отидеш да работиш.“ След една година същият просяк влиза с един револвер, тъкмо когато онзи си брои парите. Богатият му казва: „Вземи каквото искаш.“ Онзи му казва: „Ти вярваш в този револвер, а в Бога не вярваш. Дай парите!“ „Вземи колкото искаш, вземи една торба, ако искаш. Вземи още, но не ме убивай.“ Питам сега, тези хора, които вярват в дулото на револвера, като видят злото и вярват, каква вяра е това? Като дойде една болест и повярват в Бога, каква вяра е това? Ти вярвай в Бога, когато си здрав и не очаквай да повярваш, когато заболяеш.

Бог казва: „Призови Ме в ден скръбен.“ Да обясним това. Скръб, която приемаш с любов, от Бога е. Скръб, която приемаш без любов, не е от Бога. Радост, която приемаш с любов, от Бога е. Радост, която приемаш без любов, не е от Бога. Скръбта и радостта без любов са от човешки порядък. Затова имаш някоя радост и след няколко дена тя изчезва, а пък имаш една скръб, която не е от Бога, и не можеш да я изпъдиш, и тя остава. Скръбта, като я залюбиш, тя си заминава. Много е благородна скръбта, щом я полюбиш, тя казва: „Да си вървя.“ Пък щом не я любиш, остава цял живот. А пък щом я залюбиш, тя, скръбта, ще се превърне в радост. Тя се запалва и отива да си върши работата. Една скръб стои при тебе десет години, за да я запалиш, а пък ти казваш: „Върви си, махни се.“ Тя казва: „Не се махам, ако не ме запалиш.“ Скръб, щом я обикнеш, тя си върви вече. Направете един опит, обикни ревматизма, който имаш, и той ще си замине веднага. Ти го биеш, гладис го, но ти го лъжеш с това. Не. С лъжа тази работа не става. Скръбта с нищо не можеш да излъжеш. Запали я само. Ти казваш: „Господ ще я вземе.“ Тя казва: „Не, не“, ти трябва да я запалиш. И като я запалиш, тя

си заминава.

Във всички учреждения трябва да се работи с любов. Един лекар от любов трябва да работи. Лекарят, който лекува без любов, е от човешки порядък и той болестта не може да лекува. Той ще я лекува, но след три-четири месеца болестта пак ще се върне. Всичко прави с любов. Правиш милостиня без любов и тя няма да помогне. Не само да лекуваш един болен като лекар, но трябва да направиш един приятел от този болен. Ако една майка не може да се прояви към детето с любов, защо го е родила?

С нас остават само онези мисли, чувства и постъпки, които ние обичаме. Това ще остане за бъдеще. Също и в науката: ако ти четеш с любов, то ще остане с тебе. Иначе нищо няма да те ползва. Тези неща съм ги изследвал и на мнозина съм казвал кои са причините на някои неща. Съвременните хора страдат от едно голямо безлюбие. Дали човек трябва да бъде майка, то е отредено от Бога. Дали да бъде баща, то е отредено от Бога. Или брат да бъде – също. Ти не може да бъдеш брат, сестра или лекар без любов. Като идеш горе, ти ще видиш своето заблуждение.

Ние говорим за ангелите, че те са хора на любовта. Един ангел, при най-голямата си работа, само като усети, само като почувства, че Бог отправя любовта Си, мисълта Си някъде към земята и всички ангели слизат там да помагат. Там не се дава заповед. Когато ти дойде мисъл да помогнеш някому, ти казваш: „Това не е за мене.“ Не е за тебе, а другите да правят е нищо. Ти да се ползваш, това е за тебе, а пък като дойде някому да помогнеш, казваш, че не е за тебе. Как лекувате вие болните? Например как лекувате вие главоболието? Или някой път ви болят гърдите, краката, стават инциденти: паднеш, удариш се, яви се болезнено състояние. С какво става падането? Всеки човек, който е намислил нещо, когато дойде в стълкновение в него доброто и злото и не знае как да помогне, ще падне. Дойде ти някоя лоша мисъл, и ти се сгромолясаш, и се удариш. Ако се удариш по главата само, не си мислил хубаво. Ако си удариш ръката, не си постъпвал

така, както трябва, не си справедлив. Ако си удариш крака, това показва, че не си добър човек. Това място, което ти си ударил, то показва какво ти липсва.

Някои от вас седите и казвате, че човек не трябва да се жени. Вие дали особено понятие имате? Искате да се жените, но женитба без любов не е женитба. Майката, която е останала без любов, не е майка. Това не е Божествен порядък. Ако ти не изпълниш един закон с любов, ти си в човешкия порядък. То е ад. Адът е място на безлюбието. Съвременните хора живеят в ад. Аз се чудя по някой път, дойде при мене някой, аз му казвам: „Нямам време.“ Той казва: „Много бързам.“ Казвам му: „И аз бързам, нямам на разположение нито една минута.“ Той казва: „Пет-десет секунди.“ А пък той стои много време. После се извинява, че много време ми взел.

Трябва да бъдете всички много внимателни. Ако е до мен, в даден случай аз мога да се направя невидим. Всеки може да стане невидим, неузнаваем. В един от американските университети – американците обичат много да си бръснат брадите – един от студентите, доста снажен, си оставил брадата, и всички го познавали така. Но един ден той си обръснал брадата и мустаците, облякъл се и влиза в университета. Професорът му казва: „Ти кой си? Аз не те познавам.“ И студентът трябва да доказва кой е.

Казвам, как могат да те познаят, ти си живял в порядък на безлюбието? Щом имаш брада, ти си в човешкия порядък на света. В Божествения порядък с брада не те познават. Жените ще кажат: „Сега ние ще влезем, понеже нямаме бради.“ Жените пък, като влязат от човешкия свят в Божествения, там стават с бради.

Любовта ще ви освободи от всички противоречия на живота. Защото тези коси са остатък от лошите условия, при които хората са живели. И брадите, и космите показват условията, при които човек е живял, но показват и пътя, по който той може да се освободи в бъдеще. Всеки един човек, ако стане дете, веднага ще хвърли брадата. Майката не може да ражда едно брадато дете. Някои питат: „Как ще се познаваме

В онзи свят?“ Както сега се познавате, по този начин не може да се познавате. Единствено истинско познаване е в любовта. Има черти, които не могат да се изменят, аз ги наричам основни тонове. Има два основни тона, по които хората се познават в онзи свят. Този тон никои не може да го измени. Той личи навсякъде. Аз ги наричам тонове на вечната Божествена хармония. Щом си в тези двата тона, никои не е в състояние да наруши твоя мир. Любовта е основният тон, с който хората трябва да се запознаят. Една мисъл, която се явява в тебе и изчезва, тя е от човешкия порядък, а една мисъл, която ще остане с тебе и която може да ти помага, тя е от Божествения порядък.

Трябва да обърнете днес един нов лист. Разработете онова, което имате. Разработете вашия капитал. Ако идете в онзи свят, с какво ще се препоръчате пред Господа, кажете ми? Да ви приведа един пример от американската литература малко хумористично. Един американски милионер отива в онзи свят. Явява се пред братята да го пуснат. Питат го: „Какво добро си направил?“ Той казва: „Построих с мои средства една църква.“ Питат го: „Вестниците писаха ли за това?“ „Писаха.“ „Тогава платиха ти.“ „Направих едно училище.“ „Писаха ли вестниците за това?“ „Писаха.“ „Платиха ти.“ И за други неща той казал, но все са писали вестниците за това. Казали му: „Кажу ми едно нещо, за което вестниците не са писали.“ Американецът се почесал малко по главата и най-после му дошло на ума, че един ден, като вървял по улицата, видял една вдовица, която поускала от него помощ. Той ѝ дал един долар и ѝ казал да си върви. И той казал: „За едно такова малко нещо няма нужда вестниците да пишат.“ Апостол Павел му казал тогава: „Ще уда при Господа, да Му разкажа.“ Господ му казал: „Дай ми два долара и го пратете на земята.“ Той дал един долар. Че си дал един долар, какво добро е това? Ти нищо от себе си не си дал още. Ти ще гадеш едно парче хляб, и то не е от тебе. Ти ще отвориш прозореца да влезе чист въздух, но и този въздух не е от тебе. Ти ще запалиш една свещ, но и тази свещ не е от тебе.

Бог е любов. Ако имаме любов, нямаме нужда от Бога. Без любов е опасна работа. А пък с любов много малко е нужно. Ако имате една печка електрическа, колко киловата дава, трябва да знаете. Ако имате контакт с електричество, онзи, който има любов, тури контакта, и тече топлината към него; тури контакта, и идва осветление и отопление. Като има такъв контакт, и хляб ще дойде, и земята няма да се оре. Това е Божественият порядък.

Сега в човешкия порядък трябва да се оре земята. Питам тогава, ангелите орат ли с рало както българите? Тук оралото е едно спомагане. В ангелския свят няма оране. Там житото става по дърветата, като ябълки са житните зърна, и сочни, и сладки. Зърната не са малки, а големи, и дветри зърна като туриш в джоба си, можеш целия ден да минеш с тях. И те нямам никакъв излишък. Те са като нектар.

Питаш какъв ще бъде бъдещият живот. Бъдещият живот ще бъде такъв: майката да не измъчва децата си и децата да не измъчват майка си, свещеникът да не измъчва веруещите, и веруещите да не измъчват свещеника; учителите да не измъчват учениците, и учениците да не измъчват учителите. Хората да се не учат да се намразват и след това да показват любовта си. Да бъдеш толкова предвидлив, че като направиш добро, онзи да не знае и да каже: „Откъде ли дойде това?“ И тогава ще се сбъдне следното: това е от американския живот. Една бедна жена се е молила на Бога, Бог да ѝ изпрати помощ. Един богаташ чул, че тя се моли и той поискал да се пошегува с нея. Турил пред нейния прозорец една торба със злато. Жената казала: „Аз се молих, и Господ ми изпрати.“ Онзи казал: „Какво ти прати Господ? Аз те подслушах, че се молиш така и турих торбата със златото.“ Жената казала: „Господ те изпрати, да изпълниш Неговата воля. Той чрез тебе ми изпрати това.“ Ако всички хора живееха по любов с това разбиране, щеше ли да има гладни хора? Коя майка и кой баща оставили децата си гладни? Те имат любов и те жертват за децата си много. Всеки баща, който гледа тия деца с любов, той е на място. Обаче заражда се

идеята – на целия свят не можем да помогнем. Първото нещо е: на себе си можеш да помогнеш.

Трябва вече да изучавате следния език. Ако отидете в Англия и вие говорите български, кой англичанин ще обърне внимание на вас? Аз съм изследвал хората. Много рядко се среща човек, който да работи с любов. Ако вие говорите с любов някому, на който и да е човек, той ще разбере веднага и ще обърне внимание. Няма изключение в това, човек да е казал една любовна дума, и на тази дума да не са обърнали внимание. Знаете ли на какво прилича един добър човек, който живее с любов? Той влиза в един дом, отива при болния, който е на умираше, и болният веднага оздравява. И тези хора казват: „Този човек като дойде, и болният оздравя.“ И на него му услужват. А пък друг човек влиза, някой лош човек, и идва някое нещастие в този дом. В българина има една вяра в тъй наречения полез*, тоест, като дойде някой добър човек в двора, и тръгва напред.

Сега едно малко приложение направете. Днес направете нещо, каквото и да е, с любов, и то да остане при вас най-малко за двайсет и пет хиляди години.

Питам, какво ще стане със света, при което трябва да се обърнат хората? Щом дойде любовта, мирът ще дойде. Щом отсъства любовта, война ще има. Щом дойде любовта, войната ще престане и мирът ще дойде. Такъв е законът. Любовта трябва да дойде. Тя не е она свят. Тези хора днес са ожесточени и се бият за земя. За земя и за хляб се бият. Бог създаде земята за всички хора. Вие се безпокоите сега какво ще стане с вас при тези четиристотин грама хляб на ден. И масло няма. Идва при мен една сестра, една млада сестра, носи едно парченце сирене. Взела за един месец малко, половин килограм, и от него отрязала петдесет-шейсет грама сирене и го носи, гържи го и ми казва: „Да го вкусиш.“ Казвам ѝ: „На тебе няма да ти стигне.“ Днес захар няма, това-онова няма. В природата има голямо богатство. Бог е предвидил всичко.

*полез – посещение, което носи сполука или несполука.

Хората страдат от голяма скържавост*, от безлюбие. А всичко има преизобилно. Всяка година преизобилно се изпраща от слънцето храна, но тази храна не е определена. Всички блага не са определени. И ние злоупотребяваме с богатата, която Бог ни изпраща. Злоупотребяват богатите и сиромасите, учените и невежите, всички злоупотребяват.

Та сега тази глава ще я прочетете. Ако дойде някой в името на любовта, вие не вярвате. Любовта ще направи хората щедри, учени, добри и ще внесе в нас онова вдъхновение във всичко, което вършим, ще бъдем доволни от всичко в живота си. Любовта ще направи хората силни, милосърдни, гълоготърпеливи. И когато ние почнем да бъдем доволни от всичко, ние ще влезем в Божествения порядък. И ако всички влезем в Божествения порядък, светът ще се оправи. А пък щом има недоволство, ние сме в човешкия порядък, аз го наричам света на безлюбието. Да допуснем, че няма гърба. Аз туря контакта и се стопля, какво има да ме смущава? Но другите хора треперели. Струва си да трепери човек и да научи любовта. Но като трепери, и не може да научи любовта, тогава е жалко. Когато някой страда и научи любовта, аз се радвам. Но ако страда и не научи любовта, тогава е жалко.

Трябва да възприемем любовта, преди да е дошла радостта, да бъдете доволни от живота, който Бог ви е дал. Благодарете на Бога, че имате отлична глава, че имате уши, очи, уста, нос, пръсти, крака, ръце. Благодарете на Бога, че с краката си можете да направите добро, че с ръцете си може да приложите правдата, чрез ушите си може да чуете красиви неща и с очите си да видите красивото. Благодарете на Бога за Божествените блага, за светлината, за въздуха и прочее.

Някои сестри казват: „Домегна ни.“ Защо? Защото са в безлюбие. Някой дойде при тебе беден, но да дойде и като богат, за да остави нещо. Идва при мен някой невежа и иска да го уча по музика, но да дойде и някой, и да свири. Гледам една вечер, сестра пее, както в Италия пеят под прозорците, тихо

*скържавост – стиснатост.

пее под прозорците, тихо пее отдолу. Отварям прозореца, за да чуя по-ясно. Много тихо отворих и като отворих прозореца, тя ме погледна и спря песента. Докато не бях отворил прозореца, тя с любов пееше, а пък като отворих прозореца, тя спря и като ме видя, засрами се. Казвам, хубаво, аз разбирам за какво пее тя. Тя не пее за мен. Тя има някого в ума си и вика и мен, да ѝ помогна да може да го хване. Не е лоша работата. Казвам на тая сестра, пратих ѝ мисъл: да отидеш при този, когото обичаш без юлар, няма да турш юлар на главата му. Никакъв юлар. На онзи, когото обичате, всичко ще вършите както за себе си.

Даром сте взели, даром давайте. Изобилно сте взели, изобилно давайте от вашите мисли, чувства и постъпки. Всичко онова, което Бог ви е дал, даром го давайте и никак няма да бъдете излъгани.

Постъпете както постъпва изворът. Както слънцето дава даром светлината, даром давайте и вие.

Та да се учим да служим на Бога даром, от добро сърце, за да приемем постоянно благословието Му.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

На поляната направих ме упражненията весели и доволни.

„Отче наш“

Пето утринно слово
9 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДА ОБИЧАШ И ДА ТЕ ОБИЧАТ

„Добрата молитва“

„91 псалом“

„Молитвата на Царството“

„В начало бе Словото“

Ще прочета седма глава от евангелието на Марка.

„Духът Божи“

Учителят даде да се прочете лекцията „Новите възгледи“ от тома „Ценното из книгата на великия живот“. Прочете я един брат.

„Кажете ми Ти истината“

Някои от вас може да си спомните беседата, някои не сте били. Тази беседа е говорена през лятото на трийсет и втора година, на Рила.

Сега всякога, когато отивате на един театър, искате да видите нещо ново. Гледате няколко пъти и не се интересувате вече. Всичките хора се интересуват от новите работи. Човек трябва да бъде умен. Ще намерите един разказ: има един пример, даден в същата книга „Ценното из книгата на великия живот“. Някой си млад човек тръгнал да търси своето щастие, купил един юлар и тръгнал да търси да купи кон за юлара. Юларът бил много хубав и с години ходил да търси кон, но не прилягал, не могъл да намери. Като ходил да търси, един ден го хванали разбойници и го вързали с юлара. Пита ги: „Що

ме вързахте?“ „Защото не си намерил кон.“ Оттогава, докато не намерите вашия кон, който търсите, вас ще ви свързват. Този кон е развитието на човешкия ум. Докато не го развие-те, винаги с вашия юлар ще ви връзват, ще имате неприятности в живота. Казваш: „Защо ме вързаха с юлара?“ Не си намерил коня. Не носете юлара със себе си. Когато отивате да търсите кон, не носете юлар. Щом имате юлар, и кон нямате, ще ви връзват. Коня търсете без юлар. Като го намерите, конят да тръгне, без юлар да гоїде. Този пример го взели отнякъде. Но сега виждам, че на този разказ липсва нещо. Не е умен кон, който водиш с юлар. Ако с юлар го водиш, тебе ще те връзват с юлара и ще видиш, че не е приятно. Сега всичките търсите свободата, но свободата с юлар не се търси. Не разправяйте за една ваша опитност. Имате само една опитност. Мислите ли, че опитността представя цялата истина? Казваш: „Един случай имах.“ От един случай не може да извадите заключение. С един цвят пролет не става. С един лъч слънцето не изгрява. То са милиарди лъчи, всички трябва да излязат.

Казвам, не се силете на вашата опитност. Защото, ако разчитате на вашата сила, то е самостоятелен човек. Всички искат да бъдат самостоятелни. Кой от вас е самостоятелен? Ние, които се нуждаем от моркови, от ряпа, от боб, нуждаем се от толкоз хиляди плодове, искаме да бъдем самостоятелни. Често нашата самостоятелност мяза на един оратор, който говорил на сцена и казва: „На тази сцена стоя, господа слушатели.“ Един обущар, който му направил обущата и комуто ораторът не бил платил, казва: „Не, господине, ти седиш на моите обуца отгоре, които не си платил.“ Та казвам, когато излезе човек на сцена, за да бъде свободен, не трябва да седи на чужди обуца, не трябва да носи чужда шапка, чужди грехи, всичко в него трябва да бъде изработено от самия него, всяка една мисъл да е негова. Знаеш каква трудна работа е. Накичим се със знанието на хората, с кожата на овцете, казваме: „Много учени сме.“ Ние сме обявление на овцете, те са доста умни, но ние още не сме се научили да

правим като тях. Носиш една копринена шапка. Бубите са много умни, че правят коприната, но трябва да намеря ума на бубата. Ти носиш обявление, ти си фирма, представител. Носиш някои обуца, но ти още не си се научил да правиш такава кожа.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да станем умни. Бог изисква здрави нишки. Искате любовта да гоїде. Любовта, когато гоїде в света, трябва да има здрави нишки. Как ще посрещнете любовта, като гоїде? Ако любовта гоїде във вид на светлина, ще я посрещнете с очите си. Ако любовта гоїде във вид на звук, ще я посрещнете с ушите си. Ако гоїде като ухане, ще я посрещнете с носа си. Ако гоїде като хляб, ще я посрещнете с устата си. Ако гоїде като някой драгоценен камък – с ръцете си. Казвам, това е външната страна на любовта. Вие трябва да тръгнете с любовта, дето отива, да ходите с нея, да видите какво върши. Любовта трябва да ви стане учител, вие да станете ученик на любовта и да се учите. Тогава ще разберете вътрешния дълбок смисъл. Дето и да ви преведе, да се не страхувате. Може да ви прекара през най-големите мъчности, да се не страхувате. Запример сега се страхувате от страданието. Въглища няма-те. Вземете една медна жица, турете я отгоре, и веднага електричеството ще потече в дома ви; ако вашата мисъл е силна, веднага ще се стопли стаята ви. Вземете една фунийка и проговорете, и веднага хлябът ще гоїде отнякъде. Само проговорете с устата, и хлябът ще гоїде. Сега да направя мисълта си ясна. Като идеш в Англия и говориш английски, ще те разберат. Като говориш български в България, ще те разберат. Вие говорите на небесните жители на земен език, казват: „Какво искате да кажете?“ Говори на своя си език. Влиза един французин в една английска гостилница, вижда, че има един печен бут, вижда, че яденето е много хубаво печено. Французинът казва: „Бон, бон.“ Англичанинът казва: „Не е бон, но това е ядене.“ На английски бон значи кост. Англичанинът разбира съвсем друго, а французинът иска да каже, че е хубаво печено. Англичанинът не разбира, че е хубаво печено,

но разбира кост. И, двамата не се разбират. Вие, като влезете в небето, като французина и англичанина няма да се разбирате: единият ще казва бон, което на английски значи друго.

Сега със сравненията се обясняват хубаво противоречията, но ако сравненията не се поставят както трябва, може да се създадат много големи противоречия. Ти трябва да знаеш кое с кое да сравняваш. Ако сравняваш любовта със слабостта на един човек, какво сравнение ще правиш, защо ще сравняваш? Говориш за един човек, че има любов, и казваш, че е слаб. То е погрешно. Човек, който люби, той не е слаб, той е силен. Казваш: слаб човек. В любовта няма нищо невъзможно. В нея всичко е възможно, но не изведнъж. Вие искате изведнъж светия да станете, архангел да станете, божество да станете, какво ли не. Един ангел има желанието да стане човек. Сега запример, ако Господ ви направи една буболечка, ще съжалявате ли? Да станеш една буболечка, това е щастие. Ако Господ ви направи една пеперуда, да хвъркате по цветята, или ви направи кон, да носите товар, кое е по-приятно? Много по-приятно е да си пеперуда, отколкото кон. Човек като си, ще носиш голям товар на греха, всичките хора носят товара на греха. Дяволът ги впрегнал. Ние сме впрегнати от тъмната ложа. Казвате: „Свободни хора сме.“ Кираджийски коне сме. Сега търсим да се освободим от тия кираджийски кола. Сега трябва да разгледаме живота. Не е лошо човек да бъде кираджийски кон. Господар ти е дяволът. Господ пита: „Как, харесваш ли този господар?“ Казваш: „Не го харесвам.“ Казва: „Искаш ли да се освободиш?“ „Е, Господи, дотегна ми, измъчи ме.“ Казва Господ: „Ако Мене обичаш, ще се освободиш. Понеже обичаш дявола повече, на него служиш. Впрегнал те, защото обичаш дявола и затова му служиш.“ Казва Господ: „Ако обикнеш Мене, тогава ще се освободиш.“

Казвам, всички вие сте впрегнати по причина на любовта. Ти каквото желаяш, това става. Ти се родиш в един народ, дойдат, задигнат те войник, турят те на бойното поле. Обичал си този народ, дошъл си в него. Ако не беше дошъл, не можеше да те впрегнат и да те турят на бойното

поле. Питаш защо те пращат. Дошъл си в този народ, ще идеш да работиш за този народ. Не прави въпрос, но иди да воюваш. „Не е право.“ Ти правото остави, ти отначало си направил криво, понеже си дошъл. Ти направи погрешката, те са в правото да те пратят там. Ако не искаш да воюваш, трябва да служиш на Бога.

Два начина любовта има. Има в света една любов на насилие. Като обичаш някого, ще го изнасилваш. Тази любов нали знаете каква е? Най-първо имаш кокошката, гледаш я, казваш: „Колко е хубаво това пиленце.“ Един ден пиленцето израства, става ярчица. Като я побуташ, в тебе се зароди желание и казваш: „Какво ли има скрито под кожата, под тия перца какво ли има? Чакай да опитам.“ Направиш един научен опит. Казваш на ярчицата, започваш да я лъжеш, казваш: „Къти-къти, не бой се. Аз ще те пратя на баня, ще ти снемат тия грешки.“ Ти започваш да ѝ снемаш грешките и погледнеш, ярката изчезнала. Тогава започваш пак да се оправдаваш, казваш: „Такава е волята Божия, Господ така направил света.“ Господ те гледа, и ти мигаш пред Него. Много хора, като лъжат, мигат. Един ден и тебе някой те хване за гръцмуля и ти по същия начин започваш да се оплакваш от страданията. Ти каквото вършиш на другите, такава е волята Божия; каквото ти правиш на другите, всичко това е право. Но каквото си правил на другите, всичко това ще го правят и на тебе. Ти казваш: „Защо това ми правят?“ Ти това си правил на другите. Крал си, и тебе ще крадат; бил си, и тебе ще бият; пукал си главите на другите, и твоята ще пукал; вземал си дрехите на хората, и твоите ще вземат; събарял си къщите на хората, и твоята ще съборят. Казваш: „Защо това ми се случи?“ Ако не искаш да ти се случва, и ти не прави това на другите. Онова, което искате вам да ви правят другите, вие правете на другите. Този закон трябва да го турим.

Ида тогава при една чешма със стомната си от един килограм и тя ми напълни стомната, аз я държа още под чешмата. Какво се ползвам? Напълни ли се стомната, да я взема? И да я държа под чешмата, нищо няма да събере

повече. В дадения случай ти може да имаш Божието изобилие, но ти може да вземеш само едно кило. Иди извади тази стомна и намери по-голяма стомна. С малката стомна, цял ден да седиш, все едно кило ще ти донесе.

Та казвам, мнозина тук идвате и гледам, вие пак носите старите стомни по едно кило. Досега колкото са събрали, повече не може да съберат. Тук трябва да носите стомни от по двайсет кила. Казвате: „Много тежка.“ Не мислете, че е тежка. Двайсет кила е тежко за дете, не за един юнак. Ще ви приведа един пример. Разправяли са ми следното. В село Николаевка, Хадърча, на един български чорбаджия правят една чешма в двора. Дванайсет души работят, искат отгоре на покрива да турят един голям камък. Пъшкат, оставят, дигат го. Иде един млад българин, казва: „Какво правите?“ „Искаме да дигнем този камък и да го турим.“ „Къде искате да го турите?“ Казват му. Хваща камъка и сам го поставя на мястото. Казвате: „Той е исполн.“ Камъкът не е тежък. Всеки от тия работници дига трийсет кила: дванайсет души по трийсет – триста и шейсет килограма. Този българин дига толкоз. Един американец е дигал един кон и едно конче. Един кон колко тежи?

Изпитанията, които сега имате, не са нищо друго, освен проба на силата, която имате във вас. Всякога, когато невидимият свят ви поставя на изпитание, те изпитват вашата сила. Дават ви малка мъчнотия, тази мъчнотия е за проба на силата ви, каква сила имате. Дадат ви мъчна мисъл, пробват силата на вашата мисъл. Дадат ви мъчно чувство, пробват силата на вашето сърце. Изпитват ни доколко ние сме силни. Съобразно със силата ни дават работа, която трябва да извършим. Сега всички разбирате: Господ да ни даде Духа, да дойде Духът. Преди време при мене дойде една сестра, на която Духът ѝ проговорил. От едно гледище много хубаво. Разправя ми опитността си. Тази сестра се женила, не могла да живее с мъжа си, разставила се, развела се. Има деца, и тръгнала да проповядва. Дошла тук, питала един брат може ли да живее тук на Изгрева, имало някаква къща. Каз-

вам: „Тази къща не е моя.“ „Ама аз дойдох да взема твоето мнение.“ Казвам: „Два месеца може да живееш без пари, цяла година не може.“ „Аз ще платя.“ „Ние с кираджилък* не се занимаваме, пари не вземаме за къща.“ „Аз тогава да си взема в града.“ „Свободна си, в града може да си вземеш; за два месеца може тук без пари да живееш, повече не може да седиш от два месеца, ще идеш да работиш. Господ не те е пратил тук, да седиш.“ Сега тази сестра мисли да се установи тука, като има ръководството на Бога. Туй желание да седи тук не е нейно, то е на Бога. Тя, като дойде тук, ще види, че тия сестри не са такива, каквито тя ги мисли. После те ще видят, че тя не е такава, каквато се представя. Тя ще види погрешките на сестрите, сестрите ще видят нейните погрешки. Ще се наруши хармонията. Два месеца е много. Повече от една седмица не стои. След една седмица ще видят всичките погрешки: откъде си, каква си – всичко туй ще знаят. Ако идеш някъде, за да имат хората добро мнение заради тебе, трябва джобовете ти да бъдат пълни със звонкови. Като дойде някоя сестра да те критикува, дай ѝ един подарък. Кой как дойде, подаръци давай. Така за цяла седмица. Всички ще казват: „Много добър.“ Никой няма да каже лоша дума. Но ако не даваш подаръци, след една седмица вестниците ще пишат.

Старите възгледи са детински. Старецът търси щастие по-лесния път. Младият търси щастие в баща си, в майка си. Възрастният го търси в ралото, в нивата. Ще пъшка да извади нещо от нивата, от градината, от работата, там ще намери своето щастие.

Казвам, щом ние изгубваме своето, два възгледа има. Ако уповаваш на Бога, няма какво да се безпокоиш. Ако уповаваш на себе си, какво ще се безпокоиш, ще идеш на нивата да работиш. Ти искаш да станеш господар в дома, за тебе да мислят. И на нивата искаш баща ти да оре, ти като господар да ходиш около него, да се разхождаш, да мислиш, че си нещо.

*кираджилък – даване под наем на помещения.

Вкъщи ще уповаваш на баща си, на нивата ще уповаваш на себе си. Баща ти трябва да гоиде да прегледа нивата: как си орал, как си посял. Ще каже: „Много добре изорана.“ Ако не си изорал нивата, ще каже, че не е добре изорана нивата и не е добре посята.

Често идат от невидимия свят и казват: „Не е направено както трябва.“ Идат от невидимия свят и правят ревизия. Да кажем, ако ви гоиде някой на гости в тия времена, може ли да му направите баница със сирене? Не зная дали ще можете да направите. Една сестра ми каза, че за цял месец – четиристотин грама сирене, тя отделила половината за мене. Рекох: „За цял месец – то по десет грама на ден почти.“ Тя остави двеста грама при мене сирене. Като отива вкъщи, вижда, че една котка ѝ изяла другата половина; навярно тя мисли, че като даде двеста грама на мене, ще се благослови и нейното сирене. Иде и ми казва, че котката ѝ изяла нейното сирене. Казвам: „Да ти дам моето сирене.“ Намирам, че умно е постъпила, понеже, за да спаси двестата грама, тя го остави при мене. Та казвам, котката не знаеше, че сега има купонна система. Разправят един случай в село Николаевка. Една българка приготвила дванайсет яйца, първо ги турят във вряла вода, варят яйцата, изваждат ги, турят в тавата масло и с червен пипер поливат яйцата. Майката приготвяла яйцата за гости. Иде синът ѝ, не знае, че майката има гости и, по яйце на хапка, изяда яйцата. Иде майката и казва: „Синко, синко, яде ли се яйце на хапка.“

Та казвам, ние, съвременните хора, голяма лакомия имаме. То е един навик от миналото. Учат ни на разумна икономия. Сега всичко туй, което става, все е на място. Как би трябвало да се развива животът? Човек не може да се роди като стар. Роди се като дете, което постоянно расте. Хубостта на живота е от малкия човек, който постоянно расте и се развива. Там виждаме приятността.

Та казвам, мъчно е човек да добие онова спокойно състояние. Да допуснем, студено е отвън. Как човек може да се справи със студа? Как се справяте със студеното и топло-

то в света? Казваме: студен човек. Лошите хора ги считаме студени, добрите хора ги считаме топли. Но студеното носи топлина скрита в себе си, топлината е скрита в студеното. Той държи топлината за себе си, него го е страх да изстине, отвън е студен, отвътре е топъл. Топъл е, понеже отвътре му е топло, той изпуца топлина отвътре, да се стопли. Добрият, като гоиде, стопля, хладно му стане вътре. Тъй щото, като излезе отвън вътрешната топлина и външната топлина като влезе вътре, от нашето гледище, човек става лош.

Някой път сравнявате се по какво се отличава една сестра от друга сестра. Отличават се по години. Двама души или две сестри не могат да бъдат родени в едно и също време, има една малка разлика между тях. В природата има крайно разнообразие. Две сестри не могат да се родят в едно и също време. От оня свят, като слизат, не могат да минават по двама, минават един подир друг, тъй като има един малък промеждутък. Казва някой: „Да бъдем равни.“ На години не можете да бъдете равни. По съзнание не можете да бъдете равни. Равенството на хората седи в това, че могат да разбират еднакво. Не състезание трябва да има в любовта, понеже има голямо богатство. На един човек не трябва да го обичате повече. Ако го обичате повече, ще му причините вреда; ако някого толкоз привличате към сърцето си, че само за него мислите, ще му причините пакост. Целия ден той не може да бъде спокоен. Вие, като го обичате, мислите да не направите някаква погрешка, ще го контролирате. Да обичаш човека значи да му желаеш доброто и да го оставиш свободен. Едно дете нека да пада и нека да поплаче, нека се изправи сам, погледай го какво ще направи. Като се окаля, не отивай да го чистиш, кажи му: „Иди, опери си грехата.“ И ако имам едно дете на пет години, няма да го пера, ще го накарам да си опере ризата, ще видя как ще я опере. Сега имаме един порядък: обичаме децата да са чисти. Тази чистота не е от тях, не е тяхно качество. Децата изобщо не се държат чисто. Майката е, която се показва. Майката е чисто облечена, възпитава

го, туй възпитание не е негово.

Ние като излезем от Бога, доброто, което имаме, то е на Бога. Сега ние трябва да спечелим кое е нашето. Трябва да минем през големи опитности, да се окаляме, да се очистим и тогава туй очистване е наше. Този процес на живота е много труден. Тъй както сега живеем, не могат да се дадат правила еднакви за всички как трябва да се живее. Но в дадения случай, щом направиш една погрешка, не съжالياй. Радвай се, че си направил погрешка. Щом направиш едно добро, зарадвай се два пъти. Като направиш една погрешка, зарадвай се веднъж. Като направиш едно добро, два пъти се зарадвай. Защото твоята погрешка е добро за някого.

Един познат взел пари и ги турил в джоба. Джобът бил пробит, падат парите. То е погрешка. Минава подир него друг човек, намира парите, радва се човекът, че Господ промислил заради него. Твоята слабост в дадения случай е радост за другите. Какво има, че през джоба паднали парите? Направил си погрешка. Зарадвай се, че твоята погрешка е добро за друг. Този човек, който намери твоите пари, един ден ще се върне при тебе. Той ще каже: „Едно време, благодарение на твоя джоб, който ми направи една услуга, аз ти дължа.“ Това, което си изгубил, то ще се върне при тебе. Няма нещо в света, което може да се изгуби. В Бога работите не се губят. Ние така мислим. Писанието казва: „Всичко, което се случва на онези, които любяат Господа, ще се превърне за добро.“ Няма никакво изключение за това. Някой път може да се съмняваш. То е закон: в Бога нещата не могат да се изгубят. Невидимият свят се зарадва, че твоят джоб е скъсан. Скъсаният джоб е врата, през която парите са били свободни да излязат. Ти нямаше желание да правиш добро, те имат желание да направят добро. Ти ще се зарадваш, че парите направили доброто. Ние за себе си искаме нашите джобове да не бъдат скъсани, а за хората искаме да бъдат скъсани. Та скъсаният джоб е врата.

Казвам, вратата ни всякога трябва да бъдат отворени за доброто, никога да не се затварят. Та ние държим

двойна философия за едно нещо: когато е за нашето добро, отваряме вратата; когато е за нашето зло, затваряме. То е неразбиране на живота, любовта изключва. Туй разбиране за света е вярно: на един човек на любовта вратата му всякога трябва да бъдат отворени, неговият ум трябва да бъде буден. Тия работи вие ги знаете. Щом идете някъде и ви дадат един подарък, вие сте доволни някой път, някой път не сте доволни. Когато вие давате, тогава казвате, че комуто давате, той трябва да бъде доволен. Тогава трябва да предвиждате, че като дадете нещо на човека, той да е доволен, не вие да казвате, че трябва да бъде доволен. Предвидете, че той ще бъде доволен за онова, което вие сте направили заради него. Всички трябва да бъдем предвидливи. Бог в туй отношение е дал преобилно, дал е повече, отколкото в даден случай може да употребим. Казва: „Къде е Господ?“ В Божествения порядък вземаш толкоз, колкото искаш. То е Божествен порядък. Светлина вземаш колкото искаш, от уханието на цветята вземаш колкото искаш, хляб вземаш колкото искаш.

Сега представете си, че живеете в една градина, дето цялата година е пълно с плодове. Кой ще ти забрани? Може да ядеш колкото искаш. Това е Божественият порядък на нещата. Бог е предвидил и е оставил преизобилно на наше разположение да вземаме толкоз, колкото искаме. Сега по навик ядем. Някои ядат повече, за да станат тлъсти. Яденето не е в натрупването на гърба материал, но в придобиването на живота и да бъдем полезни и на другите. Мнозина страдат от недоядане. Някои се страхуват да дишат, да не изстинете. Щом дишате, и изстинете, показва, че дишането е бързо. Медлено, полека дишайте, в една минута три вдишки да направите. Сега вземате петнайсет вдишки. Когато е студено времето, пет вдишки на минута, хич няма да изстинете. На студено време – три вдишки на минута, като е топло, може и повече. Казва: „Дишам бързо.“ Користолобие е това. Бързаш, да не ти вземат. Този въздух, който ти го употребяваш, извади съдържанието, което въздухът има вътре. Ако ние за всяка вдишка бихме отправяли ума си към Бога, да благода-

рим за живота, който е скрит във въздуха, знаете как животът ще се измени? Сега дишаш, и мислиш, че пари нямаш. Сега дишаш, и мислиш, че хляб нямаш. Намираш се в противоречие. Дишаш и мислиш, че един ден ще умреш. Умираш от безлюбие. Ние умираме от безлюбие.

Един ден трябва да заминем за другия свят от любов. Ще го иде време да завършим училището на земята, отиваме при баща си, при майка си, при сестрите си. Ще вземем диплома от този свят, ще повикаме приятелите си, ще им кажем: като идем в другия свят, ще им пишем. Сега онези, които заминават за другия свят, не пишат. Намирам ги постоянно, те се оплакват, повечето от тях се оплакват. Доиде някой, казва: „Кажу на нашите, много тежко е положението.“ Казвам: „Защо е тежко положението?“ „Не можеш да намериш хора на свят.“ Там не може да намери хора на свят, да го разберат. Каквито са били хората тук, такива са и там. Казват: „Гладуваме тук, кажи им да дадат малко житце.“ Остане ли тебе от този свят да те хранят, тогава редът е друг. Праведният, като иде в оня свят, може да седне да яде, пък грешникът не може да седне, трапезите се движат. Трапезите са пълни с храна, с плодове, но като рече да се приближи и да посегне да вземе, движи се трапезата. Това го наричат тантализация. Той и като вземе яденето, не може да го яде. Като доиде праведният, масите стоят, не се движат. Масите на грешника тръгват напред. Затуй, ако оттук не се научите да бъдете праведни, в оня свят не може да се научите. Ако сте праведни, тогава нещата са на ваше разположение. Ако не сте праведни, вие ще си създадете лошо на себе си, ще имате лоши условия в онзи свят.

Сега да кажем иносказателно работата. Ние сме дошли на земята и земния си живот трябва да го направим щастлив живот. Да благодарим на Бога всеки ден за хубавите опитности, които имаме, за хубавите мисли, които имаме, за сърцето, което имаме, за приятелите, които срещаме, за звездите, които виждаме, за цветята, които цъфтят, за бръмбарите, за рекичките, които виждаме. Наоколо ни възду-

хът постоянно влиза през прозорците, през дупките, казва: „Трябва да се пречисти стаята, да е чиста.“ Влиза в стаята сняг. Аз така го тълкувам – казват: „Как живеете? Вашата къща е много хубава. Разхождаме се, на екскурзия сме тръгнали.“ Вървят си, пеш вървят. Един ден и ние ще се разхождаме така, сега не можем. Те излизат от едно място на друго, пътуват. Казвам: „На добър час.“ Вие ще кажете: „Туй вярно ли е, или не е вярно?“ За мене е вярно, за вас не зная. Щом влизат тия снежинки, радостни и весели, като ги гледам как се разхождат и тичат с малки колички, виждам ги, качили се същества на малки каручки, и се носят из пространството, казвам: колко хубаво ще бъде и аз да стана малък и да се кача на малката снежинка, и да се нося, облечен в бяла грешка.

Та казвам, практически в живота приложението на Божия закон хиляди методи има. Всеки ден трябва да знаем по кой начин трябва да възприемем любовта и по кой начин да я проявим. Да бъдем спокойни. Добър е Господ. Каквото и да ви се случи, турете в ума си: „Добър е Господ, благ е Господ.“ Дръжте в ума си мисълта: благ е Господ. Умрял някой – благ е Господ, съблякъл му е грехата. Заровили го в земята – при майка си отива. Червейчетата ще го ядат – не, братята ще го посетят, няма да го ядат, няма изядане. Страх ви е от черната земя. Привидно е така. Земята не е така лоша, както вие мислите. Христос три дни седя там и доиде ангел, и отвори, и излезе навън. Три дни седя при майка си в земята и после казва: „Не съм още възлязъл при Баща Си.“ След смъртта човек трябва да се качи при баща си. Като умре, къде ще иде? Някои умрели ги е страх да се върнат при баща си. Те са в състоянието на блудния син, не са живели, както Господ иска. Сега седим и безпокоим се. Естеството на любовта е, което произвежда безпокойството. Щом обичаме някого, и той замине за другия свят, страдаме. Ако не го обичаме, страданията са по-малки. Няма ли да ни бъде приятно, ако някого пушат из затвора? То е един живот несносен. Щом човек излежи затвора, ще го пуснат.

Та казвам, каквото и да се говори, живот без любов не

може да се осмисли. Любовта трябва да бъде побудителна причина в мислите ни, в сърцата ни, в тялото ни. Всичко, каквото вършим, трябва да го вършим с любов. Само тогава ще разберем, че Бог е любов. Любовта е в света, която превръща всичко да работи за добро. Казвам, то е наука да се учим да служим на нещата, да се учим от нея и тя да ни бъде учителка. Ние да бъдем ученици на любовта, сега и занаят.

Смисълът на живота е да обичаш и да те обичат. Бог да те обича и ти да обичаш другите, това е смисълът на живота.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единнаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

Шесто утринно слово
16 ноември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ТРИТЕ КАЧЕСТВА НА ТОНА

*„Отче наш“
„Красив е животът“*

Ще прочета четвърта глава от Лука.

„Кажли ми Ти истината“

Учителят даде и един брат прочете беседата „Тонът фа“ от тома „Ценната дума“.

„Бог е любов“

Най-лесните работи в света остават винаги неразбрани. Всичките хора в света не искат да вършат лесни работи. Никой не иска да бъде сиромаш. Всеки иска да бъде богат. За сиромашията имат особено понятие. За богатството имат особено понятие. Богатият е добре облечен, сиромаша с грини си представяте.

Но питам, къде са сиромашите? Богатите и сиромашите са в едно дърво, те са еднакви. Корените, сиромашите, са долу в земята, облечени са с окъсани грехи. Богатите са горе в клоните, в цветовете, в листата, в плодовете. Вие виждате богатите, които са изнесли на пазара, не виждате сиромашите, които са изнесли стоката от земята. Ако всички бяха богати на земята, какво щеше да бъде?

Казвам, вие всички искате да бъдете музиканти, то е горе, то са клоните. Музиката придобива съдържание, като страда човек. Някои често ме питат: „Пея ли хубаво?“ Той

мене пита. Казвам: „Страдаш ли?“ „Не страдам.“ „Не пееш хубаво. Радваш ли се?“ „Не се радвам.“ „Не пееш хубаво.“ Ти, за да пееш хубаво, трябва да се радваш и да страдаш. То са две страни на тона „фа“. Сега вие мислите: да страда човек, то е да боледува. Болестта е друг въпрос. Болест и страдание са две неща различни. Болестта, това са гости, които искат да ядат и пият. Всеки, който се разболява, той има доста гости, дошли неканени, казват: „Има-няма, ще гадеш, ще намериш.“

Ние наскоро бяхме на гости на едно място. Разбира се, оплакват се, че като ни викат, нямало портокали, после, че масло нямало на трапезата, търсили, но не могли да намерят. Едва намерили малко сирене и кашкавал, и черен хляб нарязан. Едно време бял хляб, сега няма. Казвам: на такава малка гажба викат ни на гости. Защо ни викат? Искат да знаят ще се свърши ли войната. Ние нищо не им казваме. Най-после, носехме цигулка, пък не им свирихме. Не им свирихме, понеже нямаше кой да играе, кой да пее. Казвам: „Нека сега свиренето.“ Спечелихме нещо. Като дойдоха да ме канят, мисля, че ще хванат поне автомобил, мисля, че ще ида на гости, като има автомобил. Но ме канят, пък няма и автомобил, казват: „По цяла София не можахме да намерим, и двеста лева да гадеш, няма.“ Пеш тогава. Тръгнахме. Казвам: четирима души по петдесет лева, спечелихме двеста лева. На връщане пак няма: още двеста лева – четиристотин лева. Та всеки за един час спечели сто лева. Малко ли е? Доста благородни хора, двеста лева дадохме на хазаите и по петдесет лева разделихме за себе си.

Та казвам, в живота не трябва да мислите, че ще има автомобил. Няма автомобил, и двеста лева да гадеш. Защото, като няма автомобил, пеш ще тръгнеш, ще си държиш на думата. Често някои не идват на събрание. Казват: „Защо не беше на събрание?“ „Не бях разположен.“ Значи нямам е автомобил. Казвам: доста сме далеч, един час път, няма превозно средство.

Казвам, животът е едно училище. В музиката човек трябва да събуди доброто чувство в себе си. Без събуждането

на доброто чувство ти не можеш да събудиш и една добра мисъл. Ти, ако имаш такава особено мнение за сърцето, че сърцето е калпаво, че сърцето е грешно, ти не мислиш правилно. Ти ще благодариш, че твоего сърце носи страданията. Изпълнява си много добре своята роля, понеже от него излиза и чистата, и нечистата кръв. Не е виновато то. Нечистата кръв се връща в сърцето и то я праща в гробовете да се пречисти; тя, пречистена, пак се връща в сърцето и то я препраща по цялото тяло.

Сега някой път не разбираме живота, искаме да бъдем чисти. То е така направено, че по необходимост праща чистата и нечистата кръв. Какво ще прави, като гоиде нечистата кръв? Ще я изпрати да се пречисти. Щом имате ролята на сърцето, ще изпълнявате добре ролята на сърцето.

Сърцето винаги пее „фа“. Ако искате по някой път да имате камертон, турете ръката на сърцето си и ще имате тона „фа“. Ако вземете тона „фа“, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане на пулса. Който не пее „фа“, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите се разхалтавили. Разхалтавили се клапите, понеже не пее „фа“. Ония рала, с които орат земята, имат ли ръжда? Те нямат никаква ръжда, но щом се оставят на почивка десетина дни и веднага ръждата иде. Докато човек страда, сърцето е чисто. То е ралото. Щом престане да оре ралото, ръждясва, щом сърцето престане да страда, оцапва се.

Страданието, това е орането, за да бъде ралото чисто. Без страдания сърцето ръжда хваща. По-добре да оре, отколкото да ръждясва. Вие мислите да не страдате. Ще ръждясате. В страданието се очиства ръждата. Ралото, което оре, е винаги здраво. Тъй трябва да се разбира животът. Казвате: „Не искаме да страдаме.“ Ще ръждясате. Ръждата е много по-опасна от страданието. Страданието е десет пъти за предпочитане пред ръждата. Разликата между страданието и ръждата е тази: нали по селата някой момък, като обича една мома, като мине покрай нея, ще я опипе малко, за да ѝ покаже, че я обича; ръждата мяза на куче, което ухапва,

че откъсва и месо: оттук откъсне, оттам. Кое е за предпочитане: щипането на онзи, който обича, или на онова куче, което откъсва месо? Разправяше ми един: „Като ме ухапа едно куче, откъсна ми месото и го изяде пред мен.“

Скоро дойде една вечер една млада сестра, уплашила се: като кълцала, отрязала си пръста. Питам я: „Къде си оставила отрязаното?“ „Оставих го.“ „Трябваше да го вземеш и да го залепиш на мястото, да го превържеш.“ А тя го хвърлила. Трябваше да го вземе и да го залепи.

Та казвам: „фа“ е най-устойчивият тон. От „до“ до „фа“ имате кварта. Целият живот на земята е обоснован върху квартата. Съграждаш една къща, върху квартата я съграждаш. От „до“ до „фа“ имате четири тона. Квартата има два потенциала, значи. Какво значи потенциал, музикален потенциал? Значи от „до“ до „фа“ имате „ре“ и „ми“, те дават капитал на „до“ и „фа“, „до“ и „фа“ го обработват. Ако „ре“ и „ми“ ги няма, няма с какво да работите. Всякога, когато имате двама души, влагат капитала според това. Във „фа“ човек трябва да бъде много внимателен. С едно лесно може да се справиш, но с две много мъчно е. Една мома с един лесно се справя, но двама като я обичат, и двамата я заплашват, че ще я убият. Ако един я заплашваше, че ще я убие, ако не го вземе, въпросът е разрешен, ще го вземе. Ако двама я заплашат и ако за единия се ожени, ще я убие другият; ако за другия се ожени, ще я убие първият. Тогава въпросът е неразрешен, опасна работа е. Сега човешкото сърце се намира между двама любящи, от едната страна е страданието, от другата страна е ръждата.

Казвам, за предпочитане е страданието, отколкото ръждата, нищо повече. Разправяше ми един български свещеник. Зимно време тръгнал от една паланка Везир Козлуджа и излиза от селото на един километър. Явява се един вълк пред него. Вълкът си обръща задницата и започва в очите му да хвърля сняг. Той му казва: „Брей, не те ли е срам, че тук поп има, да си обръщаш задницата и да хвърляш сняг в очите?“ После казва на себе си: „Слушай, попе, я се връщай назад, че

може джубето* ти да бъде разкъсано. Тогава, казва, извадих пояса си, че го пуснах, да се покажа, че съм герой. Пуснах така пояса ми да се влече и се върнах, и вълкът върви отподире ми, че го е страх да няма някаква уловка. Спаси ме поясът ми. Като се върнах, на пояса и на мене казвам: и двамата сме герои.“

Сега по някой път хората са чудни. Един вълк те срещне. Зимно време съм ходил, и досега вълк не ме е срещал. Само веднъж съм видял вълк, зимно време не, лятно време беше. Зимно време съм ходил, няма ги. Пролетно време го срещнах. Гледам, госта философ, навел глава, опашка проточил, смирил се, погледне, пак тръгне, казва: „Лоши условия.“ Не ходи като кучето с дигната опашка. Казва: „Какво ще се прави?“ Погледне, погледне, казва: „Тази работа как ще бъде? Ще се носи, дошло. На земята ще се живее.“ Пак тръгне. Доста е умен, с гълга муцуна. Понеже е госта смел, има смела похотка. Като видиш козината, виждаш, че е много жесток, голяма жестокост има в него. Като влезе в някоя кошара, удави десет, двайсет, четирийсет брадви удари в земята; удави ги, нареди ги, натъркаля овцете, пък не бута нито една.

Та казвам, хубаво е човек да пее. Каква по-лесна работа от пеенето? Трябва да знаете, че тия, гласните струни, са тясно свързани със сърцето. Ако пеете, ритъмът на сърцето е много правилен, човек постепенно става весел и се подобряват външните условия. Казвам, пеенето е едно Божие благословение, което Бог е дал. Ако всичките хора пееха, много малко болести щеше да има. Понеже не пеят, затова се раждат болестите. Щом не пееш, ти ръждясваш. Щом пееш, ще ореш земята, светъл ще бъдеш. Щом не пееш, ще ръждясаш, нищо повече.

Та казвам, няма съмнение, че християнските народи пеят много повече, отколкото другите. Другите пеят при съвсем други условия. Християните са госта пели в първите времена, много тъжни песни имаха. Казва, че на Тайната

*джубе – гълга горна дреха, обикновено подплатена с кожа.

вечеря изпели няколко песни и излезли вън да се помолят. Сега онези, мрачните, времена преминаха вече, няма какво да се плашат хората. Ако вие сте в планината и се трошат камъни, казвате: „Защо се трошат тия камъни?“ За да се съградят здания. Трошат се тия камъни, за да се прокарат пътища. Сега трябва да се павира светът. Страданията в света са една работа. Без страдания пътищата ще останат ненаправени, къщите ще останат несъградени, нивите ще останат неизорани. Със страдания всичко е в ред и порядък, нивите са изорани, къщите са съградени, пътищата са направени, хората са облечени, имат да ядат и да пият. Дето има страдания, има ядене и пиене. Дето има ръжда, има смърт: този погребват, онзи погребват. Кое е по-хубаво, да ни погребват или да сме свободни? Тогава схващаме страданието, то е път на убеждение. Ние, съвременните хора, страдаме и трябва да благодарим на Бога, че сме минали от ръждата в страданието.

Имаш някакъв дефект, нетърпелив си, пей „фа“. Не чакай да ръждясаш. Защо ще чакаш да ръждясаш, да те турят някъде да те бият? Преди да те бият, попей. Тури страданието в музиката. То е хубавото, понеже ти свързваш ума и сърцето. Образуваш една хармонична връзка между ума, сърцето и волята. Музиката образува най-добрата връзка между човешкия мозък, човешкото сърце и човешкото тяло, между всичките удове*. Те са създадени по закона на хармонията. И когато човек пее, всичко се добре хармонира. Щом запееш какъвто и да е тон, природата те разбира. Природата разбира този език. Ти не можеш на природата с друг език да говориш. Някои искат да знаят кой е езикът на природата. То е музиката. Ако пееш хубаво, даже когато има буря, бурята ще утихне. Защото бурята е направена пак от същества. Щом пееш, те ще се спрат да им попееш. Щом пееш музикално, ще се спрат, щом не пееш, ще си гледат работата. Като мине бурята, дигне прах, тогава прахът влезе в очите и започнеш

*уд – телесен член, крайник.

да плачеш. Ако си от добрите певци, веднага ще се спрат, ще кажат: „Ето един, който знае добре да пее.“ Като пееш, чакат малко, половин час може би, после бурята пак започне. Казваш: „Защо започна бурята?“ Работа се върши. Бурята не е безпредметна. Вятърът не е безпредметен.

Казвам, музиката е едно вътрешно състояние, разбирателство с ония, които направляват света. Няма същество на земята, което да не разбира музиката. Даже когато цъфтят гърветата, то е по закона на музиката, когато реките текат, то е по закона на музиката, когато вятърът духа, то е по закона на музиката, когато слънцето изгрява и залязва, музика има, когато силно се сменят теченията на облаците, музика има. Навсякъде има музика.

Сега живеем в един музикален свят. Понеже не искаме да пеем, ще се намерим в трудно положение. Страданията не са нищо друго, освен един капелмайстор, който постоянно ни оправя: „ре“ вземете правилно, „до“ вземете правилно. Под думата „до“ разбирам: една дума не я казваш навреме. Казваш: любов. Ако не знаеш къде да туриш първата буква л, буквата с която започва, ако не туриш л-то на място, ако не туриш lo-то на място, ако не туриш б-то на място, ако не туриш o-то на място, ако не туриш в-то на място и малкия ер на място, какво ще кажеш? Онзи, който иде подир тебе, ще произнесе думата *любов*. Но по закона на хармонията л-то е основната нота, от която трябва да започнеш. Какво ще прочетеш? Някой се моли. Музикално трябва да се моли. Казва: „Господи, бъди милостив към мене.“ Като кажеш *милост*, то са ноти. Като изпееш: „Господи, милост“, Той ще ти помогне. Ти не казваш *милост*, и казваш: „Той не знае ли?“

Ние, съвременните хора, искаме и без да се молим да накараме Господа да ни помага. Без да се молим ние искаме да бъдем господари от голямо произхождение, всичките хора трябва да гледат на нас като божества. Мислят като как да бъде милостив Господ, ще се унижат. Казва: „Как ще се моля, да коленича!“ Не е било време в света хората да се не молят. Пишат: „Моля, господин директоре... Моля, господин начал-

ник...“ Щом дойде до Господа, било унижение. На хората да се молят не било унижение, за Господа – унижение. На хората да кажеш *моля*, то е унижение. Но *моля*, то е тон. Научи ме как да вземам „фа“ правилно – това е *моля*. „Фа“ значи: човек не трябва да бъде разточителен. „Фа“ значи: човек не трябва да бъде сръдливи, да се сърди за нищо и никакво. „Фа“ значи да се наядеш хубаво. „Фа“ значи да си починеш хубаво. „Фа“ значи да започнеш работа добре. „Фа“ значи да свършиш работа добре. Във всяко едно отношение е „фа“. „Фа“ е основен тон как да излезеш от мъчнотиите и да влезеш в хармонията. Ще излезеш от страданието, ще влезеш в радостта. То е крива линия от долу нагоре.

Грех наричам лъжата. От греха към страданието, от страданието към хармонията, от хармонията към любовта, от любовта към Бога. Така че лъжата, това е светът, дето казва Писанието: „Земята беше неустроена“, един неорганизиран свят извън хармонията. Щом е организиран светът, всяко нещо е на своето място. Всяко нещо, което правим, разбирам хармоничен свят. Трябва да разбираме правилата и законите на любовта, в които хармонията се проявява в света.

Та казвам, първото нещо, тонът трябва да се вземе чист, чист трябва да бъде тонът. Ти не може да пееш, ако не пееш чисто. После, музиката започва с топлина от сърцето. Ти не може да пееш, ако сърцето ти не е топло, ти не може да гадеш правилен тон, ако нямаш достатъчно светлина, и не може да гадеш израз на тона, ако тялото ти не е здраво. Често аз правя диагноза. Забелязвам от какво човек страда, като се вземат някои тонове. Ако започне сърцето да страда, намалява се топлината. Ако започне мозъкът да страда, намалява се светлината. Ако започне тялото да страда, намалява се силата на човека. В музикално отношение, щом пея, виждам какво липсва на тона. Щом пея, и силата не се намалява, нормата е. Щом топлината и светлината не се намалява, тонът показва една диагноза, значи съм здрав. Щом съм здрав, пея. Щом не съм здрав, не пея.

Трябва да се монтираш. Единственото нещо, което тонира в света, то е любовта. Камертон е любовта, много добър камертон е. (*Учителят показва показалеца и средния пръст вдигнати, другите два свити, върху тях палецът.*) Показалецът е любовта към Бога, средният пръст е знанието, справедливостта. То са две неща: любов към Бога и справедливост към ближните. То е камертон. То е основният тон. С него може да намериш дали всички други тонове са верни, дали има в тона любов и справедливост.

Сега разбира се, не мислете, че туй е лесна работа: като удариш с двата пръста, да чуеш тон. Аз с този камертон коригирам цигулката. Този камертон показва пълните тонове, когато човек в ума му има достатъчно светлина и топлина в сърцето, и сила в тялото, защото силата седи в тия двата тона: любов и светлина. Силата е палецът, който хвана другите два пръста. Едновременно, щом вземеш правилно тона, не само в ума се явява светлина, в сърцето топлина се явява и по цялото тяло сила потича. Щом започнете да пеете, ще усетите една малка топлина, която се явява. То е правилно, малка светлина и топлина да се яви. То е, както когато е тъмно и слънцето изгрява, като запееш, веднага като зазоряване става, светлина се явява.

Знайте, че Божественият закон на светлината е едно благо. Онзи, който носи светлината, иде към тебе. Единственото нещо, което може да те доведе до любовта, то е музиката. Единственото нещо, което може да те доведе до силата, то е пак музиката, хармонията. То е правият път да идеш до любовта, правият път да идеш до знанието и правият път да идеш до организирането на света.

Сега съвременната музика, която имаш, е спомагало. Един ден музиката ще влезе като един от най-добрите методи за самовъзпитанието. Всеки ще се възпитава много лесно. Сам ще се възпитава, и другите музикално ще ги възпитава. Вечер ще дойде някой с китарата, няма да ти говори, ще ти изпее една соната; веднага ти ще го разбереш какво иска да ти каже. Имаш да даваш, от сегашно гледище; идеш, изпееш

една песен, той ще те разбере, ще извади полицата. Съдят те някъде, ще идеш, ще изпееш една песен, съдията ще отложи. Един адвокат имаш, изпееш една песен, той веднага ще те разбере – от сегашно гледище говоря. Един ден хората ще се съдят музикално. Дојде някой, иска да ме съди, ще ми изпее една песен. Аз искам да го съдя, ще му попея. Имам да му давам, ще му попея. Има да ми даде, ще ми попее. Как ще се оправи светът тогава? Че той е оправен.

Идеята така седе. Вземам едно житно зърно или една ябълчна семка, то е затворена идея. Какво нещо е ябълката? Любовта може да я посади в земята и от нея ще израсне едно гърво, ще даде плодове. Откъснеш от плода, то е вече музика. Казва: „Какво ще стане?“ Музикално ще израсте гървото на живота и ние ще имаме ония плодове, с които ще се храним, няма да има никакво противоречие. Всичките противоречия произлизат от един вътрешен недоумък, обедняване от любов, обедняване от знание, обедняване от сила. Как ще се поправи светът? Как ще се поправи тялото? Тялото ще се обнови със сила. Как трябва да се обнови сърцето? Сърцето ще се обнови с топлина. С какво трябва да се обнови мозъкът? Мозъкът ще се обнови със светлина. Като дойде сила в тялото, като дойде топлина в сърцето и светлина в мозъка, светът е оправен. Най-после, влизаме във връзка с Бога като наш Баща. Какво има да ни смущава? Тогава ще дойдем с музика, с хармония да Му служуваме, да извършим волята Му и ще разбираме живота по-добре, отколкото сега. Всеки ден се оплакваме, че кракът ни боли, главоболие, коремоболие. Тогава няма да има никакви страдания, наместо страдания ще има песни.

Сега вие казвате: „Кога ще дойдат тия времена?“ Вие се намирате в онова противоречие, в което се намирал един американски професор по физика. Един ден жена му ходила да слуша нещо по електричеството и там разказвали какви опасности има от електрическите пълнежи, как, дето има желязо, се добивало електричество. Влязла ѝ тази идея. През една нощ минавали коли по улицата и така силно гърмели, че тя

помислила, че има гръмотевица и започва да развежда мъжа си да се крият по разни места на къщата, дето нямало опасност от гръм. Отидат някъде и тя каже, че тук има желязо, то привлича електричеството; отидат на друго място, там види друго желязо, и така час и половина: докато минавали колите отвън, тя развеждала мъжа си по стаята. По едно време отиват на прозореца и виждат хубаво ясно небе, никак-ви гръмотевици няма. В ума ѝ седе мисълта, че гръмотевицата може да падне на професора и ученият професор ходи от един ъгъл на друг. Тази, страхливата, жена нас ни развежда като този професор: туй не прави, онова не прави.

Там, дето има любов, електричество минава и пакост не прави. Електричеството винаги прави пакост на хората на безлюбието. Тия гръмотевици са много меки. В електричеството има такива, които не правят пакост. Една електрическа топка гръмотевица, ако влезе, ти си остани спокоен, обикни я, и тя няма нищо да ти направи. Ако я бутнеш, ще направи голям взрив, нищо няма да остане от тебе. Привеждал съм този пример. В сегашния Балчик един българин грънчар направил петдесет хиляди грънци, искал да ги продаде. Казва: „Уредих си работата, казва. Да си почина.“ В стотина грънета турил краве масло. Влиза една гръмотевица и всичките празни грънета пробива, останали само пълните. Влиза гръмотевица и пълните не ги закачила.

Та казвам, ако грънетата са празни, гръмотевицата ще ги пробие. Ако грънетата на вашата мисъл и чувства са празни, като влезе Божията искра на електричеството, ще пробие всичките празни грънета, ще останат само пълните. Казвам, когато имаме някаква идея, която е пълна, Божествените сили не я бутат, но празните грънета са изложени на опасност. Който не пее, той е празно гърне, ще падне тази искра, ще го пробие. Който пее е пълно гърне.

Затова казвам: да сме пълни грънета. Тялото ни да е пълно със сила, умът ни да е пълнен със светлина и сърцето ни да е пълно с топлина. Тогава Божиите благословения потичат в тия форми, по които идат тия благословения. То е път

В света, на който хората се учат.

„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа, Когото си изпратил.“

„Отче наш“

Седмо утринно слово
7 декември 1941 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

С МАЛКОТО

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета тринайсета глава от първото послание към коринтяните.

„Духът Божи“

Много пъти, като се говори за едно и също нещо, хората се наплашват. В света за любовта се е говорило толкова много, че хората са наплашени. Казва: „Не ми говори за любовта, изгоряло ми е сърцето. За любовта не говорете, понеже претърнях голяма криза.“ Често и в религиите хората страдат от неразбраната любов, всякога казват: „Не говорете за любовта, за Бога не говорете, понеже много сме пострадали за Бога.“ Те, не че са пострадали за Него, но искат да вземат пари в заем и казват: „Вярвай в Бога.“ Онзи не му плаща парите: „Вярвай в Господа, вярвай в туй, вярвай в онова... вярвай... вярвай...“, и остава човекът на понеделник.

Другояче трябва да се схваща: Бог е една необходимост за живота. Ние разсъждаваме: Бог изключва всичките противоречия, щом дойдеш до Него, всичките противоречия трябва да престанат. Той е една необходимост. Ние човъркаме, и каквото стане, мислим, че Той е причината. Всичките блага се дължат на Него. Но когато не вярваме, идат всичките нещастия. Най-малкото отклонение носи нещастие. Да

кажем, направил си една хубава къща, оставил си една малка дупчица; не можеш да видиш дупката, но студът минава през нея, ти се простудиш. Питам, кой е причината, Господ ли е причината, че си се простудил? То е вятърът. Той обича тайните, казва: „Този съградил къща, за да видим какво има вътре“ и минава през дупката. Като минава много силно, простудиш се. Че вятърът не може да не се движи. Таман отвориш устата, и той влезе вътре, хич не го каниш, влезе вътре, разтършува се из гробовете, каквото задигне, и веднага вълн. Един таман избяга, друг дойде, целия ден има разправии само с вятъра. Сега по някой път аз съм говорил за дишането. Не трябва да се диша много бързо, понеже ако ти дишаш много бързо, ако правиш петнайсет вдишки в минута, ще си простудиш гробовете, ще заболееш. В студеното време в една минута една вдишка ще правиш. Какво трябва да правиш? Няма да бързаеш, полека да дишаш, ако в две минути правиш една вдишка. Ти трябва да си един първокласен светия, за да можеш за двацет минути да направиш една вдишка.

Любовта е една неизбежност. Като говорим за любовта, трябва да знаете, че любовта е в сила да удари всичките ви работи. Апостол Павел разглежда любовта и казва: „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам.“ Знанието е една от най-хубавите работи, от най-красивите работи, но ако имам всичкото знание, а любов нямам, ще съм мед, що грънчи. Ти си още в първата степен, един метал си. Ако нямам любов, то съм метал. Какво щастие има в един метал? От един метал може да се направи един инструмент, някоя струна, що грънка. Ако човешкото гърло би било направено от метал, той не би говорил. Без любов нещата са медни. Писанието на друго място казва: „Сърцата им са каменни.“ Щом дойде любов, изменя се каменното сърце.

Казвам, онова в света, което ни мъчи, то е безлюбие. Ти се мъчиш, мислиш, че нямаш пари. Но какво те мъчи безпаричието? Казваш: „Въглища нямам.“ Какво те мъчат въглищата? Въглищата не мъчат човека. Вижте мечката:

легне, четири-пет месеца лежи, ни юргани има, ни въглища, ни храна, прекарва в пост. Казвате: „Аз съм постил четирийсет дена.“ Мечката пости три месеца, не е ли по-голям светия? То е мое мнение, не е мнение на мечката. Питат мечката защо така пости. Казва: „Имам един грях. По някой път пия кръвта на някое животно и съм започнала да постя, да ми се простят греховете, гладна стоя. Но въпреки това, когато нямам храна, като намеря някой вол, без да искам посмуквам от кръвта му, не ми иде наум.“

Вземете езика, нали е красив. Този език е опасна работа. Човешкият език е цяла картеница. Кой от вас не е правил пакост с езика си? Не че иска. Децата по някой път боравят с пищов. Някой пищов или някой револвер, не го знае, бута, казва: „Чакай да ти кажа как се стреля.“ Мисли, че е празен, погледнеш, убие. Колко хора има, които са така убити. Не че иска да ти направи пакост. Човек по някой път с езика си прави пакост. Не че иска, но завърти се езикът и като каже някоя дума, нарани човека. Колко са силни думите, че като рани някой човек, пет-десет години носи раната, не забравя, казва: „Той ме нарани така, че десет години носих раната на сърцето, не я забравих.“ Нашият език не е организиран, нашият език е още меден, от мед е направен, не може да вземе правилно думите, не е мек.

Казвам, любовта е една необходимост. Не е нещо, което може да се вземе отвън. Любовта не мяза на хляб, не е като хляба. Много пъти хората искат да произнесат любовта, казват: „Аз ви обичам.“ То е само понятие. Какво разбирате под думата *обичам*? Любовта се предава без говор, без нищо. Щом започнеш да говориш за любовта, ти влизаш в друг свят. Защото говорът не може да представи любовта. Като започнеш да говориш, разклащаш въздуха. Любовта обича онзи, тихия, свят, дето трептенията са толкоз деликатни, че едва да се разклащат листата. Много тих трябва да бъде. Туй говорене, както ние сега говорим, то е цяла буря. Като говориш за любовта, казваш: „Аз те обичам“, тази буря е толкоз силна, че тя ще разкъса всичките листа. След като

излезнеш от тази буря, ти казваш: „Аман от любовта.“ Това не е любов. То е човешкият език. Любовта е друг свят. Законите на любовта, това е песента на Бога, Неговите отношения, които има към човешките души. Това е любовта: отношението на Бога към всички човешки души, които са излезли от Него. То е любов. Туй, което Бог предава на душите, то е любов. На всяка една душа дава по нещо. Няма по-хубаво нещо в света да приемеш онова, което Бог дава. Че умрял някой, това не е любов. Че вятърът подухва, и това не е любов. Една любов започва с първия лъч на безсмъртието. Когато човек стане безсмъртен, тогава любовта го е озарила. Сега сме в сянката на любовта. Днес имаш любов, утре любовта изчезне, това не е любов. Сега не искам да се съдите, да кажете: „Какви хора сме.“ В любовта не трябва да се съдим. Казвате: „Той има любов.“ Аз толкоз години съм, още не съм срещнал на земята човек, който носи любовта. Срещал съм първокласни светии, любов нямат. Защото по някой път светията се разгневи. Най-малкият гняв пропъжда любовта. И Христос веднъж се разгневи, като влезе в храма, взе един бич. Оправди ли се светът като би евреите? Не. Казвате: „Трябва да има един бич, да се изпъждат.“ Едно прасе, колкото и пъти да го изпъдиш из градината, щом намери вратата отворена, ще влезе вътре. Една муха, колкото и да я пъдиш, пак каца на лицето. Ти я изпъдиш, тя пак кацне на носа, казва: „Пет пари не давам.“ Хвъркне и пак дойде, и кацне на носа, казва: „Какво искаш да кажеш? Аз съм толкова умна, колкото и ти.“

Онзи ден говорих за новата година. Казвам: колко криво ме разбират. Нарекох тази година година на безлюбие. Те разбраха, че ще се тегли. Няма какво да се тегли. Бедна е тази година. Двете показва, че тя е бездетна. Тя се оженила, първото дете умряло, второто и третото измрели; бездетна майка е, плаче. Какво ще правите? Ще я утешавате. Казва: „Къде са моите деца?“ „На оня свят.“ „Какво правят там? Там прогресират ли, как са?“ Както и да утешаваш майката, да ѝ казваш, че са много добре в оня свят, учат се, тя казва: „По-добре да са при нас, отколкото на оня свят. Каква нужда

имат в оня свят? Тук имаме нужда.“ Та аз влизам в положението на майката. Аз разбирам противоречието къде е. Ето къде е противоречието – в любовта. Ако левият крак ме напусне и иде в училище да се учи, какво ще бъде положението ми, да го чакам да свърши училище, да свърши университет, че тогава да дойде при мене? Той, като свърши университет, не иде при мене, иска да бъде самостоятелен, какво ще бъде положението ми? Понеже десет-петнайсет години, ако го чакам, да свърши училище, няма смисъл – когато той отива на училище, ще иде и аз, и когато аз отивам на училище, и той дойде с мене. Кракът ми няма да ходи в училище без мене и аз няма да ходя на училище без него. Законът е такъв: без любов аз нямам право да ходя никъде. Любовта няма право да ходи без мене никъде. Защо е така? Такъв е животът. Туй, без което може да ходиш, то ще ти създаде най-голямото нещастие.

Та казвам, за любовта така трябва да мислим: че Бог е една необходимост. Всякога всички нещастия в света произлизат от малките нарушения. Някъде дойде една малка мисъл, може да кажеш: „Господ сега с мене ли ще се занимава?“ Ти си създад на себе си едно зло. Ти не можеш да излезеш вън от Бога. И тогава, щом искаш да бъдеш самостоятелен, ти ще си създадеш зло на себе си. Сега Господ те е създад с всичките Си блага и според твоего разбиране не мисли, че Той иска като лисицата или вълка да те изяде. Сега някой има, казват: „Отишъл при Господа.“ Това не е права идея. Когато една буца лед се стопи, къде е отишла? Станало ли е нещо? Изменило се състоянието на тази буца. Даже тази буца, след като се стопила, става по-хубава за пиене, пречиства се. Може да е за полза. Ако едно кило вода се изпари, образува се на пара, какво ще стане? Тази пара ще дойде на канки да полива цветята, по-полезна е.

Та казвам, смъртта е процес на безлюбие. Щом влезеш в безлюбието, непременно смъртта ще дойде. Ако искаш да излезеш вън от любовта и да намериш нещо, ще намериш безлюбието, ще намериш смъртта. Ако искаш вън от смърт-

та да намериш нещо, ще намериш любовта. Всеки, който иска да излезе извън света на любовта, влиза в света на смъртта. Всеки, който излиза из света на смъртта, влиза в света на любовта. Вън от Бога идат всичките страдания. Вземете сега войната, това са културните и християнските народи, които се бият. Кое е онова, което ги подтиква да се бият зимно време: измръзнали ръце, крака? Вестниците пишат всичко туй като за зверове, казват колко са убити: толкова избити от германците, толкова избити от русите. Питаме кои ще победят. Какво ни ползва победата? Питаме кои ще победят, кога ще свърши войната. Кога ще свърши войната не ме интересува, колко са убити, и това не ме интересува. Защо не ме интересува? Че защо ще ме интересува? Бедните защо ще се мъчат? Хиляди бедни души без пари дойдат: брашно нямам, хляб нямам, защо ще се мъча, да идат при тях да взема тяхното положение? Ако мога да помогна, да мисля за бедните, какво ще стане с тях? Тази идея е съвсем крива. Тия, бедните, защо са излезли от Бога, питам аз? Дошъл някой беден, казвам: „Ти защо напусна баща си? Баща ти е милионер, какво търсиш тук?“ Казва: „Болен съм.“ „Защо напусна баща си, майка си, те са здрави. Ти как си се разболял? Аз имам лошо мнение заради теб.“ Казва: „Осиромашах.“ „Аз имам лошо мнение заради тебе.“ „Окъсах грехите си.“ „Аз имам лошо мнение за тебе. Всичко това показва, че ти си се отделил от Бога. Върни се при баща си, доста си пасъл свинете.“

Сега мнозина казват какво ще бъде на оня свят. Мислят, като отидат на оня свят, всичко ще тръгне наред. Много възискателен е оня свят, толкова възискателен, че за една малка погрешка да те изпъди вън и за десет хиляди години не можеш да влезеш при тях. Вие били ли сте в някой голям симфонически оркестър? Всичките са все първокласни артисти, свършили музикална академия. И ако някой си позволи някъде някоя малка погрешка, навън от оркестъра го изпъждат. Всичко в свършенство трябва да бъде. Не му прощават, всеки майстор трябва да бъде, не може да бъде захласнат. Не

само да свириш хубаво, но тъй изрядно. Ние сега искаме да ни прощават. Има и прощаване. В един оркестър не се прощава: „Вън от оркестъра.“ Когато се приготвяваш, могат да ти простят, но при хубавото свирене прошка няма.

И в любовта прошка няма. Любовта не обича да се извиняваш пред нея. Тя е толкова чиста, че е единственото чисто нещо в света. Любовта не обича да си цапа ръцете с нечисти работи. Други сили има в света, които ще служат, но щом дойде любовта, тя ще те научи как да живееш и как да служиш на Бога. Тя е единственият път, по който човек ще се научи как да живее. Или вие казвате: „Да бъдем безсмъртни.“ Под думата *безсмъртие* хората нищо не разбират. Те разбират един дълъг живот. То е механично схващане, дългият живот. Ти в любовта като влезеш, и да искаш да умреш, не можеш да умреш, и да искаш да страдаш, не можеш да страдаш, и да искаш да бъдеш сиромаш, не можеш да бъдеш сиромаш, и да искаш да бъдеш недоволен, не можеш да бъдеш недоволен, то е невъзможно. Там всичките неща са осмислени. Ти само ще се радваш. Ще се радваш и ще работиш. Ти няма да чакаш да ти свирят, но постоянно ще свириш. Свириш ден, два, хиляди години. Най-първо, ще се научиш да биеш тъпана хиляда години, после кларинет пак хиляда години, тромбон хиляда години. Двадесет и пет хиляди инструмента има, и на всеки ще се учиш по хиляда години. И като се научиш, да свириш на всичките. Ти ще се научиш да свириш на първия, после ще влезеш във втория, и там ще учиш. Сега някои казват: „Какъв ще бъде краят?“ Писано е най-напред да свириш на всичките, че тогава. Ти още нищо не си научил, и питаш какъв ще бъде краят. Ако търсиш какъв ще бъде краят, ти ще бъдеш извън любовта. Ако търсиш началото, ще бъдеш в любовта.

Сега не трябва да питате какъв ще бъде краят на старата година. Краят вече е станал, че на майката са умрели децата. Сега иде началото. Тази майка трябва да роди някое дете. Тази година е майка, но бездетна майка, и по никой начин не може да я утешите, тя трябва да роди едно

дете. Умряло детето ѝ, защо? Защото майката мисли само за себе си. Спало детето, задушило се, умряло. Кой е крив за това? Много деца има, които се задушават така. Не че майката иска, натисне го с възглавницата и го намери задушено. Има някои котки, след като родят децата си, изядат ги.

Та казвам, каменни са сърцата на хората. Човек трябва да образува една връзка. Щом срещне едно малко противоречие, да си каже на себе си: „Още съм далеч от любовта.“ Може да виждаш любовта отдалеч, но не си дошъл при нея. Ние страдаме от тия миражи, както пътниците, които пътуват дълго време в пустинята; засъхне гърлото, езикът, няма вода и гледа мираж: извор как извира, растителност наоколо. Пътува ден-два, и все няма извор. Всички ние се мъчим от миражи. Хванем нещо, и нищо не сме хванали, нищо не може да се хване. Докато не дойдем до реалността, домогава ще имаме миражи на любовта. Не че любовта я няма, но ние сме далече. Пътуването е слабо, като буболечица пътуваме. Ако ти тръгнеш с един охлювски автомобил, колко години ще ти коства да идеш до слънцето? Нашите съвременни стремежи за любовта са охлювски. Така върви, и все умираме. Когато срещна, казва: „Видях любовта.“ Никой нищо не е видял още, то е илюзия, мираж. Миража ти виждаш, но любовта не си видял. Любовта е вечно изобилие, ти ще бъдеш задоволен. Някои не знаят и казват: „Какво има в любовта?“ Ти в любовта ще слушаш хубавото пеене не само на грамофонни плочи. Тия грамофонни плочи са много груби, пък и радиото също. Някои хора, като слушам, и те са грамофонни плочи. Досега само двама души съм слушал, които могат да пеят, третия търся. Първият беше една ханъмка, туркиня, вторият беше един мъж: пеене, което ми харесва, проявяват душата си. Две песни само съм слушал. Песен е това, и четирийсет години няма да забравя тези песни. Както и да ви го разправам, няма да разберете, трябва да го чуете. Аз разбирам какво значи пеене. Това е пеене. Мене ми разправяше един познат американец, слушал той Камила Русо. Тя е била ученичка на Паганини. Свирела „Сънят на живота“. Казва ми

тоя американец: „В дадения случай, когато я слушах, бях готов да се примиря с целия свят, да раздам имането си, но след три-четири дни пак изчезна това. Казвам, увлякъл съм се.“ Защо се е увлякъл? От цигулката излиза нещо. Какво му казва тази цигулка? Какво ще говори? Гласът излиза от нейните струни, отлична музика е. Аз бих нарекъл майстор цигулар онзи, на когото цигулката започва да говори: като свири на струните, да говорят. Може ли да бъде? Ще има цигулки: като свирят с цигулките, ще говорят. Сега вие ще кажете: „Ние сме още много зелени.“ Не че сме зелени, но сме напуснали небето, отишли сме много далече от Бога и искаме да намерим своето щастие.

Казвам: без Бога не се живее и не ще може човек да намери своето щастие въвн от Бога. Всеки, който се отдели въвн от Бога, ще намери своето нещастие. Единственото нещо, което можеш да намериш въвн от Бога, то е твоего нещастие. Единственото нещо, което можеш да намериш в Бога, то е твоего щастие. Казва някой: „Ще се отделя.“ Ти ще намериш твоего нещастие. После, като ти дотегне, като се върнеш при Бога, ти ще намериш твоего щастие. Както се е написала думата *щастие*, започва с материалните блага. Всякога търсим щастие от материално гледище. Момъкът иска една мома, която обича, да бъде здрава. После, очите ѝ да не са хилави, да не е глуха или малко да недочува. После, да не е грозна, да е хубаво облечена. Казва: „Не ме ли обичаш?“ Ако те постави на любовта и те изпитва какъв трябва да бъдеш? Искат да покажат идеална любов. Че някой може да обича сакатия. Сакатия не можеш да обичаш, грозния не може да обичаш, глухия не може да обичаш, слепия не може да обичаш. Щом го обикнеш, очите му ще оздравеят. Щом го обикнеш, глухотата му ще изчезне. Щом го обикнеш, грозотата му ще изчезне. Невъзможно е да обичаш някого, и той да бъде сакат. Някои искат да покажат голяма любов. Той живее с една глуха жена, защото я обича. То е първата лъжа. Той защото не я обича, тя е глуха през целия си живот. Ако някой иска да каже: понеже обича Бога, затова греша, той лъже. Той

защото не обича Бога, затова греша. В любовта не може да направиш грях. Там има изобилие, какъв грях ще направиш? Там има цели хамбари, пълни със злато, дълги по един километър. И ако вие искате да крадете при тези хамбари, какво ще откраднете? Трябват ви хиляда години да пренесете това злато. Вие ще се уморите. Какво ще правите тия пари? Във вселената има планети, цели направени от злато. Господ ще ви прати там. Ти си жаден за злато, Господ те прати на една планета само от злато направена, че като я гледаш, къде ще я пренесеш? Някой път искаш диаманти. Има планети, направени от диаманти. Господ ще те прати там. Някои обичате хубави грехи. Господ ще ви прати в оня свят, дето има само копринени грехи; много хубави са, десет пъти похубави от нашите копринени грехи, и колкото искате ще имате. Сега има разни въображения. В любовта, каквото помислиш, това става. Каквато греха ти гоиде наум, ще я имаш. Каквото помислиш, всичко става в любовта. Ако помислиш, че си на слънцето, веднага ще се намериш на слънцето; ако помислиш, че си на месечината, веднага ще се намериш на месечината. Където помислиш, там ще бъдеш: ако помислиш сам да бъдеш, сам ще останеш; ако помислиш, че си с много хора, с много ще бъдеш. Как ще го разбереш това? Че не сте били там, как ще го разбереш? Казвам, че има цели планети, направени от злато. Казвате: „Научно докажи.“ Не можем да го докажем, но и ти не можеш да докажеш, че не е от злато. Логически то не може да се опровергае. Колко съм силен аз? Във вселената има толкова злато, че могат да се направят хиляди земи като нашата. Във вселената има толкова въглерод, че могат да направят хиляди земи като нашата, само че Господ няма нужда от тях. Той може да направи какъвто свят искаш.

Аз имам един начин на разсъждение, когато разсъждавам за най-малкия свят. Според мене реалното в света е най-малкото. Кое не може да стане по-малко, то е реално. Туй, което може да се увеличава и намалява, то не е реално, то е илюзия на битието. Туй, което не може да стане по-малко, то

е реално. Следователно нашата земя ти може да я събереш в най-малкото. Какво ще бъде най-малкото, къде ще отиде? В моите очи земята е един голям мехур, тя не е толкоз плътна. Дето казват, че земята е плътна, това на мен да не говорят, на другото могат да говорят. Тя е един голям мехур и не е така плътна, и всичко е пълно с въздух. Ако го сгнеш това нещо, ще бъде по-малко от просено зърно. Земята може да я сгнеш в едно житено зърно. Колко е голяма земята? Всеки може да я носи, да я посее на нивата и тя да израсте. Пък и житеното зърно може да стане толкова голямо, колкото земята.

Сега някой казва: „Обърка се умът ми.“ Объркването на ума зависи от неразбирането. За мене най-малкото може да стане и безгранично голямо, и безгранично голямото да стане малко. Това са два процеса: или нещата стават малки, или малките стават големи. *Малко* аз разбирам туй, което в даден случай може да разбирам, *голямо* е туй, което за в бъдеще ще разбирам. Като стане един предмет по-голям, ще го изучавам другояче; като е малък, пак ще го изучавам. Казвате някои от вас: ако вие бяхте станали най-малки, щяхте да имате всичко на разположение. В коя каса не щете да влезете? Вие във всяка глава ще се вмъкнете вътре. Доиде някой човек, ще го попиташ: „Какво мислиш?“ Ти хич няма да го попиташ, ще влезеш в главата му, ще се разходиш, то е цял един свят. Ще влезеш в гробовете, в тялото му. И ти ще говориш за един човек като за цяла една вселена, в която се разхождаш. Ще разправяш как е устроена неговата мисъл, неговите чувства. Сега вие ще запитате: „Каква полза ни допринася това?“ Че аз имам голяма полза. Като изягете един бифтек или една кокошка, каква полза имате? Или имате триста грама хляб, и не сте доволни. Едно време едно кило имяхте и бяхте доволни, сега имате триста грама, каква е разликата? Едно време хлябът е бил увеличен. В триста грама хляб има толкова съдържание, колкото в едно кило. В едно кило има толкоз, колкото в хиляда кила. В хиляда кила има толкоз, колкото в един милион. Онзи, който не може да

мисли, ще каже: „Как е възможно това?“ Нали сте били на кино, гледате онзи, малкия, апарат. Тия предмети, които се хвърлят на киното, са малки ленти турени, а пък се виждат: живи хора се движат. Питам, как малкото става голямо? Проектира се малкото на платното, става голямо, движат се тия хора. Тия хора така големи ли са? Не са големи, малки са. Даже реално ли е това? Там на платното са като реални. Как става това? То е наука сега. Целият свят, който живеем, е едно кино. Всички сте артисти, на киното проектирани. Един ден ще се спре тази лента и ще се прекрати киното. Свърши се киното, удари звънецът, вие излизате и започвате да разправяте какво сте видели. Удари звънецът, пак влизат, същото гледат; като излизат из киното, разправят какво са видели. Какво сте видели на киното? Една къща изгоряла, някой се оженил, умряла жената на друг, децата умрели, изгубил богатството си, скарали се двама или виждате някоя зима, някоя планина. Често виждате страшни работи, опасни работи, но на киното това се показва. Нито зима има, нито богати хора има, всичкото, което гледаш, е илюзия, виждаш, че като че ли е на някое друго място, но там, на киното е.

И на земята, дето сте вие, то е едно кино. На този свят нищо няма. Дето виждате, че има бедни хора, то е кино. Това е моето мнение, вие сте на киното. Казвате: „Много страдания имаме.“ Никакви страдания няма. Седиш, и в ума си гържиш идеята, че гладен ще умреш. Ти седиш и се заблуждаваш, че не те обичат. Ти живееш, Бог ти дал всичкото, заблуждаваш се, че не те обичат. Този, който те обича, ти не мислиш заради него и който никога не е мислил заради тебе, ти него обичаш. Питам: онези, които вие сте ги обичали, къде са? Баща ви къде е? Някой път баща ви насън се явява, може да ви говори, или някой приятел ваш може да ви говори. Реален свят е светът, дето хората не умират, дето чувствата не се изменят. Всичкото друго, всичките противоречия, които съществуват, то е един особен свят, аз го наричам свят на безлюбие. Как ще докажете на един човек, че вие го обичате? Каква нужда има да доказвате, че обичате някого? Каква

нужда има слънцето да доказва, че ви обича? Под думата *любов* ние разбираме: когато ти имаш нужда от нещо, искаш да ти го дадат. То е любов на земята, да мислят добре за тебе. Значи в твоите постъпки онзи, който те обича, никога да не те подозира и всякога, каквото поискаш от него, думата ти дбе да не прави, да ти отслужва. Тъй считаме реалната любов в света. Значи при всичките условия, каквито и да са, неговият ум и неговото сърце да не се изменят. Разбираме любов: десет, сто години, хиляда години да минат, да го намериш на същото място; след като си му дал сто хиляди лева, след сто години като го срещнеш, да ги даде на твое разположение.

Питам сега: кой се е изменил, Господ ли се е изменил, или вие сте се изменили? Всички вярваме в Бога. Във всички има промяна, в Него няма промяна, в цялата вечност остава един и същ, няма никакво лошо разположение. Той има всякога най-доброто разположение към всяко живо същество, каквото и да е то. Към най-малката буболечица Господ има най-доброто разположение, туй бръмбарче да живее тъй, както то разбира; шест крака има, с шест крака да живее, десет крака има – да живее. Не му казва: „Че тебе не са ти потребни десетия крака“, но казва му: „Много добре, десет крака, сто крака – колкото ти трябва“, не му казва: „Защо ти са сто крака?“ Някой иска голяма къща – голяма къща; друг иска малка: „Каквато искаш“, Той го намира на място. Ние имаме особени идеи за Бога, с които се мъчим. Казва: „Може да ме изостави Господ, аз съм грешник.“ То е човешко понятие. Може ли художникът да не обича своята картина? Ако не я обича, ще я развали, ще нарисува друга картина. Картината, която е нарисувал и я оставил не сцената, той я обича вече. Разправят за един художник европейец, който ходил в Америка на изложение. Той бил голям художник, искал да му платят за неговата картина двеста и петдесет хиляди долара. Като отишъл, платили му само десет хиляди долара. Разгневил се, отива на изложението и разрязва картина на две, искал да я ликвидира. Американците, като разбрали това, натрупват

се и му дават за картината повече от двеста и петдесет хиляди долара. Той искал да унищожи картината си, и за американците станала видна картината, искали да имат картина, която е разрязана, понеже не му платили толкоз, колкото той искал.

Ние сме от тези, които теглят ножа на картината, казваме: „Как тъй да не ни оценяват?“ – и хайде, удряме ножа на картината. Сега невидимият свят задоволява всичките. В невидимия свят, щом нарисуват една картина, фотографират картината и изваждат копие, и на всекиго дават по едно копие от тази картина. Копията са така хубаво направени, че не можеш да ги различиш от самата картина, не знаеш кой е взел картината и кой копие. Всеки мисли, че картината е у него и всички са задоволени.

В света, в който живеем, всички можем да имаме онова, което желаем. Не се изисква от нас много. Изискват се три неща от нас, за да бъдем доволни: да бъдеш доволен за най-малкото в мисълта си, да бъдеш доволен за най-малкото в сърцето си, да бъдеш доволен за най-малкото в тялото си. Ако си доволен за най-малкото, всичко ще се уреди добре. Най-голямото лесно се урежда. Ако на най-малкото не си доволен, тогава има известна мъчнотия в живота. Някои от вас казват: „Как може да бъде така?“ Малките неща растат. Едно малко семенце на една круша или един малък жълъд, колко е малко семенцето, но след десет, двацет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто, двеста, триста години това дърво израства. Нашата земя е била малка, но постоянно израства, докато стане голяма. Времето прави нещата големи. Трябва да започнем с най-малкото и постепенно да растем. Ако растем преждевременно, създаваме своето нещастие при сегашните условия. Представете си, че имате един ръст от четири-пет метра височина. При сегашния свят в коя къща ще влезете, в кой хотел може да ви приемат да си починете? Сегашните къщи са два, два и половина метра, трябва да се прегъваш. В кой автомобил ще можеш да влезеш, в кой трен ще можеш да влезеш, в кой паракотил ще можеш да се качиш, ако

си четири-пет метра висок? Някой път искаме такива големи работи. Да се благодарим, че разумният свят ни е дал тази форма, която имаме, тя е най-подходящата. Умът, който имаме, е най-подходящият, сърцето, което имаме, е най-подходящото. Да благодарим за тях. Пък за бъдеще любовта, като ни намери достойни, ще ни даде повече. Вие ще разберете достойнството. Казват: „Без достойнство не може ли?“ Аз ето какво означавам под достойнство. Който стои на едно място и не се мърда, той е достоен. Който се мърда, не е достоен. Всеки човек, който се движи от едно място на друго, е недостоен. Който седи на едно място, той е достоен. Достоен човек е: като му дадеш пари, и той устоява, парите устояват. Ти му дадеш пари, че и той не устоява, и парите не устояват. Недостоен е. Всичките неща в света, които изчезват, са недостойни. Всичките неща, които се изявяват на същото място, те са достойни. Любов, която устоява на всичките мъчнотии, е достойна, мисъл, която устоява на всичките мъчнотии, е достойна и тяло, което устоява на всичките мъчнотии, е достойно. Тази е идеята. Другите идеи са преходни неща. Туй в мен, което през целия живот остава, расте, изявява се, там е моето достойнство, то е реалното.

„Ако говоря с човечески и ангелски езици, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка.“ Казват: „Трябва да се мине от туй състояние.“ Според мене, ако обичаш най-малкото, ти можеш да обичаш и най-голямото. Ако не може да обичаш най-малкото, не може да обичаш и най-голямото. Някои търсят Господа в големите неща. Аз да ви кажа: сега не мога да разправам как да се виждат нещата.

Пътувам от този, близкия град до Пловдив, Пазарджик – не са му изменили името, нали. Всеки ден ме питат кога ще тръгнем. Иде един евангелски проповедник и ние му казваме: „Днес ще тръгнем.“ Казва: „Кажете: ако е казал Господ.“ „Казал, не казал, ще тръгнем.“ Казва: „Ще видим дали ще тръгнете.“ Бъчваров, с когото пътувах, ходил из града и закъсня. Връща се, забравил да хване файтон. А гарата нещо два километра далече, трябва някакво превозно сред-

ство. Проповедникът чака да види дали ще тръгнем, казва: „Не зная какво ще стане.“ Казвам: „Ще идем.“ Гледам навън един кон, вързан за една каруца. Повикахме каруцаря, качихме се на каруцата. Човекът дойде, съгласи се. Казваме му: „Каквото струва, ще ти платим.“ Проповедникът, и той се качва на каруцата, тръгваме. Ето по едно време звоздеят под колелото на каруцата отскочил, спря. Казвам на каруцаря на десетина метра назад да се върне, не го зная как е, не мисля, ни най-малко не разсъждавам, но му казвам: „Иди назад на десетина метра и там ще намериш звоздея.“ Той тръгва, брои крачките си и намира клечката си. Стигаме на гарата. Имаме още три-четири минути, докато тръгне тренът. Качихме се. Казвам на проповедника: „Ти мислеше, че аз като ти казвах, че днес ще вървим, ти отрече, казваш: ако е рекъл Господ. Ти мислиш, че като казвам, че днес тръгваме, тръгваме, без да е рекъл Господ. Ти казваш: кажи: ако е рекъл Господ. Не е в казането, а в мисълта. Понеже Господ казва: „Тръгнете“, тръгваме; като казва: „Не тръгвайте“, не тръгваме. Като ми каже Господ: „Тръгни“, тръгвам, и каруца ще намеря, и звоздей ще се намери.“ Той разбира: ако е казал Господ. Ти мислиш за външен начин, мислиш, че си от правоверните. Вярно е, че отвън трябва да се каже, но по-напред трябва да се каже отвътре: ако е казал Господ. Щом аз работя по закона на любовта, Господ е казал. Тогава туй, което любовта е казала, направи го, върви напред, и клечката ще намериш, и каруца ще намериш, и хляб ще намериш, и слънцето ще изгрее, и вятърът ще духа, целият невидим свят ще бъде на твоя страна. Ако тръгнеш без туй чувство какво е казал Господ, ще срещнеш по пътя всичките противоречия, които по пътя могат да се съберат.

Та сега в тази година ще възложим *ако е рекъл Господ* отвътре. Тази година Господ е рекъл да не преядаме, тази година Господ е рекъл да не се тревожим, тази година Господ е рекъл всички да мислим, че всичко ще се уреди много добре. Как? Отивам на някое кино, аз няма да правя кино, те са го направили, ще седна на стола и ще гледам. Какво ще се безпо-

коя какво ще стане с киното? Тези, които са направили киното, ще го проектират, те са майстори в света. Казвам, светът е тъй хубаво направен, че всичко онова, което става, през тая година ще бъде перфектно. Знаете какво значи перфектно? Ще бъде свършено. Свършено значи свършено тъй, както трябва. Тази година много хора ще се убедят, че с малко хляб се живее. Тази година много хора ще се уверят, че с вехти грехи могат да живеят: нов плат няма, ще обърнеш вехтата греха от другата страна, и то е приятно. Тази година, като разплетеш чорапите, ще ги оплетеш наново.

Казвам, единственото нещо, което ви препоръчвам, е да бъдете доволни от най-малкото, което Господ ви даде. Така да сте доволни, като че ли целия свят имате. Това е философията, това е любовта. Защото любовта малките работи благославя. Любовта големите работи смалява. Като намери, че си много голям, за да разбереш живота, ще те смали. Като си много малък, за да не се обезсмисли животът, прави те голям. Две неща прави любовта: малките работи прави големи, а големите работи прави малки. Това са две благословения в света: малкото, което може да мине навсякъде да свърши всяка работа; голямото подразбирам, което е стабилно, всякога ще намериш на място, което не се изменя. Под думата *голямо* разбирам неизменното в света, под думата *малко* разбирам туй, което върши всичките работи, туй което е полезно в нашата мисъл, в нашите чувства. Малкото е, което постоянно работи. Да благодарим на малките неща, които работят в нас. Да благодарим на големите работи, които са устойчиви в нас. Така Господ се изявява в нас.

С малкото.

Изпейте една песен.

Осмо утринно слово
4 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНАТА ВРАТА

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета десета глава от евангелието на Йоана.

*„Духът Божи“
Едно малко размисление.
„Красив е животът“*

Драматичен е животът на Христа по отношение епохата, в която е живял. Не само тогава е драматично, драматичен е и сега. По някой път вие се смущавате защо ви се случват някои работи. Всичките хора имат желание да живеят добре. Всеки, който се роди на земята, иска да живее като в рая. А пък някой път трябва да живее като изгнаник. По някой път ние не разбираме онези, които ни обичат. Още не знаем по кой начин да се прояви любовта. Едно житено зърно има съзнание, какво ще мисли, като го изваждаш от хубавото място и го посаждаш? Но ти си имаш намерение, знаеш защо го посаждаш. Друго житено зърно вземеш, извадиш го, туриш го на воденицата, смелиш го на брашно. Не знае житеното зърно защо го смилаш на брашно, ти знаеш. След като са го мъчили на хромеля*, ти плащаш. Плащаш на воденичаря, дето го мъчи на камъните. Ти го взимаш, туряш го в чувала и

*хромел – воденичен камък.

казваш: „Това е волята Божия.“ Туй е твое разбиране. Дали е такава волята Божия, то е въпрос. Учителят учи учениците, който не знае, плеска му по една плесница, натупа го, казва: „Такава е волята Божия.“ Дали е такава волята Божия, то е въпрос. Сега често ние имаме свои разбирания, искаме да заставам някой път природата да постъпва така, както ние искаме. Малкото дете, което майката родила, по някой път се сърди на майка си. Карат го да яде, казва: „Няма да ям.“ Защо се сърди, то знае. Майката го бие. Защо го бие майката? Тя знае. То опитва майка си, която го обича, дали ще го бие, като не яде. Майката иска да покаже, че любовта потупва по някой път. И тя доказва фактически, че го била за добро. Дали е за добро, е въпрос. Детето бият веднъж, два, три, и то все вярва, че е за добро. Сега, ако те бие един невежа, ще ти предаде своето знание по гърба. Ако ти пиеш една горчива вода, тя ще ти предаде своята горчивина, ако пиеш сладка вода, ще ти предаде своята сладчина. Питам: в какво седи злото? Злото седи, че като те бие невежият, то е горчивината, умният като те бие, то е сладчината. След като те бие един умен човек, казваш: „Добре стана.“ Допуснете, че твоят крак е изкълчен. Един човек, който разбира от изкълчения крак, изтегля крака, намести го и болката престане. Доиде един невежа, който не разбира от туй изкуство, върти ти крака и ти увеличава болката. Всеки, който увеличава болката на човека постоянно, той не е от учениците.

Сега вие по някой път се намирате в едно противоречие със себе си: не знаете туй, което вярвате, дали е право, или не. Искаш да направиш нещо, не знаеш дали трябва да го направиш, или не. Тогава трябва да имаш една мярка. Ако в дадения случай не знаеш кое е право, тогава с какво ще мереш нещата? Има едно заблуждение: всякога, когато ние се колебаем дали е право нещо, въпросът е друг. По някой път една мома, която иска да се жени за един момък, не знае обича ли го, или не го обича. Въпросът не е дали го обича, или не. Как няма да знае? Казва: „Не зная дали го обичам, или не.“ Сега разсъждавам по следния начин. Искам да извадя друго заклю-

чение. Не мислете, че искам да говоря за вашата любов. То е ваша работа. Каква е вашата любов не зная, нито вие може да знаете каква е моята любов. Сега възможно ли е да приема захар и да не разбере дали е захар, или не, дали е сладка? Щом не знаеш, ти не я опитваш. Ти трябва да чувстваш дали обичаш някого. Любовта никога не иде от знанието. В любовта се намесват чувствата. Когато момата се пита дали го обича, или не, то е въпрос дали има парици, или не; дали има апартамент, или не; ще може ли да живее добре с него, ще може ли да ѝ доставя достатъчно храна, ред материални работи влизат. Тя иска да знае какъв е неговият характер. Питам: защо човек ще се свързва, да си създава нещастие? Тя трябва да го обича. Мислите ли, че от гения, от който тя го обикнала, оттогава е започнала нейната любов? Човек с някоя хора е живял дълго, и не ги обича. Други за първи път среща, и ги обича. Как ще обясните въпроса? Аз представям въпроса съвсем ясно: дадат ми мухлясал хляб, не го обичам, дадат ми пресен хляб, обичам го. Кои са причините? Онзи, когото обичам, съдържа нещо в себе си. Онзи, когото не обичам, не съдържа в себе си. Искат да ме убедят, че мухлясалият хляб е хубав, да го обичам. Искат да ме убедят да обичам лошия човек. Че как ще го обичам? Как да обичам месо, което се разлага? Как ще обичам пари, които не струват нищо? Защо ще ги обичам, да си губя времето? Целият свят седи от известни понятия на миналото, което донякъде има истинност в себе си. Ти, ако не разбираш законите на твърдата материя, ако ти не разбираш законите на жидката материя, на въздухообразната и на етерната материя, ти ще се намериш в едно голямо противоречие със себе си.

Вземете за пример думата *учи* какво значи. Но ако на тази дума *учи* се тури едно *k* пред нея, какво ще стане? *Куче*, което *учи*. Какво разбирате под това? Най-първо разбирате едно животно с дълга муцуна, козина има, обича да лае, не мисли. Но вие се заблуждавате. Кучето има такъв нюх за разпознаване, като че е някой физиологист, френолог – интуиция има. Като влезе някой човек в двора, веднага го познава

дали е добър човек, или е лош. Щом е лош, изтегля опашка и не я мърда. Щом е добър, мърда опашката си, лае, познава го, че е добър. Щом изтегли и не я мърда, няма доверие в него това куче. Във Варненско, в едно село, имаше само един, когото кучетата не лаеха. Наричаха го Дели Васил. Обичаше да попишва, интересен човек. В който двор влезеше, не го лаеха кучетата, и най-лошите кучета не го лаеха. Всички други лаеха, Дели Васил не го лаеха. Казвам, по-добър човек от него нямаше. Лудия Васил кучетата не го лаеха. Обичаше да пие винце, ракия, но беше готов да даде всичко, да се жертва за когото и да е. Дели Васил кучетата не го лаеха. Казвам, тия кучета, които имат разбиране за човека, глупави ли са? Ако влезе някой поп, лаят го, ако влезе учител, лаят го – не го признават за учител, за поп. Дошъл някой чиновник от високо положение, не го признават, но Дели Васил, признават го, като че той носи тапия. Кучето, то е една степен на развитие. Цялото органическо царство, всичките растения са училище на човешката душа. После, рибите, млекопитающите, това са школа, през която човешката душа трябва да мине да научи нещо. Онези, които не знаят, ще се намерят в противоречие: защо трябва да влиза в рибите, в птиците?

Мислите ли, че човек в тази си форма, която има, сравнен с един ангел, е нещо? Мислите ли, че сегашното тяло е нещо много благородно? От пъпа надолу то е една фабрика, в която има големи нечистотии. Благодарение, че всичките тези нечистотии са херметически затворени, ако те можеха да излизат на порите на човека, до човека не можеше да се седи. Един ден така трябва да станем, че в човека да няма нечисти материи. Как да се постигне това? Има известни закони. Ние, съвременните хора, не възприемаме една храна, която Бог е създал за нас. Мислите ли, че онзи вълк, който яде овце, върши волята Божия? Мислите ли, че онзи паяк, който прави своите нишки, Бог го е научил на това? Не, той си изкарва лесно прехраната, казва: „Това е мое разбиране за живота.“ Ние сега живеем по своему. Като страдаме, ние образуваме един живот неестествен. Казваме: „Защо Бог е

създал така света?“ На Господа насън не му е идвало туй, което ние вършим. Ако четете пророците, казва Господ: „Мене наум не ми идваше това, каквото говорят пророците.“ Мислите ли, че се изисква голямо знание да познаеш един човек добър ли е, или лош? Добрият човек гори, гори и свети. Лошият човек не гори, не свети. Лошите хора казват, че изгорели. Те лъжат. Как ще изгорят? Казват: „Изгори ме.“ Които гори е винаги добър човек. Лошите хора винаги употребяват *изгори ме*. Да гориш, то е човещина. Като не гориш, това не е човещина. Тяхното понятие какво е? Има хора, които не искат да страдат. Този, който не страда, е лош човек. Които страда, е добър човек, нищо повече. Понеже, който не страда, той е в застои, който страда, той расте. Неразбиране има. Някои мислят, че в страданието човек губи. Човек в страданията всякога печели. Няма съществуване в света, което страда, да не печели. То е един Божествен закон. Всички съществуват от най-великите, които слизат на земята, трябва да страдат, понеже, ако не страдат, нищо не може да печелят. Сега не казвам да викате страданието. Ако пишете едно дълго писмо, няма ли да ви отмалее ръката? Или умът ви не може да се измори, ако пишете поетически? Знаеш колко мъчно се пише поезия? Знаеш един певец колко мъчно е да изпее една песен?

Сега вие предполагате най-добрите условия. Един човек може да се намира в много неблагоприятни условия. Да кажем, ако ти изгубиш онова самообладание на волята си, веднага ще изгубиш всичката си топлина. Щом се разсърдиш, ти изгубваш топлината си и ставаш малко по-гребнав. Ако постоянно се сърдиш в себе си, не може да очакваш да те обичат хората. Вие като се разсърдите, ще ви обичат ли? Децата ядат бой, понеже искат да накарат баща си и майка си да ги обичат, когато се сърдят. Онези от вас, които сте бащи, налагате с тояга със закон. Питам сега: защо майката бие детето? Аз съм привел този пример. Тук, в България, почти същия закон на възпитанието имаха. В България, когато започна обучението, най-първо учениците, които бяха ле-

ниви, бяха във фаланга. Имало две гървета, ще турят краката на ученика във фалангата; като го положат на земята, други двама ученика ще дигнат краката и учителят с тоягата бие. И действително тия ученици са станали учени. Намериха, че това не е практично, да се сваля ученикът, да тури краката във фалангата, да дигнат краката други ученици и учителят да бие. След туй този метод се замени с по-практичен метод. Един от учениците ще вземе виновния ученик за ръцете и краката и ще го тури на гърба си, учителят ще го бие по задницата. Намериха, че и този метод не е практичен. Учителят госта енергия харчи, усеца ръката си отмалела от биенето. Третото положение: започнаха учениците да ги турят на колене долу на земята, някой път туряха мамулени зърна под коленете. Но намериха, че и този метод не е толкова практичен. Четвъртият метод: една грянова пръчка, гостта дълга, взема учителят и който не знае, бие по ръцете. Учителят казва: „Дай си ръката.“ Ученикът даде си ръката. Учителят го удари по едната и по другата ръка. Най-последният метод е плесницата. Дойде учителят, удари плесница отляво, отдясно, свърши се въпросът. Сега сме дошли до плесниците.

Всички тия методи са, за да заставят децата да учат. То е един неразбран въпрос. Всички вие сте бити. Негодували сте от биенето. Вие, които сте негодували от биенето, употребявате боя. Аз се чудя: ние, които негодуваме против биенето, защо го употребяваме? Трябва да го отхвърлим, то не е необходимо. Причините за биенето в света са, че ние сме на физическия свят. Боят произтича от единствената причина, че ние сме на физическото поле: той е едно проявление на физическия свят, понеже на физическото поле господарува Марс, активността. Винаги методът на Марс за възпитанието е гървото. Първото нещо, трябва да се покаже, че ти трябва да се подчиняваш. Щом не се подчинявате, гърво ще имате. То е законът на Марс. На физическото поле, който дойде на земята, трябва да го бият. За да няма бой, човек трябва да бъде много умен, за да се справи с Марс. При най-

малката постъпка, той е силен, с бой се разправя. Ако знаеш как да постъпваш с Марс, ще се освободиш с малко биене. Сега, понеже бащата и майката служат на Марс, затуй те казват: „За децата гърво има.“ Вие се подчинявате на този закон. Казвате: „Какво трябва да направим?“

Ще влезете в света на чувствата, на усетите. В духовния свят с думи стават работите. Няма да има никакъв бой. Като влезеш в Божествения свят, само с мисъл става. Щом помислиш, че не постъпваш добре, веднага ще изправиш поведението. В духовния свят, като почувстваш твоето страдание, и твоето страдание ще изчезне. Затуй на физическото поле ние не искаме да страдаме. Всеки човек, който не страда, живее на физическото поле. Всякога хората на физическото поле ще турят някой виновен. Евреите на физическото поле разбираха, че Христос е виновен, казваха: „Този човек в Римската империя ще ни създаде голямо нещастие. Не ни трябва неговото учение. Като народ ще ни унищожи. Не внася нещо ново в света.“ Казвам сега онзи извод, който навеждам в живота. Всички ние, които се подчиняваме на Марс на физическия живот, ние се осакатаме. Три звена има, които са свързани в едно, сега на земята господаруват три планети от астрологично гледище: Марс, Юпитер и Меркурий. Юпитер се занимава с духовния свят, Меркурий – с Божествения свят. То са астрологически философии. Но казвам: Божественият свят е свят на мисълта, духовният свят е свят на чувствата, физическият свят е свят на действията. Външен свят е той. Във физическия свят тебе не могат да те обичат. Тебе ще обичат тук, както обичат Бога. Ако ореш, ще те обичат и малко слама ще ти дадат. Като кон може да теглиш каруцата, камшик ще има.

Та казвам, ние искаме на физическия свят да внесем Царството Божие. То е невъзможно. На физическия свят ще има хромел, ще мелят житото, ще го месят, ще го турят на фурната, ще го пекаат, ще го вадят. Всичките престъпления, които съществуват днес, се дължат на нашите физически разбирания. След като разберем криво света, искаме да ка-

жем, че Бог така го създал. Ако четете Стария Завет, когато Бог изведе евреите из Египет, които страдаха, египтяните искаха да ги унищожат. Като влязоха на Ханаанската земя, наместо да научат, те, като завладяваха народите, ги изколваха всичките, и мъже, и жени, оставяха девиците. После, прекарваха ги през диканя. Та нали еврейският народ е избран, трийсет и три хиляди обещания имат от Бога, какво ще научите? Той е пример в света. Ти може да си роден царски син, ако не живееш както трябва, ще страдаш, макар да си царски син. Може да си последен овчарски син, ако изпълняваш Божия закон, по-малко страдания ще имаш.

Та казвам, ние, съвременните хора, трябва да се решим да изпълним волята Божия. Геройство е сега да заменим наказанието, с какво да го заменим? Искаш да накажеш някое дете, накарай го десет пъти да иде на чешмата да донесе вода. Искаш да накажеш гъщеря си за неподчинение, накарай я да пере грехите или да вакса обувката на баща си или братята си, или да вземе всичките стаи с метлата, или с мотица да копае в градината, да посади гървчета. Туй за наказание. Който е виновен, да сажда ябълки, сливи, круши, плодни гърветата, лози да сади. Казват: „Как трябва да се възпитаваат децата?“ Някой като сгреши от вас, да иде да посади десет плодни семки или сто семки, или лози да сади. Дали ще станат, или не, да сажда. Сега съдим по стария начин и казваме: „Този не живее добре, онзи не живее добре.“ По този начин светът никога няма да се поправи. Дотогава, докато следим своите погрешки, няма да се поправим. Ако аз искам да стана певец, няма да ходя да слушам онези, които не знаят да пеят, тия, невежите, няма да ги слушам, няма да ходя да слушам как лаят кучетата, как грочат гаргите, но ще ида да слушам как пеят славеите, ще слушам най-добрите певци. Те може да ми предадат нещо. Ние трябва да ходим, добрите хора да търсим, да видим те как живеят. От тях ще научим нещо. Най-добрите хора трябва да ги намерим където и да са. Аз по някой път, като искам да имам хубаво разположение, посещавам черешите. Ида при някоя череша, туря си гърба, помилвам

я, казвам: „Ти никога лоша дума не си казала, кой как гоиде, гадеш от себе си. Искам и аз да науча този занаят. Не се сърдиш, качват се по тебе.“ Отида при някоя ябълка, и от тях се уча, казвам: „И от вас мога да се науча.“ И при сливите ходя, и при лозите ходя, казвам: „Вас ще ви режат, не се сърдите, пак давате грозде на хората. Тези, които ви мъчат, на тях плод давате. Искам да ви подражавам.“ Препоръчвам и на вас така да правите, и вие да посетите лозите. Аз ви препоръчвам да идете при някой човек. Виждам някоя мома плаче, не ражда грозде. Някое дете плаче. Мислите ли, че тази лоза, която ражда сладкото грозде, която знае да събира слънчевата енергия по особен начин и да образува това, сладкото, грозде, че тази лоза не е умна? Има едно разумно същество, което живее в нея. Те са спящи ангели, които са дошли само да гадат пример на хората на самопожертване. Дали вие ще вярвате, то е друг въпрос. Някой път вие мислите, че като не вярвате, минавате за много учени хора. Неверие то в света тоже трябва да съществува. Вярва да, но да не вярваш в какво? Да не вярваш в слънцето, да не вярваш в любовта, да не вярваш в Божията мъдрост или в истината, да не вярваш в живота, да не вярваш в свободата, да не вярваш в знанието? Тогава в какво трябва да вярваш? То са положителни работи. От любовта, като вярваш, ти приемаш живота. Като не вярваш в любовта, ти изгубваш живота. Като вярваш в мъдростта, ти придобиваш знания. Като не вярваш в мъдростта, ти изгубваш знанието. Като вярваш в истината, ти придобиваш свободата. Като не вярваш в истината, ти изгубваш свободата. Питам, кое е реалното в света: което печели или което губи? Което печели.

Казвам, всички, които са говорили за Бога, казват, че Бога може да намерим в малките деца. Защо се дават малките деца за пример. Понеже децата вярват. Едно от хубавите неща: каквото да му кажат бащата, майката, преди да са го излъгали няколко пъти, то вярва. Като го излъжат два-три пъти, престава да вярва, става учено. Питам сега, мислите ли, че ние с нашето неверие може да влезем в небето? Не.

Защото надеждата е физическият свят, вярата е духовният свят, а любовта е Божественият свят. Тия подразделения, те са достъпни неща. Но любовта е нещо недосегаемо, хората хиляди години има да живеят, за да я разберат, то е един особен свят. Туй, което ние наричаме любов, то е Божественият свят. Ти, като влезеш в Божествения свят на любовта, ти ще бъдеш щастлив, всичко ще забравиш и нищо няма да те смущава. Няма да има никакво смущение. Ще имаш всичките възможности да помагаш на себе си и на другите. Сега мнозина от вярващите си влияят един на друг, всички се докачват, че не се обхождали с тях. Тогава геройство е поведението на слънцето: между всичките тия тъмни планети единствено то свети и прави видна нашата земя, прави видни Юпитер, Сатурн. Ако бяхме останали на Сатурн, на Юпитер, всички щяхме гладни да останем досега. Благодарение на слънцето, единственото, в което трябва да вярваш, то е Бог, то е слънцето, то е животът. Слънцето е образът на Бога. Туй, което внася в нас живота, то е Бог. Туй, което внася в нас тия, благородните, чувства в нас, то е Бог. Онова, което внася мисъл в нас, то е Бог. Това, което иде там, трябва да гържим постоянно. Дотогава, докато се гържим, ние ще разберем Неговата воля. Най-достъпното същество, което прониква в душата ни, това е Бог. Ние търсим някои книги, да ни покажат къде е Господ. Оставете философските разсъждения за Бога. То е външна страна на живота. Ако остане философите да ви доказват какво нещо е захар, може десет, двайсет, сто милиона години да минат, и никога няма да имате едно вътрешно понятие. Този въпрос за пет минути може да го знаете, ще видите захарта сладка ли е, или не. В света на любовта там най-помага умът. То е външно, умът. Умът помага само за външните неща. Любовта помага за вътрешните неща. Не че другото не е потребно. Вътрешната страна на живота зависи от любовта. Без любов не можем да разберем отношението, което съществува между нашия ум, нашето сърце и нашето тяло. Любовта е единствената, която образува тази връзка, съединителната връзка е тя на неща-

та. Докато не намерим любовта, не можем да намерим мъдростта. Докато не намерим любовта, не можем да намерим истината. Който не е намерил любовта, не може да намери мъдростта и истината. Знанието без любов е неприложимо. Свободата без любов е неприложима. Противоречието в съвременния свят произтича: ние искаме свобода, знание, култура без любов. То е невъзможно.

И следователно новият свят, който иде, новият порядък, започват от любовта. Туй е казано в Евангелието: „Ако Ме обичате, ако Ме любите, ще опазите онава, което ви казвам. Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас, и Аз ще ви се изявя.“ Туй е изводът: това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога, и Христа. Бог е любов. Като познаете любовта, тогава животът се осмисля. Без любов животът е цял аг. Много същества разумни има, които се мъчат в ада, които искат да намерят друг път в небето. Миллиони години има да се мъчат и като познаят любовта, ще излязат из ада. Нали съм ви предал онзи пример, като влязъл един богат човек в ада и от хиляди години се молил да излезе. Най-после Бог казва: „Вижте този, няколко години се моли, вижте дали не е направил някое добро в книгата на живота. Ако е направил едно добро, може да го изведете из ада.“ Като разровили, видели, че за няколко хиляди години направил едно добро, дал един морков на един беден човек. Господ казва: „Дайте да се хване за моркова и така го изкарайте из ада.“ Като се хванал той, за него се захванали много други души от ада, цяла редица. Като ги видял, казва: „Този морков е мой, какво сте се хванали.“ Веднага скъсал се морковът и той пак паднал в ада. Това са хората на крайното користолобие. Че нека всички излязат из ада с неговия морков.

Често сега се проповядва спасението. Всеки иска да спаси себе си. Вие, като се спасявате, тези за вашите крака, които са се хванали, не крякайте за вашия морков. Ако с вас излязат хиляди хора, благодарете, че те са се хванали за вас. Ще се радвате. То е законът за безкористието на света,

трябва да влезе между вярващите. По стария начин ако вярваме, всички ще имаме противоречия: примирение, караница, примирение, караница, примирение. И никога няма разрешение. Пък този свят е такъв, понеже недовимък има в света, във физическия свят. Любовта е единственото нещо, което носи храната, което носи живот в себе си. Защо ви е един свят без живот? Защо ви са хубавите, красивите грехи при едно болно тяло, при една проказа или при един съвременен сифилис? Какво те ползват хубавите грехи, хубавият апартамент? Аз бих предпочел, не бих предпочел, но винаги *предпочитам* колибата със здравето, отколкото палат с проказата и със сифилиса. Какво е грехът в света? То е една духовна проказа. То е користолобие. Аз наричам проказата безлюбие. Първото нещо: трябва да се освободим от проказата. Единствената сила, която може да ни избави, е любовта. Само любовта цери проказата. Христос лекуваше проказата, но с любовта може да лекуваш. Проказата е един нисш живот. Само висшият живот може да измени състоянието на проказата.

Та това противоречие, казваха Му: „Бяс има, луд е, що Го слушате? Той няма понятие за живота.“ Разделени бяха помежду си, казват: „Как може луд човек да отваря очите на хората и да лекува прокажени?“ Ако ние говорим сега в себе си истината, от коя категория сме? Казват: „Не си струва човек да ходи по пътя на истината. Не си струва човек да бъде толкова справедлив.“ Една справедливост, която произтича от любовта, не е механическа справедливост. В света тепърва се нуждаем от една справедливост на любовта. Да ценим. Любовта цени живота, любовта цени знанието, любовта цени свободата, любовта цени всичките най-малки добродетели и всяка малка постъпка любовта я цени. Ние сме толкова чувствителни за една малка услуга, която хората могат да направят. Не само това, но на едно животно като направиш една малка услуга, и то я помни. Има растения, като им направиш една малка услуга, като ги полееш, помнят. Има растения, като се приближиш, радват се. Едно растение като те обикне, ако не го посетиш, увяхва. Има растения,

като ги извадят из къщи, увахват, като ги върнат вкъщи, освежават се. И растенията обичат.

Ние, съвременните хора, се нуждаем от Божествената любов. Не трябва да се отдалечаваме от Бога. Всеки, който казва, че Господ е някъде, не го слушайте. В Бога живеем, съществуваме и се движим. Ние сме в Бога, но трябва да оставим Господ да живее в нас. Ние сме в Бога, сега да оставим Бог да се всели в нас по закона на свободата. Това е спасението, това е избавлението на човека – когато той доброволно допусне Бог да се меси в неговия живот. Нас, съвременните хора, ни е страх Господ да се намеси. Ние ще страдаме, мислим, ако се намеси. То е едно заблуждение. В момента, в който допуснем Той да се намеси в нашия живот, целият свят ще се отвори, ще имаме други перспективи. Майката щом допусне Господ да се меси в нейния живот, дъщеря ѝ, синовете ѝ ще я обичат, мъжът ѝ ще я обича. Учителят, който допусне Господ да се намеси в неговия живот, учениците му ще го обичат. Господарят щом остави Господ да се меси в неговия живот, неговите слуги ще го обичат като синове. Като допуснем Господ да живее в нас, и растенията, и камъните, и водите, и реките, и въздухът, всичките планети ще ни обичат, навсякъде ние ще бъдем добре дошли. Без Господа ние ще бъдем странници в света като блудния син, който яде рожкове. Като му дойде наум, че той трябва да обича, да се върне при любовта на баща си, веднага видя, че баща му е пригответил една отлична трапеза. Имаме добрия пример.

Казвам, дайте свобода на любовта във вас и не ѝ се сърдете. По някой път любовта, като дойде, тя ще изчисти нечистотиите. Вие се заблуждавате, мислите, че тя образува тия нечистотии. Тя, като дойде, ще ви очисти от всичките нечистотии. Няма да мине дълго време, и всичко нечисто ще изтече и ще започне да тече бистра вода, чиста кристална вода, ще започне новият живот. Вие ще бъдете здрави, щастливи, ще се радвате на благото, което Бог ви е дал на земята. Ще се радвате, че имате приятели, че имате синове, дъщери, ученици, всичко, каквото искате да имате. Всичко, за каквото

копнее вашата душа, ще го имате, само ако имате любовта. Няма да говоря за истинската любов, защото любовта е една. Щом допуснете да царува тя в нас, тя ще внесе всичките блага, които има.

Казва Христос: „Истина ви казвам, Аз съм вратата.“ Любовта е вратата за ония блага, които ние очакваме засега за физическия свят, за духовния и за Божествения свят. Само любовта е врата да бъдем щастливи на земята, само любовта е врата да бъдем щастливи в духовния свят и любовта е врата да бъдем щастливи в Божествения свят. И в трите свята ще бъдем щастливи. Туй, което може да ни направи щастливи навсякъде, то е Божията любов. Ценете любовта на онези, които ви обичат.

„Отче наш“

Девето утринно слово
11 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ДРЕХАТА НА ЛЮБОВТА, НА МЪДРОСТТА И НА ИСТИНАТА

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“*

Ще прочета двайсет и четвърта глава от евангелието на Матей.

Ще прочетем от книгата „Божественият и човешкият свят“ някои страници, да видим какво съдържа годината, какво съдържа първото число, второто, третото, четвъртото число и разните комбинации на числата. Прочетете следните страници: 1, 2, 4, 9. (*Прочетоха се 1, 2, 4 и 9 страници. Прочетоха се и следните страници: 16, 19, 42, 92, 94, 142, 194, 200, 300, 400, 409, 450, 451, 452, 453, 454, 455 и 456.*)

Причините, които спъват човешкия живот. Най-първо, човек не може да бъде щастлив на земята без светлина, не може да има удоволствие без топлина, не може да има постижение без сила. Силата на човека зависи от светлината, която има, светлината зависи от човешката мисъл, човешката мисъл зависи от любовта, с която човек е свързан. Ако нямате вие любов, мислите ви няма от какво да черпят сила. После, ако вие нямате вътрешна топлина. Аз говоря за топлината, която не се губи. Често ръцете ви изстиват, краката ви изстиват, значи нямате онази истинска топлина. Топлината, която се мени, това е едно неуравновесено състояние. Човек, на когото ръцете и краката изстиват, той е беден, той не е богат. Да кажем, вие казвате, че вие обичате Госпо-

да, и при студено време ви изстиват ръцете. Ако обичате Господа, ръцете ви няма да изстиват и краката ви няма да изстиват. Казвате, че сте беден. Беден сте по същата причина, че топлина нямате в себе си. Ако нямате някоя печ, как ще си опечете хляб? Или ако няма в света топлина, как ще се роди житото? Казвам, съществува една аналогия. Земята е една книга написана. Ако поставите мъжа на северния полюс и жената на южния полюс, какво ще родят? Казвате: „Човек да живее сам.“ Значи да е на северния полюс мъжът и жената сама да е на южния полюс. Какво има на полюсите? Сняг натрупан, може би някъде има десет метра лег и сняг. Какво представя този лег? То е човешкият егоизъм – човек от сутрин до вечер мисли само за себе си. Че кокошката мисли само за себе си, клъвне едно зрънце, второ, трето. Намери я лисицата, и тя я клъвне. Питам, кой печели? Кокошката прие зрънцето, лисицата прие кокошката. Какво стана? Дойде човекът със своята пушка, гръмне, убие лисицата, тури я на врата си. Започват да го хвалят хората, че носи лисича кожа.

Ще ви разкажа един обикновен разказ. Една красива българка се оженила за един българин. Тя много ценяла лисичите кожи. Той ѝ обещал, че ще ѝ направи едно кюркче*, отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Случило се така, че той не можал да ѝ направи кюркчето. Тя ми казваше: „Очите ми ще останат отворени за кюркче.“ Не е щастлива, понеже лисицата не е дошла. И нас ни липсва лисичата кожа. Не се интересуваме от живота, от любовта, но се интересуваме, че кюркчето го няма или лисичата кожа я няма, някое малко удобство. Тази българка ми казваше: „Защо не дойде лисичата кожа, защо кюркчето не дойде?“ Казвам ѝ: „Знаеш ли да четеш?“ „Не зная.“ Рекох: „Защото не си ходила на училище.“ Много красива, но не се е учила. Казах ѝ: „Като свършиш училище, кюркчето ще дойде.“ Не е лошо да носиш лисича кожа, но лисицата е много умна, политика има в тях. Като вземе кокошката, кучетата я гонят, върти опашката насам-

*кюркче – кожухче.

натам, кучето гони опашката. Тя я върти нагоре-надолу, настрани и кучето, като гони опашката, мисли, че гони лисицата. Замине си лисицата и като дойде в гората, скрие се. При това муцуната ѝ е тясна, мисли лисицата. Както е името на лисицата, много добре ѝ е името – първият елемент показва, че тя всякога мисли за Господа. Като хване една кокошка, благодари, казва: „Господи, отлични същества си създал. Колко сладко месце има. Пък като я хванах, попя ми, кречи, знае да пее, певица е.“ Само лисицата е недоволна от хората, казва: „Че когато аз правя добро в света да хвала Господа, когато хвана някоя кокошка, за да видя колко е добра, те ме претрепват. Хората, ако лисицата изяде една кокошка, я претрепват, теглят ѝ куршума. Човек като изяде кокошката, няма никакъв куршум. Че каква справедливост има?“ Спор има между лисицата и човека. Казва човек: „Аз трябва най-първо да опитам, понеже съм най-разумното същество, да видя кокошката сладка ли е, че тогава ти. Ти, като лисица, нямаш право.“

Та казвам, законът е верен. Хубавите книги са за умните хора, чистият въздух е за здравите хора, за добрите хора, за силните хора. Да имаш едно добро чувство, то е като един скъпоценен камък, който може да ти вземат. Като имаш един скъпоценен камък, трябва да знаеш как да го пазиш. Защо са ни драгоценните чувства, ако не знаем как да ги пазим? На съвременните хора Бог им дал отначало. Сега трябва да се повърнем към онова положение, което носи щастие. Не разбирайте, че щастие в света е само за един човек, защото всичките души са излезли от Бога, имат еднакво право. Само като слизат на физическото поле, законът се изменя. Щом слезете на физическото поле, доброто и злото се сменят. Злото и доброто постоянно се сменят в човека, тъй както се сменят денят и нощта. Както се сменят зимата и лятото, така се сменят доброто и злото. Сега ние наричаме за нас онези неща лоши, които за нас не носят никакво благо в света. Защото, ако вие нахраните едно пет-месечно дете с твърда храна, какво ще му създадете? Значи

твърдата храна не е за децата. Злото е твърда храна в света, злото в света не е за хората, то е за боговете. Боговете имаха право да ядат от гървото на познание доброто и злото. Защото Бог е, Който е създал всичко. В Божествения свят има само любов, няма добро и зло. Доброто и злото е до ангелския свят. Злото е само на земята. Ние, които не разбираме: в злото човек умира, в доброто той възкръсва. А пък в ангелския свят ти, като си лош, ще бъдеш в ада, като си добър, ще бъдеш в рая. Щом влезеш в Божествения свят, изменя се, там има само любов. Ние, хората на земята, ще се раждаме и умираме. Ако сме в ангелския свят, ще бъдем или в рая, или в ада. Щом идем при Бога, къде ще бъдем тогава?

Та казвам, трябва да излезем из онова човешко разбиране в гъстата материя. Ние търсим своето щастие там, дето не можем да го намерим. То е неустойчиво. Вие, ако искате да намерите вашето щастие въвн от Бога, вие се заблуждавате. Защото един скъпоценен камък може да се разложи, един човек може да умре. Даже и да бъдеш ангел, и между ангелите може да се зароди едно противоречие. Че някои от тия ангели напуснаха своята първична чистота. Няма да ви разправам коя е причината за това, то е разбираше. Ангелите имаха разбиране, казват: „Да опитаме.“ И опитаха работата. И ние опитваме. Казвам, дотогава, докато ние търсим своето щастие въвн от Бога, никога няма да бъдем щастливи. Невъзможно е. Защото онзи, който се ражда, се радва, но който умира? Когато назначават за чиновник се радва, но когото уволняват? Който отива на войната, че не го засягат куршумите, се върне с всички свои знаци, за герой минава. Онзи, на когото кракът е откъснат, ръката е откъсната, очите пострадали, главата пукната на десетина места или някой куршум има в мозъка си – като се върнеш, какво ще имаш, ще бъдеш ли щастлив? Съвременните хора проповядват едно щастие. Докато сега човешките пари в твоя ум, ти щастлив не можеш да бъдеш, докато красивите грехи сега в твоего сърце, ти щастлив не можеш да бъдеш. Ти, като уповавах на грехите, които хората са създали, да се

облечеш, то е изгубена работа. Ако ти не можеш да облечеш себе си, своето тяло, с истината и ако ти не можеш да облечеш своето сърце с любовта, и ако ти не можеш да облечеш своя ум с Божествената мъдрост, твоята работа е изгубена. Обличането е греха, да бъдеш облечен с ония грехи на истината. Не сме против модата, но най-хубавата греха носи истината. Тя е по-красива, отколкото на райска птица, грехата на истината е по-красива, отколкото грехата на райската птица. Всички разумни същества се стремят да се облекат с най-хубавата греха на истината, с най-хубавата греха на любовта и с най-хубавата греха на Божията мъдрост. Само така облечени ние може да разберем какво Господ е предназначил заради нас. Докато не сме облечени така, ние сме голи. Голият човек щастлив не може да бъде. Гладният щастлив не може да бъде. Жадният щастлив не може да бъде, вода трябва. Невежият щастлив не може да бъде, знание трябва. Болният човек щастлив не може да бъде, здравето трябва да го иде.

Та вие казвате, че в оня свят ще идете. Щом си облечен с грехата на истината, ще идеш, щом не си облечен – из рая навън. Кога изпъдиха из рая Адама и Ева? Когато оголяха. Казват, че в рая били хората голи. Погрешно е, Адам беше облечен в царска мантия. Като съгрешиха, стопиха се грехите, оголяха и Адам, и Ева. Господ им казва: голи не може да останат, направи им кожени грехи и показа им пътя навън. Защото в рая без грехата на истината не се живее. Вие сега искате, без да сте облечени в грехата на истината, без да сте облечени в грехата на любовта и без да сте облечени в грехата на мъдростта да идете в оня свят. То е невъзможно. Всичките хора носят едно криво разбиране. Младата невеста очаква да я облекат. Онези, които се женят, булски грехи им правят. Но питам, колко булки има досега, които са останали неизпъдени из рая? Когато умре човек, не го ли изпъждат из земния рай навън. Та човек извън земния рай може да го изпъдят и из небесния рай може да го изпъдят. Единственото положение, в което ние може да седим на земята, по човешки

говоря – дотогава, докато имаш грехата на любовта, ти си в безопасност. Тази греха те защитава от нещастията на живота. Дотогава, докато твоят ум е облечен в грехата на мъдростта, ти си в безопасност. Докато душата ти е облечена в истината, ти си в безопасност. Ако дойде някой друг да ти проповядва, че има някоя друга греха, не вярвайте на туй. Каква друга греха може да има? Има други грехи, не че няма. Има една друга греха, но за нея почти не се говори. То е грехата на човешкия дух, от който са излезли другите грехи: грехата на любовта е излязла от духа, грехата на мъдростта излязла от духа, грехата на истината е излязла от духа. Онова, което духът е създал, е Божествено. Апостол Павел казва: „Да се облечем, да не се намерим голи.“ Ако умреш, и си гол, пак трябва да се върнеш на земята, голи хора в небето не отиват. Ти трябва да идеш с царска греха. Че казва: „Като умреш.“ Защото ти, като умреш, ще съблечеш кожената греха. Понеже, като ви изпъдиха из рая, туриха ви кожени грехи и – навън из рая. Навън с кожените грехи. Сега, за да влезете в рая, трябва да съблечете кожените грехи, както човек се съблича, за да излезе из рая. Като излязоха из рая, трябваше да се съблекат от красивата греха и да облекат кожената. Сега, за да влязат в рая, трябва да се съблекат от кожената греха и да облекат първата греха. Вие сега мислите: „Каква е тази греха?“ Щом човек се облече в грехата на истината, целият живот се изменя, той има на разположение всичко, той не може да бъде нещастен, той не може да умира, няма от нищо да се бои, в него ще има само едно желание: да върши Божията воля, да служи на Царството Божие и да прославя името Божие, да се радва на богатата, които Бог е създал. Дали е на земята, дали е между ангелите, или в небето, за него е навсякъде едно. Като има тия грехи, Божественият свят е навсякъде. Вие по някой път мислите, като идете в небето, разбирате, че небето някой път е на земята. Какво е разбирането на една мравя за слънцето? Мравята е сляпа за всичките блага, които Бог е създал. Ако на една мравя разправяте, че има музика, че има църкви, че има свещеници, одежди,

казва: „Кой ги знае.“

Сега, когато говорим за невидимия свят, казвате: „Бива, бива.“ Разбирам да ядеш печена кокошка на земята или направена на чорба с яйце, но в оня свят какво ще ядеш? Не може да си представиш какво ще яде без кокошчица, без винце, без ракийца. Но казвате: „В оня свят юрган ще има ли, мек креват ще има ли, спане ще има ли, апартамент ще има ли?“ То е мравешко разбиране. Сега може да кажете: „За кого се говори, за нас или за другите?“ Учените работи са за учените. Любовта е за любещите. Мъдростта е за онези, които се учат. Истината е за онези, които работят. Човек, който не разбира истината, силен не може да бъде. Човек, който не разбира любовта, щастлив не може да бъде. Човек, който не разбира знанието, светлина не може да има.

Та казвам, най-първо, изпъдете от себе си всичко онова, непотребното. Знаете как се изпъждат работите. Един евреин го приели в рая, в Царството Божие. Излъгал апостол Петър по един начин, че той е единственият евреин, който се обърнал към Бога и казва, че ще иде да каже на Господа, че той е намерил един начин, с който може да се обърнат всичките евреи да обичат Господа. Апостол Петър го пуснал в рая. Но като го пуснал, той бил адвокат, и в небето вземат някакво решение, той казва: „Не може“, започва да критикува. Не може да го изпъдят. Като влезеш в рая, не може да те изпъдят. Река да направят нещо, той ще си даде особено мнение. Започнали да мислят по кой начин да го изпъдят, че той да се не досети. Някоя работа започват, той всичко знае, казва: „Аз тази работа мога да направя.“ Един ден казват, че невидимият свят ангажирал едно голямо предприятие на земята, искат да пратят някого. Той казва: „Аз ще ида.“ Като дошъл на земята, затворили рая и сега никого не пущат. Казвам, всички ваши еврейски работи, пратете ги да вършат някакво предприятие тук, на земята. Да се освободи умът ви и сърцето ви. Най-първо, бъдете доволни всички в себе си от онова, което Бог ви е дал сега. Казвате, какво ви дал? Благодарете на Бога за очите си. Вие още не сте научили как да употребя-

вате очите си. Виждате на четирийсет и пет градуса, на деветдесет градуса, на сто и осемдесет градуса, отзад не виждате, нагоре не виждате, не виждате надалече. Виждате на десет километра, на сто километра не виждате, на хиляда, на две хиляди. Очите, които Бог ви дал, имат особени лупи, можехте, като погледнехте, да видите какво става на слънцето, даже от земята може да видите, може да видите как живеят хората. После, къщите им можете да видите. И на месечината можете да ги видите. Сега даже с големите телескопи, които правят, и пак не могат да видят. Сега вие ще кажете: „Туй може ли, или не?“ Аз ви казвам: това за вас е невъзможно, по никои начин, и цели сто години да се напъвате, пак не можете да видите какво става на слънцето; цели сто години да се напъвате, и в Индия да идете, на месечината да видите какво става не можете. Защото туй напъване е чисто по физически начин. Тебе те е страх да не умреш, тебе те е страх да не се разболееш, страх те е от сиромашията, страх те е от човешките мисли, страх те е от комарите, от бръмбарите. Ти имаш една малка къща, недоволен си от нея. Ако дойде едно разумно същество в твоята колиба, веднага твоята колиба палат ще стане с всичките удобства. Като си замине, пак ще бъде колиба. Вие сега на това няма да вярвате. Аз ще ви приведа едно доказателство, с което ще ви убедя, понеже е вярно. Едно доказателство, вие го знаете, само ще ви го припомня. Някоя мома види някой момък грозен, нищо не струва. Или момъкът види момата грозна. Види я някой друг момък, като насочи ума си, всичките казват, че е грозна, той казва, че е хубава. Вижда я красива. Как я вижда? Другите не я виждат красива, те нищо не дават за нея; той е готов заради нея да пожертва живота си, казва: „Вие не разбирате, душа има в нея. Какъв дух има, какво сърце, какъв ум, какъв ангел е, аз никога не съм виждал такава красива.“ Отвън я гледаш грозна, той къде вижда това? Всички тук нали това сте го опитвали? Няма някой, който да не е опитвал. Сега казвате: „Как сме се заблудили?“ Тогава ли сте били заблудени, или сега, когато нищо не виждате, сте заблудени? Който вижда

ли е заблуден, или който не вижда е заблуден? Какво е станало сега с вас? Станало е това, което стана с Ева. Тя като отиде при дървото, дойде черният агент, казва: „Добър ден.“ Понеже беше доста учена Ева, казва: „Какво правите?“ „Изучавам това дърво.“ „Намерили ли сте вътрешното съдържание, знаете ли какво се крие в това дърво?“ „Човек, който вкуси от това дърво, става като Бога.“ „Тъй ли? Аз не зная.“ „Като Бога става.“ „Казано ни е да не го бутаме.“ „Вие не сте разбрали. Вие не сте от учените хора. Това го намерих аз, аз ви казвам една истина.“ Де е погрешката на Ева? Тя повярва. В какво трябва да вярваме? Според мене човек в три неща не трябва да мени вярата си. Щом вярваш в истината, не мени вярата си. Щом вярваш в любовта, не мени вярата си. Щом вярваш в Божията мъдрост, не мени вярата си. Светът надолу с главата да се обърне, не мени вярата си за нищо. Вярата за другите неща може да изменявате, но щом дойде до истината, не мени своята вяра.

Някой път вие мислите дали ви обичат, или не. Защо се съмнявате? Ако вас не ви обичат, ще имате ли тия блага, които сега имате? Вие имате толкоз блага, какво има да се съмнявате, че не ви обичат? Какво сте дали сега? Каква признателност имате за тази обич, която имате? По някой път вие не можете да издържите на изпитанията. Всичките ви изпитания са книжни. Аз не съм намерил нито едно истинско изпитание. Христос имаше изпитания да носи греховете на хората. Той, без да е грешил, плаща за другите борчовите им, изплаща дългове, оправя чужди работи. Той да страда, разбирам, но вие от какво страдате? Преди години някоу, които се връщаха от странство, казваха, че в странство оставят месото три-четири дни да стои, да започне да се вмирихва, тогава, казват, става по-добро за готвене. Също казваха, че българите не знаят как да си правят сиренето. В Швейцария го правят, и се развъждат червейчета. Българинът тлъсто сирене с червейчета не обича, българинът казва: „Аз от новата култура с червейчета сирене не искам да ям.“ Казват: „В странство, в новата култура, с червейчета пра-

вят сиренето.“ Българинът не вярва в туй и аз не вярвам в туй. Казва: „Кашкавал с червейчета не ям.“ Във всяка една работа, когато има червейчета, ние не вярваме. Разправяше ми един българин, много добър българин, не от нашите, казва: „Какво да правя, кажи, как да разреша въпроса? Турил съм си правило: сиромас като дойде, да не го изпъждам. Една вечер дойде един, но той с въшки, остави ни толкоз въшки, че още от тях не можем да се освободим. Според тебе какво трябва да направя?“ Рекох: „Хубаво си направил, но още като дойде, трябва да го пратиш на баня, да му съблечеш грехите, да ги туриш в огъня, ризата, гащите, всичките грехи да ги изгориш; да го острижеш по войнишки, и като се окъпе, да го облечеш в нови грехи и тогава да го приемеш на гости. Да го приемеш по стария начин, защо ти са тия въшки? Въшки на гости не се приемат.“ Дойде някой, че каже: „Ти трябва да ме приемеш с моите недостатъци.“ „Не, не искам твоите недостатъци. Твоите недостатъци, грехите – в огъня. Ти при мене със своите недостатъци не можеш да дойдеш.“ И всичката погрешка е там. Младата мома приема момъка с погрешките му, момъкът приема младата мома с погрешките ѝ. Без погрешки. Господ, когато ни приема, съблича ни. Не мислете, че може да идете да се оплаквате. Ще те съблече и – всичките въшки в огъня, във вечния огън. Душата ти е чиста. И тогава ще те облече с чисти грехи. Имаме примера, който Христос даде. Онзи, със скъсаните грехи, като се върна от своето странстване учен човек да стане, да свърши университет, пасе свинете, че не му даваха за учението и рожкове да яде, че се върна при баща си. Бащата, като се върна, казва: „Дайте хубавата премяна.“ На баня го прати, дагоха му пръстен, и само така го приеха.

При Бога може да идете само добре облечени, с добре облечен ум, при Бога може да идете само с добре облечено сърце и при Бога може да идете с добре облечено тяло. Та казвам, понеже тази година е бездетна, и вие сте бездетни, нямате деца. Аз искам всеки от вас да има по едно детенце, момиченце или момченце. Всички, които сте тук, да родите

по едно дете. Мъже, жени и децата, и те да родят. Сега вземете раждането в широк смисъл. Всеки човек, който има дух, гуша, ум, сърце, той ражда. Раждането е Божествено. Казва: „Родени от Бога.“ Под думата *роден*, то е най-хубавото, което може да мислим. *Роден от Бога* не е нещо, което е добито, не е както раждат жените. Това не е раждане. Ти не можеш да родиш, ако нямаш любов, ти не можеш да родиш, ако нямаш мъдрост и знание, и не можеш да родиш, ако не си свободен и ако нямаш сила. Или тъй казано: ти не можеш да родиш, ако не си облечен в грехата на истината, ти не можеш да родиш, ако не си облечен в грехата на любовта и ако не си облечен в грехата на мъдростта. Та казвам, в този смисъл ще кажем: „Да бъдем като децата.“ В детето трябва да се роди една хубава мисъл, във всяко дете, във всеки човек в сърцето, трябва да се роди едно добро чувство, едно добро желание и във всяко едно тяло трябва да се роди една хубава постъпка, в съзнанието, в неговата воля.

Казвам, като четете, края на века кой е? Краят на века е когато престанат всичките престъпления. Хората няма да плачат, като затворници и врагове няма да се гледат, както лисицата и кокошката няма да се гледат. Когато кокошката види лисицата, иска да избяга. Краят на века е краят на всичките престъпления. Този край на века трябва да дойде в нас. Седим някой път, поиска ти се винце, ракийца. Питам, като ти се допие винце, какво трябва да правиш? Изниква едно неестествено желание. Всички неестествени желания, които произвеждат страдание, то е старото вино. Всички неестествени мисли, които произвеждат страдание, това е старото вино. А всички естествени желания, естествени мисли, това е водата. Пийте от онова, което носите в себе си от Божествените блага. Защото всички ние в съвременния век сме отеготени от неестествени работи.

Сега аз гледам с купоните как влизат тия лъжи. Хората турят бялата лъжа, да го не хване законът, кое да декларира и кое не. Казва: „Да го декларирам ли?“ Не искай захар, и няма какво да декларираш. Не искай масло, и няма какво да

декларираш. Не искай брашно, и няма какво да декларираш. Имаш брашно и питаеш да го декларираш или да го не декларираш. Казва: „Вяра имам.“ Ти имаш брашно, не искаш да го декларираш, искаш да заобиколиш закона. Според вяра е: ако имаш едно кило брашно, декларирай го. Кажу: „Ако моето брашно е необходимо на българския народ, давам го.“ Имаш едно кило масло, ако е необходимо на българския народ, дайте го. Защо ти е сега? Кашкавал имаш, дай го да върви. Иде една сестра и казва: „Аз захар нямам, сапун имам, да го декларирам ли? И то сънлайт.“ „Колко?“ „Доста парчета.“ Законът, ако те хване за десет-двайсет парчета сапун, хайде в затвора. Сега декларираме от страх.

Според мене, ако аз имам, нека дойдат. Ще декларирам всичко, ще кажа: „Това имам, ако не вярвате, влезте.“ Нищо повече. Сега ще съдиш кое да пишем и кое да не пишем. Става въпрос жито ли да бъде, или булгур. Тук в Изгрева сто кила жито имахме, направиха го на булгур, но то е лъжа. Законът да не ни хваща. Като дойдат, ще кажем: „Сто кила булгур имаме, да върви.“ Искате да знаете какво нещо е истината? Откровено човек пред Бога трябва да живее. Ако един закон е от Бога, ще се подчиним. Казвате: „Законът да не ни хване.“ Сто кила жито, направено на булгур, но то е лъжа. Сто кила, жито или булгур, все е на Господа. Ние се лъжем, какво ще ни допринесе булгурът? Казвам, сега моралът какъв е? Всички сте страхливи, виждам, всички сте страхливи. Това не е вяра.

Декларирайте всичко. Пък само си остави за себе си. Колко ти трябва? Имаш право да си оставиш за ядене само за един ден. За втория ден – не. Като вярвате, Бог ще промисли. По този начин, както сега постъпвате, и то е право. Казвате: „Кое е право?“ В Божествения порядък трябва да се освободим. Ако всички не сме в Божествения порядък, не можем да вършим волята Божия. Ако не вършим волята Божия, не сме в Божествения порядък. Аз съм без купони толкоз време. Идат да ми предлагат братя и сестри да ми дадат купони, казвам: „Не искам купони.“ Започна да иде хлябът, напълних един панер, търся някому да го дам. Някои засъхнаха. Колко мога

да изям? Четвърт кило. Едно кило на ген да изям, като направя голямо усилие. Насъбра се хляб. После кекове* гонесоха.

Бог е промислил. Трябва да благодарим на Бога. Ние много зле си влияем всичките. Някой път с какъвто дружим, такъв и ставаш. Дойдат да питат: „Какво да декларирам и какво не?“ Търсете правото. Ето аз какво разбирам. Какво предвижда законът? По едно кило захар. Имаш повече, раздай всичкото на тия, които нямат. Някои имаха сто кила брашно. За тебе едно кило, на другите раздай, разпределете брашното по едно кило. Сега всеки иска да запази само за себе си. Казва: „Каква жива вяра.“ Това не е вяра. Ние нямаме доверие в Бога. Най-първо, не вярваме, че тия, които са направили закона, Господ действа в тях. Искаме те да ни вярват. Ще вярваме, че тия хора, които правят законите, по Бога работят, трябва да вярваме. И те да постъпват към нас, както и ние постъпваме към тях. Вие искате хората да вярват във вас, а вие да не вярвате. Дотолкоз, доколкото вие вярвате в тях, и те вярват във вас. Дотолкоз доколкото вие имате желание да им служите, дотолкоз и те ще ви услужат. Такъв е Божият закон.

Та казвам, да имате една максима, не да вършите по човешки, но по Бога. Казвате: „Крайт на века.“ Този е крайт на века. Белите и черните лъжи трябва да ги оставим, да се освободим от тях. Онези от вас, които много имате, дайте на онези, които нямат. Според мене, ако гадеш без любов, без мъдрост и без истина, то е престъпление. Аз не искам да правя едно добро без любов, не искам да предам една мисъл без любов, не искам да направя една постъпка без любов. Навсякъде искам да я приложя, защото гето прилагам любовта, то е Божественото или съобразно е с Божия Дух. Казвам, всичко, каквото вършим, да бъде съобразно с този път, тъй щото да имате одобрението на невидимия свят, че сме постъпили право.

*кекове – кексове.

Та казвам, да се не безпокоим. Някой няма въглища, какво ще стане? Аз по някой път съм правил опити. Някой път, когато са изплашени от студа, облекли дебелия палта, аз излизам с тънко палто, гологлав. Казват: „Учителят е тънко облечен, времето ще се поправи.“ Като се облека с дебелия палто, казват: „Времето ще се развали, Учителят е облечен дебело.“ Не, не е работата в грехите. Искам да ви кажа следното. За мене грехата е един образ. Трябва да се облечем с грехата на любовта, някой път е тънка, някой път е дебела. Дали грехата е дебела, или тънка, само грехата на любовта е силна, че като я облечеш, времето се изменя.

Казвам, в този век на противоречието вие се разболяете, страх ви е. Умрял някой, търсите го къде отишъл. Той си отишъл. Вашият син преди да се роди, къде беше? В ума ви. Аз, като гледам младата мома да играе на хорото, виждам: синът играе на хорото, хванал се. Като умре, къде е? Пак в ума. Че къде е? В нашия ум. Преди да са дошли на земята, са в ума, като заминат, пак в ума ни отиват. Онова, което причинява вашата радост, то са тия души, които са били в нас. Понеже, като напуцат света, пак отиват на същото място, съжаляваме.

Няма какво да съжаляваме. Съжаление трябва да има, когато любовта не функционира правилно. Всички трябва да съжаляваме, когато нямаме доверие в Бога. Да дойдем да имаме доверие. Развали се времето, да знаем, че е за добро. Сняг вали, за добро е. Оправи се времето, пак за добро е. Дошъл някой човек при тебе, когото не обичаш, пак за добро е. Господ ти казва: „Виждеш се, и ти си като него.“ Прати Господ при тебе някой богат човек, Той ти казва: „Искам богат да бъдеш като него.“ Прати учен човек, казва: „Искам да бъдеш учен като него.“ Прати добър човек, казва: „Искам и ти да бъдеш добър като него.“ Прати някой беден човек, казва Господ: „Искам сиромаш да станеш.“ Прати невежия: „Искам да не философстваш, да не мъдруваш. Бъди смирен като този човек.“ Всичките хора са предметно учение за нас. Ако така разбираме, Бог е, Който ни учи. Пълните шишета водата ги

пълни. Пълните шишета човек ги изпразва. Празнотата в нас Бог ще напълни. Ние трябва да се изпразним. Когато ще правим зло, Бог ще ни освободи от злото. За доброто ние трябва да го направим. Да искаме Господ заради нас да прави добро, то значи да не разбираме Божия закон. Когато направим едно престъпление, Бог може да ни коригира. Когато направим едно добро, Бог ще се радва в доброто, което правим, което произтича от любовта.

Казвам, под думата *добро* аз разбирам: когато работя по закона на любовта, то е добро, когато работя без любов, то е зло в света. Злото в света е работа, свършена без любов. Работа, свършена с любов, е добро. Добро и зло аз не отличавам, но казвам: човешкият живот прогресира само тогава, когато вършим нещата по любов. Всяко нещо, което е свършено без любов, то е спънка в живота. Най-малката мисъл, която допуцваме без любов, то е спънка. Най-малкото чувстване без любов, то е спънка. Най-малката постъпка без любов, то е спънка. За бъдеще, не само за нас, но за всички. Че законът е все същият: работи, свършени без любов, спъват.

Затуи, каквото вършим, да го вършим, както Бог го върши. Бог е любов. Ние да правим доброто, тъй както Господ го прави. Господ по някой път се занимава, аз Го виждам, с мравите, помага ѝ да мине. Мене това ме интересува. Господ се занимава с изворите, определя законите за тяхното движение. Там, дето Бог взема участие, вземам и аз, там дето Бог не взема участие, и аз не вземам. По човешки ви говоря. Там, дето Господ работи, работете и вие. Роптае човек, защото любовта не е в него. Радва се, любовта е в него. Защо любовта я няма? Мисли добро, любовта е там. Че щом намерите един човек без любов, внесете любовта, станете вие неин проводник, нека този човек види присъствието на Бога във вас, покажете му. Сега не искам да остане във вашия ум една крива мисъл. Не е въпрос за морал, да се морализираме. Според мене, ние както правим доброто, осакатаме го. Сега често на мене ми казват така: „И аз, ако съм като вас, и аз може да

направя това.“ Те влагат едно нещо. Казвам, че и вие сте като мене. Какво ви липсва? Въздуха, който дишам, и вие го дишате. Светлината, която приемам, и вие я приемате. Вие имате тяло, и аз имам. Какво ви липсва на вас? По едно се отличавам от вас. Аз вярвам в Бога и при добрия, и при лошия живот, тъй вие вярвате в Бога само при добрия живот. Аз вярвам в Бога и при знание, и при невежество, еднакво, ти вярваш в Бога само когато си учен, правиш различие. Знаеш само половината от истината. Защото един учен човек, като дойде при тебе, сегашните учени хора ни най-малко няма да помогнат. Ще плати пет-десет лева да дойде друг да работи. Един човек с моето знание, аз не чакам някой да дойде и аз да му помогна. Няма да търся един лекар да го лекува, той пари няма.

Преди години дойде един и ми казва: „Ще умре жена ми, рецептата струва сто и петдесет лева да взема цера.“ Намирам аз едно шише с вода от моята аптека, давам му го. Казвам: „До пет-шест капки ще взема и ще се излекува. Ако не се излекува, ще ти дам друго шише.“ Понеже нямам пари, сто и петдесет лева, да му дам. Казвам, какво мисли. Ако този свят с пари ще се оправи, трябваше да се оправи. Този господин след време ме срещна и каза: „Проработи църкът, оздравя жена ми. Имам един друг роднина болен, още едно шише нямаш ли?“ Ще кажете, че влагам нещо от себе си. Бръкна някой път с първия си пръст и го извадя, някой път с втория, с третия, някой път с петия пръст бръкна: разни елементи влагам. Защото според мене някои болести има, които се дължат на това, че човек е станал много честолобив. Тази болест е дошла да вземе от честолобието или от гордостта. Станал горделив, на този не иска да помага, на онзи. Като се разболе, стане като вейка: кой как дойде, готов е всички да приеме благосклонно. Казвам, много болести има, които ни оглаждат тщеславието, много болести има, които ни оглаждат гордостта. Някой от нас е користолобив, нищо не иска да дава, като дойде болестта, разгаде всичко по лекарите, щедър става. Болестта е дошла да го

направи щедър.

Всичко в света работи за добро. Казвам, четохме всичките числа от тая година, като ги събираме, като ги изваждаме, като ги делим. Тия числа показват каква ще бъде годината. В тази година всичките хора са бездетни. Жена, която няма деца, е недоволна, по никоя начин не можеш да я направиш доволна, само детето я прави доволна. И човек е недоволен. Без деца не може. Банкера може ли да го направиш щастлив без пари? Като му дадеш пари, ококорват се очите му, казва: „Парици!“ Казвам, прав е банкерът. Ние можем да бъдем богати с мисъл, ние можем да бъдем богати с чувства, ние можем да бъдем богати с постъпки. Ако имаме хубави постъпки, ние сме богати. Ако нямаме хубави постъпки, не сме богати. Ако нямаме добри мисли, не сме богати. Фиктивно е това.

Сега вие хората на новото учение декларирайте. Опитайте се. Какво трябва да декларираме, ако имаме туй знание? Ще кажете: „Няма да декларираме, елате да проверим доколко говорим истината.“ Ако скрия нещо някъде, да го намерят, пак минавам за праведен. Турено е на тавана някъде скрито, ти имаш скрито, законът не може да те хване. Ще платиш скъпо лъжата. Ние имаме един брат, той е в оня свят, казваше се Иларионов. Той бил в Габровската гимназия ученик и не си знаел веднъж урока. Излъгва учителя си, казва: „Господин учителю, не можах да си науча урока, защото снощи зъб ме болеше.“ Никакъв зъб не ме болеше, казва. Учителят го извинил. Като се върнал вкъщи, зъбът го заболял и трябвало да го извади.

Та сега аз искам да не лъжете от любов. От страх човек може да лъже. Страхът е причина за лъжата. Някой път може от страх да не лъжете. Закон има, може да те турят десет години в затвора, лъжете. Може да кажете: „Лъжата е хубава.“ Казвам, най-хубавото състояние е от любов да не лъжете. Без лъжа. Не да бъдем свършено откровени. Но какво разбирате, че трябва да бъдем откровени? Не можете да отворите мозъка и да видите какво става там.

Туй, което Господ затворил, вие да не отваряте. Не можете да отворите сърцето и да знаят хората какво става там. Но на хората всичко може да покажа, всичко, което извира от мене, което излиза навън, туй, което извира от мене, да го видят. Туй, което е в мене, то е Божие, не може да разкривам Божиите работи. Онзи живот, който излиза вън от вас, може да го знаят, ония чувства, които извират от нас, да ги знаят. Всичко онова хубаво и красиво, което Бог извява, не го крийте. Онова, което Господ е скрил, гръжете го в тайна.

Ако разрешавате социалните въпроси, облечете се в грехата на истината, на любовта и на мъдростта, и тогава говорете.

„Отче наш“

Десето утринно слово
18 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета тринайсега глава от първото послание към коринтяните.

*„Духът Божи“
Размишление.*

Учителят каза да се прочетат и се прочетоха 10, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90, 100, 110 и 120 страници от книгата „Божественият и човекият свят“.

„Кажете ми Ти истината“

Има неща в човека, които не достигат. Всичките неща, които има в него, са разхвърляни: мислите му са разхвърляни, чувствата му са разхвърляни, постъпките са разхвърляни. Ако ви попитат защо постъпвате така, ще кажете: „Така съм настроен.“ Настроението е хубаво, когато съзнанието работи. Казва: „Така мисля.“ Така като мислиш, какво ще постигнеш? Един наш приятел ходил да си вземе билет за една от нашите опери, дето ще пее този наш известен певец, за него писаха вестниците, Мазаров. Като отива, всичките места закупени. Той пие студена война и се връща. Питат мене дали ще ида да слушам. Рекох: „Че какво ще ида да

слушам една циганска работа?“ Циганска работа, актьорите я представят така, че стане приятна. Слушам го по радиото. Казвам, от тази циганска работа какво се добива? Значи авторът от една циганска работа ще направи нещо, което цялото софийско общество, елитът на София, отива да слуша – тази циганска работа. Ще видят как се карат там, и каране има. Вие ще кажете: „Глунава работа.“ Отиват тия хора да видят как може да се подобри един цигански живот. Циганите са ученици, които не са издържали изпита, не са могли да останат ученици. Всичките работи в света, които не издържат, са цигански. Българите казват: „Цигану се за пет пари работа.“ Казвам, ако духовните работи не ги започнем с любов и не свършим нищо, никаква работа, нали е циганска работа. Големите, грандиозни работи започваме, и след това нищо не излиза от любовта. Щом тук нищо не излиза, казват: „Като идем в оня свят.“ Като идеш в оня свят? Като идеш, назад ще се върнеш. Всичкият елит на оня свят взема билет, ти оставащ без билет. Какво ще правиш? Казват тук, някои взели билети и после ги препродали по-скъпо, по хиляда лева: взели билетите по двеста лева, пък ги продават по хиляда. Вестниците пишат, че ще съобщят имената на тия, които така правят. Значи хората са доста практични. Хората не отиват на Мазаров, но да се ползват материално. Казвам, кое е онова, което застава елита на София да отива да слуша? То е музиката, която ги застава. Той има хубав глас, пее. Като слушаеш един артист, който пее дълбоко, като го слушаеш, ще оздравееш, здравословно действа. Операта е полезна, музиката е полезна.

Казвам, всеки, който се занимава с любовта, той нищо няма да изгуби. Като изгубиш влиянието на любовта, ти се разочароваеш в живота. Сега например, ако нямахме топлината на тия двете соби, бихте ли слушали тази беседа? Върн има двайсет градуса под нулата. Тази вечер проверявах лупите, няма да се намали тази вълна, още електричество има, значи студът ще продължи още. Ако имате добри мисли и чувства, малко студът ще се намали, с петнайсет градуса

студът ще се намали, ще остане пет градуса. Пет градуса вече може да се издържи. Снощи правих проверка в салона, колко е температурата на салона. На масата тук беше двайсет градуса и половина, при пианото десет градуса, при лимона седем градуса. Температурата навсякъде в салона е една и съща, температурата на света, на условията, при които живеем, не е една и съща. Казвам, за да не се простудят лимоните от вратата, понеже изобилно иска да пуска студа, турихме вестници да запушим. Казвам, много чист въздух отвън не ни трябва, студът изстудява човешкото сърце. Студът е голям аристократ. Като идеш при него – малко със смирение пред него, той не обича да се изправиш горделиво. Студът иска да бъдеш доволен, не иска да мърмориш, не иска дълго време като поп да четеш, но скоро, каквото искаш, за скоро да се свърши. С топлината е друг въпросът. Тя е демократична. Като гоише, ти си доволен? Удариш го нашироко, забравиш всичките работи. При студа скоро вкъщи трябва да се върнеш. Казвам, студът съответства на ония, лошите, влияния. Страданието върви по стъпките на студа и студът върви по стъпките на страданието. Когато човек започне да страда, той трябва да се върне при себе си, при ума, при сърцето, при тялото си, да довърши работата, която има.

Та мнозина са ме питали какво има в оня свят, как е там. Много хубави работи има в оня свят. Мазаров пее много хубаво, но нямаш двеста лева, за най-евтиния билет трийсет лева нямаш. Колко души ще идат? Хиляда и двеста или хиляда и петстотин от София, която има триста хиляди жители. Ще иде само елитът на София. Ако отидеш на оня свят и нямаш ухо да слушаш музиката, какво те ползва? Онези, които отиват да слушат музиката, като не пеят, какво се ползват? Аз харесвам една опера, в която публиката взема участие с артистите заедно; да вземат участие, но да знаят, да не нарушават хармонията, хубаво да пеят. Който може да пее, да участва в пеенето.

Когато се говори за любовта, тя не обича слушатели, единствената сила на света, която не обича мъгчливите

хора. Да отидеш да я слушаш не обича. Тя като пее, и ти с нея ще пееш; тя като говори, и ти с нея ще говориш. Единствена любовта иска всички да говорят. Кой слуша? Никой не слуша. Всички говорят, всички се разбират, всички са доволни. Как ще го разберете? Всички говорят, но не крискат, като говорят, най-хубавата музика се слуша. Този говор е като някой знаменит симфоничен оркестър. Туй е необходимо в дадения случай. Когато певецът пее, ти мислиш, ти пееш вече. Ти, като мислиш, следш неговото пение. Ако ти с ума си не пееш, ако със сърцето си не пееш и ако с тялото си не пееш, нищо не те ползва. За да се ползваш от музиката, трябва или тялото ти да пее, или сърцето ти да пее, или умът ти да пее. Ако умът ти участва в любовта, ако сърцето и тялото ти участват в любовта, ти се ползваш от любовта. Казва: „Как може човек с тялото си да участва в любовта?“ Че всичките клетки, от които е направен човек, имат любовни работи. Там се развива любов, не ежедневна любов. Там има ревност, в човешкото тяло, съмнение, недоразумение – в тялото, в краката. Щом се роди съмнение, вие имате болки в краката или имате студено течение, то са любовни работи на краката. Или имате болки в гръбначния стълб, то са любовни работи. Или бърбреците, или стомахът, всичките болки, които имат хората, са все любовни работи. Едно криво разбиране на любовта е, което ражда всичките болести на света. Ако всички започнем според любовта, всичките болести ще изчезнат. Сега изучаваме, всяка болест, трябва да я премахнем. Може да се премахнат. От туй гледище аз правя опити. Излизам в студеното време с лятна шапка и тънки дрехи. Щом съм в хармония, студът ме познава, не ми е студено, двайсет градуса под нулата като че ли е нула градуса. Но щом се измени, и при най-малката отрицателна мисъл щом изгубиш равновесието си, веднага студът като че ли те заковава, опарва те, като комар да ухапе. Сега запример излезте с хубави мисли, като че ли обичатте всичките хора, излезте да видите колко минути ще можете да стоите на студа и да ви не изстинат ръцете. Ако излезете с неразположение, веднага след няколко минути ще

ви заболяят ноктите. Ако излезете с разположена мисъл, освен че пръстите ви няма да измръзнат, но ще се постоплите, ще имате хубаво състояние. Някои от вас, които се съмнявате, не правете този опит.

Та казвам, всичкият този студ се дължи на лошите хора. Войната е тази, която създава този студ. И ледената епоха е била образувана от човешките същества, много лоши хора бяха, трябваше да дойде ледът, да ликвидира работите с тях. Време е за нас да дойдем в съгласие с ония закони, които Бог е поставил. Нас не ни интересува как живеят хората, но как ние живеем. Да започнем да живеем както Бог изисква и ще бъдем добре дошли навсякъде. Ако не живеем съобразно с Бога, ще имаме хиляди противоречия в живота. Тогава искаме по механичен начин да се оправят някои работи, казваме: „Няма кой да ни обича, няма кой да ни помага.“ Тия работи ще дойдат. Ако живеем по Божия закон, помощта ще дойде, ако живеем по Божия закон, ще ни се случи това, което никога не ни се е случвало. Сега вие всички нямате еднакво разположение, някои обичате повече, някои по-малко. Говори или пее един човек хубаво, ти го обичаш. Ти не може онзи, който кряска, да го обичаш. Може да направите един опит. Един певец, който кряска на сцената, може да го направя да пее, може да му пратя от моите течения да се оправя, да започне да пее. Казват: „Нещо вдъхновение има.“ Може да му разваля пеенето, ако искам, може да разваля на кой да е певец песента му. Може на най-слабия певец да оправя песента. Сега туй може да го направя. Питам, какво се ползвам, ако му разваля песента или ако я поправя? В единия случай ще повредя на себе си, ако му разваля песента. Ако му поправя песента, ще помогна на себе си. В дадения случай всеки може да усили, да поправи любовта на другите при известни условия. Не казвам по механически начин. Вие не туряйте мисълта: *Нашият век не е век за любов*, но турете тази мисъл: *Именно нашият век е век за любов*. Никой в света не е в състояние да оправя света, освен любовта. Ако кажете: „Нашият век не е век за любов“ – изгубена работа е. Именно този век е само за любовта, тя е

единствената сила, която може да оправя човечеството. Ако останат във хората от любовта, ще се претрепят; ако останем без любовта, цели култури ще се заличат и може би ще минат няколко хиляди години, и наново ще се събудят. Ако дойде любовта, ще минем от сегашната епоха в бъдещата, ще бъдем като хората, които са боледували, че се съвземат от болестта, ще благодарят, че са се спасили от смъртта. Такова ще бъде положението. Не туряйте мисълта, че любовта не е за вас. Като идем на оня свят, ние сме пред прага на оня свят. Любовта ще ни въведе в Божествения свят. Щом обичаме, ще сме в Божествения свят. Щом не обичаме, ние не сме в Божествения свят. Щом не обичаме, ние сме извън духовния свят. Щом не обичаме, ние сме в човешкия свят. Много хора има, които не са и в човешкия свят. Освен че не са в Божествения, но не са и в духовния, не са и в човешкия, не са и в животинския свят. Някои има, и в животинския не са: не са в млекопитающите, не са и в рибите. Някои по любов не са и в рибите. Някои са в камъните. Камъните, и те имат любов. Без любов човек не може да влезе нито в човешкия свят, нито в Божествения свят. Любовта е единственият път. Тази мисъл трябва да залегне във вас и да живеете с нея.

Да бъдете като оня певец. Казвате: гаровит певец. Той трябва да има учител да му постави гласа. Виждате тия виртуози какви борби има в тях. Като слушах снощи Мазаров, там се разправят двамата: той говори нещо, тя отговаря, оркестърът също свири – така е наредено, че всичко е хубаво. След като свършат, има ръкопляскания. Ако светските хора правят толкоз работи, за да се хармонизират, религиозните хора казват, че ангелите ще хармонизират. Трябва да употребим поне по един час за хармонизиране на нашата опера. Има една оперна любов. Има някой човек, не го обичаш. Някой път артистите, като играят, не се харесват, но заради публиката, обича, не обича, ще играе, за да не се компрометира. И ние сега, за да не се компрометираме пред небето, трябва да играем ролята си. Ще играеш, защото, ако не играеш, ще се компрометираш, няма да има ръкопляскане, на сцената няма

да те пуснат. Ако сега не играеш ролята както трябва, втори път на сцената няма да те пуснат. Казват: „Без актьорство ние се искаме.“ Сега аз ви пожелавам да бъдете добри артисти. Знаеш какво значи да бъде артист: да пее, да има дълбок и ясен глас, да има топлина, да има светлина, енергия, че като слезе от сцената, и той да е доволен, и публиката да е доволна. Казва: „Заслужава човек да играе на сцената.“ Казвам, заслужава да живеем в една любов, която повишава живота ни, заслужава да бъдем артисти за една любов, която внася светлина в ума ни, да оправи мислите ни, заслужава да живеем в една любов, която ще подобри сърцето, чувствата, заслужава да живеем за една любов, която ще внесе онова здраве на живота, в който ние ще се радваме. Казвам, туй е практическата страна на любовта. Да се въдвори хармонията между тялото и ума. Всяко нещо, което човек може да направи с любов, е благоугодно Богу.

Една работа, недовършена, е цигания. Циганията трябва да се напусне. Аз не бих играл циганска опера. Има какво да се играе. Когато студът приспива змиите, той внася добро в света, когато приспива добрите хора, той внася почивка в света. Когато събужда змиите, той внася злото в света, когато събужда добрите хора, той събужда доброто в света. Студът внася три добрини, само едно зло. Казвам, кавалер е той. Като приспива змиите, приспива добрите хора; като ги събужда, земята не го оценява.

Та казвам, приспивайте злото във вас, за да внесете доброто; приспивайте добрите хора, за да си починат. Събуждайте змиите, за да станат активни; събуждайте добрите хора, за да внесете доброто вътре в себе си, във вашия ум, във вашето сърце. То е практически новото учение, което сега иде, което трябва да даде нова насока на всяка една душа.

„Бог е любов“

Не трябва да забравяте кое е онова, което привлича хората при Мазаров. Вие мазаровци не може да бъдете, елита

на София не можете да привлечете, но вие можете да бъдете представител. Ако във вас любовта не пее, вие не можете да привлечете света. Ние трябва да заставим света не да възприеме любовта, но да привлечем света с любовта. Да привлечем човешката мисъл чрез любовта, да привлечем човешките постъпки чрез любовта.

Желая вие всинца да бъдете от тези, които с любов да привлечат света.

„Отче наш“

Единадесето утринно слово
25 януари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ХАРАКТЕРЪТ И ТЯЛОТО

*„Добрата молитва“
„В начало бе Словото“*

Всеки да чете от книгата „Божественният и човешкият свят“ каквото желае. *(Всички четем, и Учителят чете.)*

„Духът Божи“

Човек трябва да знае какво да избира да чете. Аз съм избрал „Правила на любовта“ и „Закон за частите и за цялото“. Интересува ме какво сте избрали. Има една философия в живота. Трябва дълго време да се учим да разбираме. Аз, когато правех своите изследвания, дванайсет години измервах българите, правих научни изследвания, дойдох до известни заключения. Хората не са еднакво построени, нямат еднаква височина, ширина, не е еднаква дължината на ръцете, не са еднакви пръстите, ушите не са еднакво направени, очите не са еднакво направени, устата не са еднакви, краката не са еднакво направени. Но имах сто и петдесет хиляди наблюдения. Забелязах, че честните хора са по един начин построени, справедливите по друг начин, музикалните по друг, художниците по друг, всеки човек е особено построен, толкоз разнообразие има в хората. Хитрите хора, онези, които не са справедливи, по особен начин са построени. Какъвто е човекът, такава е и ухото му. Преобладаващите черти на характера дават и форма на ухото, преобладаващите черти на характера дават и форма на очите, преобладаващите черти на човека дават форма на веждите, преобладаващите черти на човека дават

качеството на косата да бъде тънка или дебела. За да бъдат пръстите дълги или къси, зависи от чертите на човека.

Намерих, че крадците имат дълги ръце всякога. Намерих, че убийците имат много къси ръце. Сега няма да се спирам. Понеже крадецът, като мисли да бръкне в някой джоб, праща постоянно кръв в ръката си, мисълта му като работи, ръцете му стават дълги. Сега туй показва ред поколения, които са живели по този начин. По някой път онези, които не разбират закона, по един начин постъпват. Хората с тия дълги ръце, хората в по-новите времена, са станали много сръчни, досетливи, онези хора, които обичат да пооткрагват в съвсем друга малка причина – тези хора обичат да имат всичко в изобилие, те искат да имат изобилно да ядат, да се обличат, всичко искат да имат, изобилно да имат. Забелязва се, че техните слепочни части са широко развити. Вие ще кажете: „Така Господ го създаде.“ Че как го създаде така? Защо Господ едного създаде да обича повече, другото – да обича по-малко? Обаче забелязах, че онези хора, които Бог ги създаде, съвсем други форми имат.

Дойдох да различавам три вида хора. Едни във физическото поле в животинско състояние. Още като го видях, формите са чисто животински, в тях съзнанието не е развито. Колкото в едно животно има съзнание, толкоз и в тях. Онези, духовните хора, справедливите, имат съзнание. Първите хора живеят само за себе си, то е физическият човек. Вторите живеят за другите и третите живеят за Бога. Ето аз как ги различавам: първите, които събират само за себе си, вторите, които събират и за ближните си, и трети, които, каквото им дава Господ, всичко раздават, нищо не оставят за себе си. Тия наричам идеалните хора. Каквото Господ му даде, той нищо не задържа за себе си. Казват: „Човек за себе си трябва да задържи нещо.“ Питам, ако Господ ти подарил едно езеро, колко вода ще задържиш за себе си? Цяла река се влива в езерото и цяла река се излива. Колкото вода се влива, толкова се и излива. Има ли нужда да се осигуряваш с бутилки тук-там с вода, та да не би един ден да се изпари езерото, че ти един

ген да останеш на сухо?

Ние, съвременните хора, имаме странни понятия за Бога, мислим, че Господ може да ни остави някъде. Не само това, но забелязах, че има неща невидими. Като правех изследванията, имаше хора – след като ги измервах, цяла седмица ме безпокояха тези хора. Трябваше по десет пъти да си мия ръцете и пак не можех да се освободя. Нещо от тях излиза, не зная на какво да го уподобя. Цяла седмица ми вземаше да се освободя. Някои хора като измервах, нещо хубаво излизаше от тях, като някой цвят. Цвета не можех да определя какъв е. Безцветни са и едните, и другите, само че ухание имат. В едните хора уханието показва, че са добри хора, в другите, че са лоши хора, скрита лошевина има в тях. Още като го бараш, има нещо твърдо в него като кремък. Сега вие искате да бъдете духовни. Представете си, че ще бъдете на преглед като войниците. Войниците ги преглеждат всичко да е наред: копчетата, шинелът, отвън да бъдат изправни. Военначалникът няма да съблича, че нашироко да гледа грехите. В духовния свят, като преглеждат човека, го събличат гол. Всички обвинки на тялото ги снемат една по една, снемат всички обвинки, докато дойдат до обвинката, която Бог турил. Едничката обвинка, която не разгръщат, тя е обвинката, която Бог е направил около човешката душа. Нея никои не бута. Всичките други обвинки разгръщат, да видят какво има в тях.

Та казвам, когато човек умре, всички тия наслоявания, обвинки, колкото имате, ще ги отворят и каквото намерят, ще го вземат. Единственото нещо, което във вас ще остане, то е само в Божественото вътре. Каквото Бог е турил, то остава за вас. Аз го наричам това *постоянният живот*, онази обвинка, в която Бог е вложил всичките дарби, всичките чувства, всичкия хубав живот за човека. Другите неща, които ние отпосле придобиваме и наследяваме, всичко туй ще го вземат. Казвам, под думата *добро* аз разбирам туй, което Бог е вложил в човека; под думата *любов* аз разбирам туй, което Бог е вложил; под думата *знание и мъдрост* аз разбирам туй, което Бог е вложил; под думата *истина* аз разбирам туй, което пак

Бог е вложил в човека. Та казвам сега, ние четем това да ни е приятно. По някой път правим неща, не ни е срам от Господа. Сам си правиш нещо, вярваш, че има Господ, но не вярваш, че Той те вижда. После, вярваш, че Той те е видял, но не те е страх от Господа. Господ, когато някой човек прави престъпление, Той се отдалечава надалече, понеже, ако обърне внимание на престъплението, ти ще се стопиш. Той се отдалечава, да носиш последствията. Един ден, когато Господ насочи погледа си към вас, веднага ще почувствате каква е Неговата сила. Ще започне туй, което не е от Него, да се топи във вас, вие ще започнете да се топите, да се топите, докато остане само това, което Той ви е дал.

Питам, кой досега е останал такъв, какъвто е бил на земята? Има ли някой да е останал? Няма никои. Баща ви с брадата остана ли? Майка ви с косата си? Вашият баща и майка, които са заминали, де са? Вие имахте баща с брада. То този баща, брадантият, изчезна, няма го. Къде е баща ви сега? Има една форма в света, която не се мени. Тя е Божествената. Душите са красиви като ангели. Казва: „Баща ти.“ Баща ти като ангел е едно нещо. Баща ти на земята такъв, какъвто е бил, облечен, с брада, с други неща, той е като някой ескимос, облечен с мечи кожи.

Та казвам, в новото учение трябва да снемем мечите кожи, вълчите кожи, лисичите кожи – всичките непотребни работи, които имаме, да ги снемем. Трябва да си освободим ума, сърцето от безполезните тревоги, които имаме. Кой какво казал заради нас, кой какво ни взел, да оставим това. Някой взел десет-петнайсет лева, хиляда лева, десет хиляди лева, злоупотребил. Ако ни съдят по този закон, кой от нас не е взел от онова, което Бог му дал? Да не съдите, за да не бъдете съдени. Който съди, ще го съдят. Понеже Бог ви дал всичко, какво сте направили за Него? Ял си, пил си, живял си само за себе си. Господ ще те повика, ще ти каже: „Аз те пратих на земята, какво направи?“ Сега всинца ви гледам как да ви уподобя. Христос дава един пример, че онзи, който имал един талант, заровил го. Аз сега виждам хора с пет таланта,

които са ги заровили. Във времето на Христа петте са работили и двата са работили. Сега виждам в нашите времена хора, които са с пет таланта, и са ги заровили. Виждам хора с един талант, които го разработват. Обърнал се е светът с главата надолу. Едно време тия с единия талант казваха: „Защо ще работим, то нищо не струва? Защо ще си губим времето?“ Сега мнозина казват: „Тази работа, тя ще го съсипе.“ Той се отказва, ще го съсипе тази работа. Сега хората разбират малките работи вече.

Светът в нашите времена ще се оправи, понеже хората са дошли до положението, доволни са от малките работи. Богати хора искат да станат овчари, казват: „Домегна ми това богатство. Овчар да съм, да ми е свободна главата, да няма кой да ме безпокои, да си взема кривачката и своето кавалче, никой да не ме безпокои.“ Иска живот без безпокойство. Аз наричам този живот на единия талант. Във времето на Христа справедливостта не беше развита. Аз вземам другояче работите. Справедливост във времето на Христа нямаше. Единият талант беше заровен, двата и петте таланта разработваха. Хората служеха на сърцето си. Двата таланта служеха значи на материалния живот. Но Божествения живот във времето на Христа никак не го разбираха. Сега има едно пробуждане. Хората започват да ценят единия талант. То е справедливостта. Всички говорят само за справедливостта.

Та казвам, когато някой дойде при мене и ми иска десет хиляди лева назаем, аз зная, че нему десет хиляди лева не му трябва. Нему му трябва само десет лева. Тогава има един математически закон, отделя трите нули за себе си и за него остават десет лева; три нули за себе си, десет за него. Казвам: „Тебе ти трябва десет лева. С десет лева ще спечелиш повече, отколкото с десет хиляди.“ Казва: „Как тъй?“ Казвам: „Ти ще минеш през гората с десет хиляди лева, там има разбойници, те ще те оберат. Като знаят, че само десет лева имаш, ще се откажат да те обират за десет лева, казват: „Не си струва да се ходи подир него за десет лева.“

Десетте хиляди лева, то е външността на хората. Няма такава голяма цена. Но десетте показва ония възможности, при които човек може да се развива. Едното в дадения случай значи Божествената правда, а едната нула показва правдата, която трябва да възкръсне в нас.

Та казвам, всичките хора страдат по единствената причина, че ушите им не са на място, не са направени както трябва. Когато ухото не е направено така, както трябва, ще страдаш по един начин. Някои страдат, понеже носът не е направен както трябва. Някои страдат, понеже очите им не са направени както трябва. Някои страдат, понеже веждите не са направени както трябва. Някои страдат, понеже космите не са направени както трябва. Космите са по-груби, приемат по-груби енергии. Тия енергии не доставят онова, което душата изисква. Някои хора страдат, понеже ръцете им са много дълги. Други страдат, защото ръцете им са много къси. Някои страдат, защото краката им са по-дебели, на някои хора са много сухи.

Та казвам, хиляди работи има, за които човек страда. Казва: „Защо страдам?“ Страдаш, защото очите ти не са на място, веждите ти не са на място. Еднакво число косми трябва да има на всяка вежда. Вие не сте чели космите на веждите си. На някои хора опадат космите от главата. Мислиш ли, че като опадат космите от главата, че то е нормално? Трябва да вземеш мерки. Защо опадват космите на главата? Или да кажем, косата ти е побеляла, защо побелява? Или да кажем, ти се презгърбиш? Знаеш ли причината за презгърбването каква е? Презгърбва се човек. Или най-после, човешкото лице се набръчква. Защо трябва да се набръчква? Козметика трябва.

Аз говоря за любовта. Та единствената козметическа сила, която поправя човека, е любовта. Любовта, като дойде, ще създаде на всичките хора жилище. Под думата *любов* разбирам, ще се създаде едно отлично жилище с най-хубавите идеални удобства, дето човек може да живее. Любовта ще донесе най-хубавия хляб, най-хубавата вода, най-хубавите дре-

хи, най-хубавите обуца, шапки, всичко. Та казвам, под думата *Бог* разбираме най-хубавото, в което ние можем да живеем и да се радваме на живота.

Та аз често гържа едно правило. Желая и вие да го имате. Някой път гледам, някой човек така е нервирани. Разправям му, разправям му, не ме разбира. Доиде някой да ме пита, страда от някаква болест. След като му разправя как да се лекува, ще ме пита за някой свой ближен. Българинът е много щедър. Няма изключение от това правило. Казва: „Имам един съсед, той как да се лекува?“ След това, като кажа за съседа, ще пита за неговата баба, тя страдала. После ще пита за снахата, и тя била болна. После на снахата малкото внуче, че слугата, че Драган. Преди години ме тревожеше това. Сега, щом някой ме попита за себе си, отговарям, но щом ме пита за друг, казвам: „Ще взема грижа, не ми разправяй, че са болни. Колко души са? Ще взема имената.“ Казвам: „Ще ги имам предвид. Като уда вкъщи, като кажа, те ще оздравеят всичките.“ Казва: „Ама ще бъде ли?“ „Ще бъде, ще бъде.“ „Кога?“ „В един ден няма да стане, за някоя ще вземе една година, за други пет години, ще вземе десет, петнайсет, двайсет години. Ако след двайсет години не може да оздравее, да дойде при мене.“ Още като ми разправя за слугата си, аз зная ще оздравее ли, или не. Зная защо страда снахата.

Снахата страда за едно кюркче, немала кюркче от лисича кожа. В моите изследвания срещнах една много красива снаха, оженена. Казва: „Очите ми ще останат отворени.“ Рекох: „Защо ще останат отворени очите ти?“ Казва: „Моят възлюблен ми обеща, като се оженим, ще ми направи едно кюркче от лисича кожа, предницата ще бъде от лисича кожа, от сукно ще бъде кюркчето, а отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Но тъй се случиха времената, че не можа да ми направи. Каза ми, че като се оженим, ще ми направи кюркчето.“ Казва: „И досега не ми направи кюркчето. Вече как съм се женила десет години, и кюркче не ми направи. Ще останат очите ми отворени.“ Питам я: „Защо не ти направи?“ Казва: „Ловджия беше. Таман спечели малко пари за едно кюркче, хайде, ще си

купи едно чифте. После ми казва: „Ще убия някой вълк или лисица, за идната година ще ти направя.“ Идната година като дойде, погледнеш, ново чифте излязло, него ще купи. Десет години ту едно чифте, ту друго купува, кюркчето не иде.“ Слушайте, не се женете без кюркчето. Кюркчето по-напред да дойде, че тогава се женете. Казвам, не отлагайте, не се женете без кюркче. Кюркчето да дойде, на място да е. Аз разбирам защо искаше тя тази лисица, разбирам какво значи лисица. Тя иска да има гъвкавостта и подвижността на лисичия ум. Лисицата е много умна, много хубави черти има. Много пъти тя не се разправя с кучетата, но опашката ѝ. Като я гонят кучетата, маха опашка на една страна и на другата страна. Тури опашката на една страна, то иде подир опашката, обърне я на другата страна, то гони в тази посока. Те гонят опашката ѝ, тя си върви по пътя. Лисицата направила опашката да страда, но тя никога.

Та казвам, пазете правилата на любовта и закона за частите и цялото. Да имаме любов към Бога, да правим Неговата воля, че онази форма, която намислил, да Му дадем материал да я направи, че очите ни да станат такива, каквито Господ иска, ушите ни да станат такива, каквито Господ иска. Ушите да чуват хубаво, да различават най-хубавите звукове. Очите да виждат най-хубавите лъчи, носът да възприема най-хубавото уханье, устата да вкусва най-хубавите ястия, ръцете да правят най-хубавите работи. Казвам, най-хубавото, което Бог определил, да го турим на себе си. Само така да влезем в новия живот, да носим със себе си Божието благословение.

Знаеш кой е материален човек. При мене дойде един и ми иска пари назаем, имал нужда от сто и десет лева. Давам му сто лева. Казва: „Що не ми дадеш още десет лева? Ти не се нуждаеш.“ Казвам: „Обещал съм на друг десет лева.“ Казва: „Той може без десет лева, на мене ми трябват много.“ Разбирате в нас има такова, ние сме така погълнати в себе си, та като че нашите нужди са най-важните.

Аз съм намерил, че тъй, което Бог иска от нас, то е

най-важното. Второ, най-важен е нашият ближен. Онова, което аз искам, то е на последно място. Това научете.

„Отче наш“

Дванадесето утринно слово*
15 февруари 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

НАЙ-ЛЕСНОТО

„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“

Ще прочета четиринайсета глава от евангелието на Йоана, отначало до осемнайсети стих.

„Кажми ми Ти истината“

В света има нещо, което спира хората, то е еднообразието. Паякът, ако видиш, прави една и съща паяжина, качва се горе на паяжината, чака. Свинята, като иде някъде, рови; където иде, ще си покаже занаята, ще разбъчка всичко. Някое куче, като влезе, току ще залае, има-няма време ще залае. Един и същ занаят. Туй еднообразие е в индивидите, а е разнообразие във видовете. Еднообразието е в индивидите, в проявите и видовете на същите същества има едно разнообразие.

Сега има една работа недовършена. Миналия път четохме една беседа до петнайсема страница, сега ще я прочетем от петнайсема страница до края. (*Един брат прочете от петнайсема страница беседата „Делата Божи“.* Тя е от книгата със същото заглавие.)

Когато Бог създаде човека, го създаде в райската градина.

„Духът Божи“

*На 22 февруари и на 1 март Учителят не гоиде.

Има известни разсъждения, които хората от паметни-века потребяват, но не са дали същински резултати. Най-първо малкото дете пълпи по земята, не е доволно, казва: „Трябва да се изправя.“ Изправи се, иска да стане възрастно, да израсне. Израсне, иска да остарее. Остарее, и най-после дойде до положението, че нищо не е свършил. Какво е свършил човек, като е остарял или като се е подмладил? Ние сме млади, но не можем да запазим младостта; възрастни сме, не можем да запазим възрастта; ние сме стари, не можем да запазим старостта, изгубваме всичко. Казва: „Остарях.“ Че ти си изгубил старостта, не си постигнал нищо.

Мнозина сега, чели книги, казват: правата линия. Правата линия е едноизмерна, с едно измерение. Всяко нещо, което има едно измерение, е права линия. Както и да начупиш правата линия, тя е все едноизмерна, ти не може да я направиш друга. Какво нещо е плоскостта? Всяко нещо, което има две измерения, е плоскост. Какво нещо е тяло? Кое то има три измерения. Що е тяло? Три измерения има. Една права има отношение само към две точки, само между две точки може да теглите една права линия. Ако двама души имат един спор, може да го решите само по отношение на правата линия. Сега допуснете, че двама души сте, и всеки иска да бъде господар. Кой да бъде слуга? Сега в какво седи господарството? Господар е онзи, който направи плана. Слуга е онзи, който изпълнява плана. Следователно един план се заражда в главата на господаря, а слугата го изпълнява. По този начин като разсъждаваме, той е господар, а и ти искаш да бъдеш господар; искаш да бъдеш господар, да заповядваш. Ти нищо не си създал, как ще заповядваш? Често аз гледам критици на художници, които критикуват, че картината не е хубаво нарисувана. Че тази картина е нарисувана с прави линии, там има хиляди прави и криви линии. В картината има три състояния: проектирани са правите линии, проектирани са плоскостта и проектирани са тела от три измерения. Права линия е тази, която не е крива. Крива линия е тази, която не е права. Правата линия разрешава трудните въпроси, тя се задоволя-

ва с най-малките придобивки. Ти, ако искаш да се задоволиш в живота, трябва да имаш разположението на правата линия; толкоз е малко пространството, което заземат двете точки, да бъдеш доволен. Ако ти не си доволен от малкото пространство, как ще се задоволиш от голямото пространство? Казваш: „Много да имам.“ *Много* трябва да го носиш на гърба си. Най-първо, ти не си доволен от един килограм, казваш, че е малко. Дадат ти два, пак не си доволен. Като ти турят сто килограма на гърба, можеш ли да бъдеш доволен? Един килограм е даже доста голяма тежест, защо ти са сто килограма, да ги носиш на гърба си? Тия количества, ако са хляб, трябва да имат отношение. Ако този хляб го носиш с векове на гърба си, какво ще те ползва? Хлябът има отношение. Ако ти го вземеш, сгъвчеш го, възприемаш го в себе си, той ще ти даде нещо от себе си. Ако не го възприемаш, нищо няма да ти даде. Казваме: „Да вярваме в Бога.“ Ако ти носиш Бога вън от себе си, какво ще ти даде? Нищо няма да ти даде. Бог отвън е една тежест, щом Го носиш отвън, тежест става. Колкото повече знаеш, толкоз тежестта става по-голяма и най-после казваш: „Искам да се освободя.“ Ти знаеш да се товариш. Веднъж като се качи Господ на гърба ти, не слиза, казва: „Както си Ме качил, така Ме сними.“ Туряш Го на гърба си, казва: „Ти Ме качи, аз по Своя воля не се качих на гърба ти, сними Ме.“ Бог, възприет вътре в нашите сили, вътре възприет, има друго отношение: носи живот. Що е вътрешен живот? Да ви дам едно малко изяснение на *вътрешно* и *външно*. Какво е външно отношение? Ти дойдеш при мене, аз ям и ти казвам: „Почакайте.“ Яде ти се, яденето е доста вкусно, аз ти казвам: „Почакай да си свърша работата.“ Ти очакваш да те поканя. Аз се наям, ти чакаш. Казвам ти: „Ела подир няколко гена.“ Пак дойдеш и ти казвам: „Ти стой там.“ Аз те възпитавам. То е външно отношение. Вътрешно отношение е да поканя човек, и да яде с мене наедно, каквото аз ям.

Ако във всичко онова, което вие вършите, не прилагате любовта, ако във вашите работи не прилагате любовта,

то всичките работи са безпредметни. Всичките работи в света, които са извършени без любов, ги очаква смърт, разрушение, разочарование. Ти отидеш на гости на обед и не ти дадат да ядеш в дома – няма нищо от двете страни, разочарование има. Казвате: „Нека той да си намери обед.“ Че вие сте в дадения случай човекът, на когото трябва да му дадете един обед, ти казваш: „Той да си намери обед.“ Ти идеш някъде, и те кажат за тебе ти да си намериш обед. В дадения случай той трябва да ви даде обед. Какво значи да обичате един човек? Да му дадете един обед. Щом ме обича, аз съм гладен, като се спирам в дома, да обяждам. Сега, като дойде в дома ми, да го обичам значи да му дам един обед. Сега вие казвате: „Този дойде – обед да му дадеш, онзи дойде – обед да му дадеш“, вие съжалявате. Щом дадеш обед на едного, втори път той ще ти даде. Като тръгнеш на път, няма само с единият крак да вървиш, но единият като тръгне напред, другият ще остане назад, после вторият ще излезе напред. Значи този крак, който върви напред, той дава обед. Онзи, който е отзад, той обяжда. Следния момент той ще даде обед.

Съвременните хора, всички, искат да ги обичат. То е невъзможно. Най-първо, не е практично, не е разумно. Искаш двайсет-трийсет души да те обичат. Ако ти дадат двайсет-трийсет обяда, какво ще правиш? Таман си свършил единия обяда, поканят те на втори. Възможно ли е трийсет обяда наведнаж да вземеш? Не е възможно. Едва ти си в състояние да имаш един обед на ден. Ако аз давам обед на другите, ако аз ям, но ям за себе си, но аз давам обед на другите. Но някой път не ям за себе си, но за треста милиарда клетки ям. От своя обед ще изпратя на всички клетки, да присъстват и те на този обед. По три пъти ядем на ден, понеже храната е малко, че да има за всичките да закусят хубаво.

Казвам, ние днешните хора, искаме всички да бъдем щастливи. Щастие то, тъй както го търсим: без материалните блага не може да бъде човек щастлив на земята. Ако нямаш една къщица хубаво направена, мобилирана, ако нямаш хубаво пиано, ти не можеш да бъдеш щастлив. Ако художни-

кът няма четка, бои, платно, какъв художник ще бъде? Ако нямаш хубав кон и се качиш на някое халаше*, защо ти е? Ако се качиш на кон, да е някой хубав кон, отличен кон. Ако се качиш на някой изпостал кон, че всичките хора ти се смеят, защо ти е? Та защо ще се качиш на такъв кон? Някой казва: „Аз го обичам.“ Аз виждам, едно халаше има. Качил се на коня и той едва крета, казва: „Туй е моята любов.“ Казвам, жалка любов. Когато ще яздите, яздете на хубав кон. Ще кажете вие: конят представя във фигуративен смисъл, туй е за човешкия ум, да мисли. Че ти, ако не обичаш, ако не любиш, ти нямаш възможност в живота да живееш.

Първият подтик на любовта, то е да се прояви животът. Че в каквото и да е смисъл ти да проявиш любовта, то е Божествен подтик. Тия подтици стават по хиляди начини. Ти имаш подтик към водата, тя ти дава подтик. Ти имаш подтик към храната, към всичките плодове. Каквото ядеш или каквото чувстваш, то са все подтици. Всичките тия малки подтици ги отхвърляш и очакваш нещо. Казвате: „Да дойде Христос.“ Че как ще дойде? Че Христос дошъл. Дето се бият германците, то е Христовият гняв. Понеже дойде любовта в света и хората не я признават, след любовта иде боята.

Аз да ви приведа простия пример. Бащата казва на сина си: „Слушай, презвено да живееш. Ако ме слушаш, ще имаш всичкото мое благословение, ще те милвам, ако не ме слушаш, ще има гърво.“ Синът не знае какво нещо е гървото. Отива, напива се. Бащата взема тоягата и започва да го налага. Защо го налага? След като го налага, казва: „Оле ле татко, не ме бий, още веднъж няма да пия.“ Пък щом има вино, има и гърво. Сега хората не може да видят, че един неестествен живот произвежда войната. То е напиване. Тия хора защо се бият? Бият се за нищо и никакво. Напили се, искат да завладеят земята. Да владееш, в пълния смисъл, значи да обичаш нещо. Бог, Който създаде света с обич, даде на човека свобода, казва: „Ще създадеш с любов, както Аз

*халаше – кон, който не става за нищо, кранта.

създадох, ще управляваш с любов.“ Ако някой се напие, ще го биеш с едно гърво, музикално ще го биеш. Ще знаеш къде да удряш.

Запример, ако удряш музикално на крака, е „до“. Сегемте тона ще ги поставиш на човека. „Си“ е горе, главата. Сегем удара, музикално ще биеш. После, ще има две прави линии, няма да бъде силен ударът. Целите тонове ще бъдат на силните места. На краката хубаво ще удряш. Малко погоре, под коляното, е „ре“. После, на бедрото горе, близо до задницата, е „ми“. Природата постоянно ни пердаши. То е от неразбиране. Дойде някой, свил се кракът му от бой. Той си свил крака, защото го бият. Защо? Защото не знае да вземе „ре“ или „до“. Стария метод, фалангата: като не вземе „ре“ правилно, постоянно го бият. „Ми“ не може да вземе, бой има в горната става, огъва се. Като вземеш „ми“, болката дойде в кръста. Там е „фа“, той започва да се огъва. Трябва да знаеш как да разбираш.

Та казвам, когато ние разбираме ония методи, които Господ вложил в света, във всяко едно отклонение от правия път не се чувстваме на място, едно вътрешно недоволство чувстваме, една вътрешна болка. Недоволен си ти от себе си. Защо си недоволен? Не си постъпил както Господ иска.

Защото помнете, че всеки един от вас дава начина, формата, как да те обичат. Както обичаш, така ще те обичат. Да ви приведа един пример, един анекдот из българския живот; не зная дали е верен, не съм проверил.

При Освобождението на България на един българин се разболяла жена му от треска. Отива при доктора да иска цяр. Той бил много сприхав, нервен. Казва му: „Жена ми е трескава.“ „Трескава ли е жена ти?“ Удря му две плесници и казва: „Да си вървиш.“ Мисли си: „Бамбашка доктор. Даде две лекарства.“ Отива си вкъщи и дава едното лекарство на жена си, удря ѝ една плесница, казва: „Докторът ми даде две лекарства.“ „Какви са?“ Удря ѝ една плесница. Тя казва: „Стига едното.“ Като ѝ удря плесницата, тя оздравява. Той задържал едното лекарство. След като оздравяла жена му, след три-

четири месеца, взема два коркоя*, занася ги на доктора да му благодари, казва: „Господин докторе, дойдох тук и ти ми даде две лекарства; едното като дадох на жена си, тя оздравя, едното го нося назад.“ Лекарят забравил и казва: „Ще го дадеш, разбира се.“ Удря му една плесница.

Помнете, ние даваме формите и начините как да постъпят с любовта спрямо нас: както ние ще постъпим, така ще постъпят и с нас. Примерът е малко груб, но принципът е верен. Каквото правим в света, ще ни се върне. Затуй в земния си живот да постъпваме във всеки случай добре, според законите, които Бог изисква. Ние може да имаме един красив живот. Трябва да изправим миналия. През хилядите поколения имаме много черти да изправяме, редица черти има да изправяме: да изправим нашето лице, да подигаме тялото, да изправим очите си, ушите си, пръстите, да турим нови линии. Ние сега имаме съвсем извратени мисли. Мислим да идем в оня свят да видим Христа. Ние мязаме на един англичанин, който се хванал на бас с един американец, че при един милиардер може да иде в дома му и да се разговаря с него за пет минути. Хванали се на бас за двеста и петдесет английски лири. Отива при милиардера и казва: „Може ли да ми дадете пет минути?“ Той му казва: „Всяка минута ми струва пет лири.“ Казва: „Добре.“ Отива при него, пита го милиардерът какво иска. Казва: „Дойдох да ви видя.“ Гледа на часовника и казва: „Вашето време струва скъпо, всяка минута пет лири. Мене ми струва много повече. Аз се хванах на бас, че може да ви посетя за пет минути. На вас те струват двайсет и пет лири, а аз се хванах за двеста и петдесет лири на бас, значи моите пет минути струват двеста двайсет и пет.“

Такива неща при Господа не могат да станат. То е количествено разбиране на времето. Всяко едно нещо, каквото направил в дадения случай, че през цялата вечност да остане с тебе. Онова, което сега направил, то не само сега ще ти служи, но и след хиляди години то ще бъде за твоя полза

*коркоя – пуяк.

или за твоя вреда. Казва: „Не вреди.“ Имаш крива мисъл, която за бъдеще ще се развие. Знаеш как ще се развие? Както едно змийско яйце се излюпва, да кажем, яйцето на една боа. Туй яйце е безопасно, но като се излюпи и израсте тази боа, най-първо тебе ще погълне. Та трябва да имаме знание, не си струва да измътваме яйцата на змиите. Мнозина от вас са нервни. Светът е много нервен, ние сме много нервни, кисели. Голяма киселина има в хората.

Преди няколко дена изправяме един французки телескоп, чистим го, и двама приятели вземат участие. Единият казва на другия с груб тон: „Не оттук тази част“, другият казва: „Не е тъй.“ Като каже така, аз го погледна. След малко пак кипне. Онзи каже полекичка, както той си знае, по своему казва (*с груб тон*): „Тъй не се маже.“ Чакай, какво ще струва? Нека го намаже той, както знае. Ти, като не го харесваш, намажи го пак. Какво има? Неговата идея е, че време се губи. Че цял ден имаме. Ако не свършим тази работа, нищо не значи. Ако днес не можем, утре, в другиден. Все една работа трябва да бъде свършена. Когато ние дойдем до Божиите работи, не трябва да бързаме. Не трябва да се бърза.

Има една тревога в човека, която е здравословна, пък има една тревога, която е болезнена. Пазете се от нея. Няма какво да се тревожите. Казва: „Не мога да търпя.“ Че защо не можеш да го търпиш? Тебе Господ те търпи, ти не можеш да го търпиш. Ти досега си правил толкоз погрешки, и Господ те търпял, а ти не можеш да го търпиш. Не е естествено. Не да съизволяваш с неговите погрешки. Неговата погрешка трябва да те предпази да не направши същата погрешка. Аз съм гледал малките деца, харесвам ги много. На някое дете казвам: „Как ви учи учителят да пишете?“ То казва: „Така се пише А.“ Аз се представям, че не мога да я напиша. То казва: „Не, не, нашият учител не пише така. Не разбираш.“ Аз напиша и пак направя погрешка. „Абе, не може така. Учителят каза, така се пише.“ Най-после напиша буквата както трябва. Казва: „Ха, видиш ли, нашият учител каза, така се пише.“ Гледа и казва: „Другояче не може да се пише.“ Казвам: „Браво,

ти пишеш тъй, както твоят учител.“ Туй дете казва: „Тъй казва учителят.“

Ще пишеш както Господ пише. Да знаеш, че така се пише тази буква. Някой път направя дебела тая част, която не трябва да бъде дебела. То казва: „Не може така, не се пише така.“ То иска точно както учителят е казал. Ние ни най-малко не правим така. Нещата трябва да ги правим както Бог ги е направил, не трябва един милиметър повече да турим. Та често са ме питали кое е право. Както човек знае, че е правилно да пее. Щом като пееш и се радваш, ти си на правия път. Щом пееш, и не се радваш, ти си на кривия път. В музикалния свят, ако вземеш „до“ вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш „ре“ вярно, ще почувстваш радост. Ако вземеш „ми“ вярно, ще почувстваш радост. Всичките тонове като вземаш вярно, ще се усилва радостта ти. Щом вземеш криво, вече имаш един обратен процес. Във всяко криво вземане на тона ти усещаш една малка плесница. Така не се пее. Обратен процес имат ударите. Музикантът взема тона, не върви хармонично. Не вземеш „ре“ вярно, като кон рита. Втория път, ако го вземеш по-фалшиво, по-голям ритник има. Колкото са по-верни тоновете, ритниците престават. Туй е за обяснение. Обратен движение имат трептенията.

Та ние, съвременните хора, казваме: „Тъй ще си върви животът.“ Не върви тъй животът, трябва да се изправи. Ти отиваш в един свят за работа. Ако идем в оня свят да се мъчим, защо ще отиваме? Отиваш там, на някаква работа да те тури Господ. Аз ще ви приведа онзи пример. Една стара баба от Варна, на шейсет и пет години, сънувала една вечер, че отива в онзи свят. Гледа двайсет и четири старци насядали, с бели грехи, с книги. Като влиза, казват: „Защо дойде?“ Казва: „Дойдох да поживея тук.“ Казват: „Знаеш ли да четеш?“ „Не зная, дойдох да се уча.“ „Всеки, който не знае да чете, тук носи вода.“ Ако вие не сте се научили да четете, значи не знаете да четете. Какво ще бъде положението на един, който носи вода, който пълни бурето, ходи разнася вода? Ако искате да носите вода в оня свят, по-добре носете тук.

Туй е само за изяснение. По какъв начин може да се говори? По какъв начин вие познавате дали един човек ви обича, или не? Онзи, който ви обича, той като влезе в дома ви, всичко върви напред. Онзи, който ви обича, като ви посети, всичко тръгва напред. Всичко тръгва напред, ако сте в нормално състояние, изправяте недъзите. Но ако ви посети преди да сте готови, всичко ще ви тръгне назад, ще ви се случат най-големите нещастия. Сега вие ще ме разберете криво. Онзи, който ви обича, той ви носи грехи, вие трябва да хвърлите вашите стари грехи, ще идете на баня. Трябва да се съблечете от старото, да се изчистите и да облечете новите. Ако вие гържите и старите, и новите, това е невъзможно. Като казвам: ще пострадате – разбирам, старите грехи трябва да ги хвърлите, нищо повече. Пък ако сте готови, само ще се очистите, ще облечете новите грехи, ще се намерите в едно завидно положение. Ако ние сме готови, Божието присъствие носи благословение за нас. Ако сме изправни, всякога Божията любов носи благословение. Ако сме неизправни, Божията любов най-първо изправя погрешките и тогава тя се проявява. Сега аз искам да ви кажа, че любовта не наказва никого. Предшества друга сила преди любовта, преди тя да се прояви. Тя не може да се прояви, ако другите сили не дойдат и не подготвят пътя на любовта.

Да допуснем, че вие в живота искате да каните някого на гости. Все таки в съвременния живот за едно угощение се изисква доста голямо подготвление: къщата трябва да бъде изчистена, измазана, грехите опрани, обедът подготвен. Като дойдат гостите, трябва да има ядене и пиене. Ако след като дойдат гостите, започнете да приготвявате яденето, вие не сте били подготвени за любовта. Може да се извинявате, че не сте били готови. Знаете, че някой ще ви посети, трябва да бъдете подготвени. Казвам, когато някой ни обича, трябва да се подготвим, но и онзи, който иде, трябва да бъде подготвен. Едновременно и двамата трябва да бъдат подготвени. Писанието казва: „Око не е видяло, ухо не е чувало за онова, което Бог е приготвил.“ Вие трябва да бъде-

те подготвени. Ако вие сте глухи, ако вие сте слепи, ако във вас храносмилателната система не е развита, какво ще ви ползва да ви канят на гости? Ще ви показват своите хубави картини, а вие сте сляп. Хубав обяд има, вие сте неразположен. Какво ще ви ползва оня свят? Един американски професор е казал така: „Някои хора за десет хиляди години не искам да ги срещам, но понеже всички ще се изменим, ще ги срещна тогава.“ Ще го срещнеш не такъв, какъвто е. Ако го срещнеш такъв, какъвто е, за десет хиляди години няма да го виждаш. Ако го срещнеш такъв, какъвто не е, ще го видиш. С любовта ще го обичаш. Любовта носи в себе си най-хубавите качества, украсява хората с най-хубавите качества. Единствената сила – като дойде у хората, тя ги обединява, подмладява ги, поздравява стават, силни стават и са готови на всяка услуга. Щом любовта напусне човека, той веднага изгубва своето разположение, не е готов нищо да направи, казва: „Домегна ми.“ Без любов дотяга, с любов той се подмладява. Ние всички очакваме да идем в оня свят, Господ да ни слугува. Но в оня свят ще ни слугуват, ако ние сме слугували тук. Покойният доктор Миркович казваше: „Ти ми слугувай в този свят, аз ще ти слугувам в оня свят.“ Ако ти на този свят не си слугувал, как ще ти слугуват на оня? Ако на този свят не си любил, как ще те любят на другия? Идеята е вярна. Ако ние на този свят не сме обичали Господа, не сме Му слугували, как очакваме, като идем в другия свят, да ни слугуват? В оня свят ще имаме същата любов, каквато сме имали ние. Ще имаме същата обхода, както ние тук. Сега не разбирайте този процес механически, като че има правило как трябва да обичаш. Няма нещо по-лесно в света от любовта. Какво ти коства да кажеш някому една сладка дума? Каква мъчнотия има да обърнеш езика си и да кажеш: „Хубаво е времето, прекрасен ден.“ Каква мъчнотия е? Защо ще кажеш: „Какво се е намусило времето, че гърждовно, гръмотевици има, има и голям студ, непоносимо е това нещо“, защо ще говориш така? Ако е горещо, казва: „Нетърпима горещина“, ако е студено: „Нетърпим студ.“ В любовта най-големият студ е малка хладу-

на и най-голямата горещина е малка топлина. Така тя ги превръща, няма в нея тия контрасти, да те измъчват. Най-лошите работи любовта ги превръща. Казвам, ако ние приемем тази любов, всичките противоречия, които съществуват вътре в нас, тя ги премахва. Ако не се премахват, показва, че не сме приели тази любов, която премахва.

Сега някои от вас искат да знаят в оня свят какви ще бъдем, мъже или жени. Какво разбирате под думата *мъж*. Мъж е, който чука камъни. Под думата *жена* разбирате, която пере. В оня свят нито камъни ще чукаш, нито ще переш. Такива занаяти няма. Ако разбирате, ако вие под думата *мъж* разбирате един човек, който носи светлината, ако под думата *жена* разбирате един човек, който носи топлината, то е на място, понеже топлината е необходима за растенето и светлината е необходима за простора. Без светлина простор не може да има, светлината носи простор за хората. Топлината носи реализирането на тази свобода, да опиташ свободата в себе си. Защото, ако не носиш топлина, ти не можеш да се движиш. Ако нямаш светлина, ти в мрак ще бъдеш. Светлината ще те освободи от мрака, топлината ще те освободи от онова инертно състояние на материята, замръзването. Ще бъдеш свободен да ходиш както искаш.

Туй състояние, което хората имат, мъже и жени, те сами са си го създали. Най-първо мъжът раждаше. После той искаше да се освободи от своя товар и накара жената да ражда. Той се освободи. Защо Адам искаше това? Казва: „Дотегна ми да раждам.“ Всичките животни, които Господ ги създаде, Адам ги народи. Сега да спи зло под камък. Всичките мъчнотии, които съществуват в света, жената ги създаде. Като се народиха животните от него, кавга нямаше. Щом дойде тя да ражда, тя ги народи така, че всичко, което е родено от нея, се кара. Всеки на своето място е. Адам не трябваше да дава тази привилегия. Ева нямаше какво да ражда, трябваше най-малко три хиляди години да ходи мома. Той защо искаше да се запознае с неговия занаят? Сега разберайте ме право. Адам беше един художник, хубаво рисуваше. Той

даде четката на Ева, а тя не трябваше да учи художеството, тя друг занаят трябваше да учи. Той не трябваше да поверява четката в нейните ръце. Какво ще направи тя сега? Цана. Жената трябва да се върне.

„Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Ние искаме хора да станем. Всеки иска да стане баща, да стане майка. Че вие искате положения, които само Господ ги има. Ти искаш като Господа да станеш, да създаваш. Хубаво да създаваш целия свят. Казвам: „Аз те родих, аз те създадох.“ Тия хора, които ги създавате, какво стават? Светът е покрит само с гробища. Нашите работи, които ние създаваме, Бог ги възкресява. Ние ги умъртвяваме, Той ги възкресява.

Та първото нещо, напуснете тия ваши грандиозни идеи, да бъдете бащи и майки, големи хора. Приемете положението на слуги, на синове на Бога. Идеята за бащи и майки след няколко хиляди години ще оставите. Сега се освободете. Дошла някоя мома, хленчи, иска да се жени, търси щастие то си. Ако един кон е натоварен и носи нещо, разбирам, но тя да стане майка, да ражда деца, не е времето ѝ сега. Ако един човек не се е научил да служи на баща си, ако една гъщеря не се е научила да служи на баща си и на майка си, как ще служи на децата си? Нови възгледи са това. Господ има само един Син. Той, най-разумният, роди само един Син, но на свят, пък ние имаме повече синове и гъщери. Рибите от нас са още по-големи майстори, по треста хиляди раждат. Какво става?

Искам да ви набеда на мисълта: тъй както сега мислим, какво е нашето понятие за небето, за Бога, за тия работи? Когато детето е в първо отделение, какво понятие има за науката? Когато е във второ отделение, какво понятие има за науката? Свърши отделенията, прогимназията, влезе в гимназията, свърши гимназията, влезе в университета. Казвате за някого: „Той е от напредналите братя.“ От напредналите братя е, че не може да ходи. Не зная колко е напреднал. Много напреднал, толкоз опитности има: най-малко сто пъти се карал досега с напреднал брат, най-малко

хияда пъти е мислил лошо за другите, с този не иска да се примири, с онзи не иска да се примири, този го обидил, онзи, това не му стига, онова. Толкоз напреднал, че обхода няма, че не знае, как да го поздравя. Аз не съм срещал нито един тук, на Изгрева, който поздравява добре. Как се поздравява добре? Ако ще срещна някой вярващ, трябва да се отбия отдалече, че да не го срещна. Не съм разположен, ще мина от друго място, за да не проявя своето неразположение. Може да кажа само *добър ден*, но и с *добър ден* предавам своето неразположение. Добър ден отвън, вътре кипи в мене. Добър ден, но не е добър ден. Другояче, това е несъответствие. Ще му кажа: „Извинете, днес не искам да ви поздравявам. Ако ви поздравя, ще ви натоваря с голям товар.“ Отдалече казвам: „Братко, не мога днес да ви поздравя.“ Задържам поздравяването за друг път, когато съм разположен. Казвам: „Добър ден“, но той казва: „Не ме поздравя добре. Той е неразположен.“ Колцина от вас сте неразположени? Като срещнете някого, да имате преизобилно блага. Сега вие ще кажете: „Зор е тази работа.“ Никак не е зор. Да се живее добре е най-лесното нещо, но трябва да знаеш как. Ти за да живееш добре, не ти трябва идеите на стоногата да имаш сто крака. Сега да имаш сто крака: сто обувки по петстотин лева, те костват петдесет хиляди лева само за обуца. Ти печелиш четири, пет или десет хиляди, или петнайсет, или двайсет хиляди на годината, не ти стигат само за обуца.

Сега другото противоречие излиза от следното. Казвате: „Лесно се говори.“ Лесно се говори, но знаете ли една лоша дума колко мъчно се изкупува? Казал си лоша дума, някой път пет-шест години взема, докато я поправиш. Никой не забравя, и пет-шест години като минат, не забравя. Та казвам, съвременните хора, освен че не си удържат езика, но и мислите. Невидимият свят нас ни държи отговорни за една лоша мисъл, за една лоша дума. Може да не си отговорен, но за да бъдем нормални, трябва да имаме самовладение. Ето аз какво разбирам: да не допуснеш една мисъл, след като направил една погрешка, да я държиш. Преди да направил погреш-

ката, да я знаеш. Една лоша мисъл е като свиня. Когато влезе тази свиня, да не ѝ позволиш да рови, преди да я влязла. Отвън да рови. Лошите мисли да бъдат отвън. Всичките лоши мисли и желания, с тях ние отпъждаме хубавото, което Бог ни е дал; отпъждаме лошите духове, отпъждаме Господа. След това дойдат и страданията, и болестите, противоречията, много опасни работи дойдат. Та законът е: онова, което искате да ви правят, и вие го правете. Към Господа се отнесете с любов, за да приемете Неговата любов. Щом дойдеш без любов, туй безлюбие се връща. Най-първо, турете не да угаждате на хората, но вътрешно свободно да разбирате. Казват: „Свободни сме днес. Ще извините, днес сме по-свободни.“ Казва: „Неразположен съм.“ „Какво имаш?“ „Може да ти кажа, но ти няма да ми дадеш цяр. Ще ти разправам, ще те натоваря. Неразположен съм.“ Мнозина се интересуват. Казва: „Кажу ми какво ти е.“ След като му кажа, казва: „Аз мислех, че този брат е напреднал, той съвсем загазил.“ Основният закон казва: вярвайте в Бога и в Мене вярвайте. Аз съм цитирал и съм ви казвал, че ние живеем в миналото. Миналото е на хората, бъдещето е на ангелите, настоящето е на Бога. Всичките хора сега преживяват един минал живот. Тази война не е отсега. Тази война е следствие на хиляди години. Тя е неизбежна, то е миналият живот, който е в стълкновение с новите възгледи.

Та казвам, миналото трябва да го преживеем и да го поправим. Вие сте чели за кармата, че кармически ние се отнасяме добре с някого. Ти си длъжен да поправиш своята карма. Ако в миналото си се обхождал добре, трябва и в този живот да се обхождаш добре. Ако в този живот ти не можеш да поправиш погрешката, тя се увеличава, тази погрешка. Та казвам, без любов животът не може да се поправи. Пута ме един какво трябва да прави. Казвам, аз ще ти кажа: ще започнеш с любов към Бога с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила. Второ, ще започнеш с любов към ближния. Третото положение: ще дойдеш до любовта към себе си. Любовта към себе си пак има потънкости –

не само да угаждаш на себе си, на своя вкус, като дойдеш до себе си, ще мислиш. Трябва да бъдеш изправен спрямо ръцете си, трябва да бъдеш изправен спрямо краката си, спрямо очите си, спрямо космите си. Ще се вчешеш хубаво. Навсякъде ще гледаш да изправиш всичко. Казва: „Не обръщай внимание.“ Ще обръщаш внимание. Стягат ти обувката, ти ще изправиш положението. Не трябва да туряш тесни обувка. Като седиш някъде, ще седиш на мекичко. Аз бих ви проповядвал любов към себе си, в изправно положение ще бъдете. След като се научите в туй, изправното, положение, вече може да помагате и на другите.

Казвам, като приемем Божията любов, ние приемаме онзи, съвършения, живот, Бог както живее. Казва: „В Него всичко е съвършено.“ Като обичаме Бога, Неговото съвършенство ще дойде в нас да ни изправи. Второто съвършенство е любовта към ближния. Отпосле идваме към себе си. То са три училища: инволюционно, по закона на инволюцията започваме с любов към Бога; след това минаваме към еволюцията, любов към себе си; имаме и любов към ближния. Ще направим едно цяло кръгово движение. Сега някои сте започнали с любовта към себе си, казвате: егоист. От себе си ще минеш във втората степен, любов към ближния, и третата степен е любов към Бога. Щом дойдеш до Бога, кръгът е завършен, влизаш вече в областта на съвършения живот.

Та казвам, главната ни цел е Бог, туй, в което ние сме потопени. Бог се проявява чрез всичките хора. Всичките хора около нас, и слънцето, и въздухът, и водите, каквито и да са проявления в нашето съзнание, Бог се проявява във всичко туй. Ако ти Го познаваш, ти си на прав път. Той казва: „Не бой се.“ Ако много силно духа вятър, има нещо неизправено, ако те милва, добър си. Ако слънцето те напече, добър си; ако много те напече, имаш нещо неизправено. Ако стане много студено отвън, причината е в тебе. Може да направиш опит: студено е двайсет и пет градуса под нулата, можете да измените състоянието си, и веднага студът ще се смени, ще дойде нула градуса. Казвам, като измените своето състояние, вън-

шното състояние в природата веднага ще се измени, няма по цялата земя, но в дадения случай около тебе ще се образува една стая отоплена, веднага ще се смени студът. Или имате противоречие в живота, сиромашия имате. То се дължи на вашия живот. Щом изправите живота си, сиромашията ще си иде. Писанието казва: „Когато пътищата на един човек са благоугодни, Господ го примирява с враговете му.“ Ако пътищата ни са благоугодни, Господ го примирява с онези, с които сме в постоянно стълкновение.

Та казвам, някои от вас искате Господ по един механически начин да има разположение към вас. Ако вие не знаете как да обичате, как ще има разположение? Ако вашата любов не е както Той обича, ако вашата мисъл не е такава, както Той обича, ако онова, което Той ни е дал, ти не пазиш. Ти минаваш някъде, откъсваш някое цвете, хвърляш го. Той не иска ти да късаш цветята и да ги хвърляш. Минаваш някъде, обидиш този-онзи. Господ не иска да обиждаш никого. Ти видиш една котка, казваш: „Това е животинско“, презираш го. Не е в порядките на Бога това. Тази котка, която Господ създал, тя е почтена като Божие дело. Ако в своите проявления котката е лоша, то е в нейното проявление и ти, като човек в своите проявления, и ти не си съвършен. Ние трябва да ценим хората като създание на Бога. Бог ни създал, за да се проявим много добре. Имам всички възможности да се проявим. Ако не се проявим, причината е в нас. Ако животните не се проявяват, причината е вътре в тях. Имам един котарак, като дойде, един дивак беше. Започнах да се обхождам добре с него, аз му давам най-хубавото, той ме изглеждаше. Вече година, откакто иде при мене, и сега аз като тръгна, върви пред мене като агюлант. Аз се върна, и той преди мене. Накъдето отивам, пътя оправя. Като се спра, върне се, ако се върна, и той се върне след мене. Дойде и измечи. Доста музикално казва мър-р. Отворя вратата, дам му нещо хубаво, от което имам. В този котарак е затворена една гуша на някой близък, казва: „Познавам те, Учителю.“ Казвам: „Много назад си останал.“ От мене зависи: някой път помилвам котарака.

Една сестра казва: „Учителю, бих желала да бъда на мястото на котарака. Той нея милва, пък нас хич.“ Казвам: „Изостанала назад, снизходителен съм.“ Казвам: „Внимавай да живееш добре, да напуснеш тази форма.“ Казва: „Тия ученици са успели много. Колко време, колко време остана?“

Да не ви смуцават тия, външните, форми. Тези херувими, най-възвишените същества, имат дяволска форма. Тогава какво ще кажете? Така ги рисуват, с биволска форма, не ги рисуват като хора, но като животни. Вие нямате едно понятие за формата на едно животно. „Бивол“, казва. Аз бих желал да съм бивол. Че в бивола има чувство. Като го извикаш, на един километър да е, като чуе гласа, реве и иде. На един вол говори му колкото искаш, не иска да знае нищо. Ако искаш да те обичат като бивола, на свят обичай. В Индия има едно племе, отглеждат биволи. Аз бих желал да имам биволска любов. Не считайте, че тъй, както хората се проявяват, че то е най-правилно. Някой път виждам аномалности, те се дължат на хиляди години на миналото. То не е сегашно. Тъй както сега се обхождате, то не е сегашната любов. Вие направите нещо, и после съжалявате, казвате: „Не трябваше да го направя.“ То е миналото. Съзнаваш как трябва, но не си готов да се проявиш. Искаш да бъдеш мек, като речеш да се проявиш, не можеш, и току изведнъж: бум-бум! – излезе нещо нехармонично. Не че го искаш, сам съзнаваш, че гласът не е мек. В сегашния живот имаме по-големи погрешки на миналото. Обхода трябва в нашия ум, в нашето сърце. Апостол Павел казва: „Не съм свършен, стремя се към свършенство.“ Всички ние се стремим към свършенство. Да не се осъждаме за онова, което правим. Може да кажем: „Ще ме извиниш, то са мои привички на миналото. Аз съм недоволен от тях, ще ме извините. Имам нещастieto, не мога да се освободя.“ Гласът ти е бас, говориш, той иска сопран. Казваш: „Не мога да го направя, бас съм, дебеличко говоря.“ Някой обича бас, той тъничко говори. Казва: „Тази сестра натънко преде. Такъв е гласът ѝ.“ Казвам, и дебелото преде, и тънкото преде на място са. Който преде дебело, да

преде дебело; който преде тънко, да преде тънко – че като се изтъче, и тънко, и дебело да имаме, и тънки, и дебели нишки. Задачата е ние да прославим името Божие на земята.

„Отче наш“

Тринадесето утринно слово
8 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ВЕЛИКИЯТ ПЪТ

„Добрата молитва“

„Евангелие от Матей“, петнайсети глава, 1 – 10 стих;

„Евангелие от Лука“, десета глава, 10 – 20 стих;

„Евангелие от Йоана“, първа глава, 1 – 15 стих.

„Духът Божи“

„Молитвата на Царството“

„Отче наш“

Може да се говори за много работи, които остават неразбрани – едно забавление на хората, но най-важното е онова, което човек сам схваща със своето съзнание, ония връзки, които той лично има. Пътят на човешката душа е най-важен, пътят, по който всяка една душа върви. От този път зависи лично за него и по този път като вървят всичките души, зависи общото. Сега ние често пъти се спираме върху общото. Какво ще стане? Опасността не седи в общото, опасността е в частното. Един лист може да бъде откъснат от дървото, един цвят може да повехне и тъй нататък.

Та казвам, ние сме готови за радостни, доколкото разбираме пътя на Божията любов. Казва: „В начало бе Слово.“ Слово, това е изявление, Божията любов, която се изявява на всяка една душа. На това изявление на Бога в нас ние се радваме. Сега различни са разбиранията. Хората имат три разбираня. Някои мислят, че физическият свят е всичко. Една трета е това, тялото на човека. Като дадат внимание само на тялото, затлъстяват, задебелят, но не се мине

петдесет, шейсет, сто и двайсет години, виждаме този човек, който бил като планина, изчезне някъде. Човек мяза на леда, който се стопява: зимно време има своята реалност, лятно време той изгубва тази реалност. Често хората се интересуват, казват: „Какъв ще бъде горният живот?“ Важно е какъв ще бъде този живот. Ако човек тук, на земята, не може да живее добре, ако не земята не разбира, как ще живее горе? Та казвам, в кривото разбиране някои хора изпадат в заблуждението, мислят, че в света всичко е за тях създадено. Че е за тях създадено, вярно е туй. Което те съзнават, е за тях създадено, но онова, което те не съзнават? Онзи свят, който те виждат, за тях е създаден, но онзи, който не виждат? Следователно туй, което те виждат в дадения случай, то е за добро, то е реално. В дадения случай ти не виждаш всичко, виждаш много малка част.

Та казвам, най-интересното е в живота, ония дарби, ония сили, които Бог е вложил в човешката душа, да ги развие човек. Няма по-хубаво нещо от истината, няма по-хубаво нещо от свободата. Но свобода без истина не се добива. Защото, когато говорим за истината, разбираме физическия свят, проявения свят. Трите свята съставят едно семейство: Божественият свят е бащата, духовният свят е майката, физическият свят, това е роденото дете. Онези, които не разбират, казват: „На земята в дадения случай бащата е важен.“ Важна е и майката, важни са и децата. Едно семейство без деца не се е проявило. Може ли да съществува един свят без баща и майка? Някои хора отричат, казват: „Няма такъв свят.“ Чудно, те отричат, като че ли те съществуват без баща и майка. Най-първо, казва: „Ти при него няма да ходиш, нямаш баща, няма духовен свят, всичко е тук, нямаш майка, само ти си тук. То е разбиране.“ Оттам започва противоречието. Всичкото противоречие в света е, че човек отрича реалността, която е над него. Ще кажете: „Кой е видял Господа?“ Слепите никога не са Го видели, но онези, които имат очи, чистите по сърце, ще видят Бога. Казвам, ако Бога никога никога не е видял, какъв смисъл има това, че

чистите по сърце ще видят Бога? Някои ще цитират стиха, че Мойсей искаше да види лицето Божие. Не може някой да види какво е лицето Божие, и да остане жив. Знаете защо? Мойсей имаше едно престъпление, което тежеше на него. Казва Бог: „Ти със своето престъпление, което си направил, ще видиш само задницата, гърба Ми ще видиш. Лицето Ми не можеш да видиш.“ Всеки човек, който живее порочен живот, не може да види лицето на Бога. В каквато и степен да са неговите прегрешения, той трябва да се очисти. Именно туй престъпление на Мойсея стана причина да не може той да влезе в обетованата земя. Та всеки един от вас все си има по една спънка като Мойсея. Един ден той видя един египтянин да бие един евреин. Взе, че претрепа египтянина, зарови го в пясъка. На другия ден видя двама евреи да се бият. Отиде при тях и единият му каза: „Да не искаш и мене да пречукаш като египтянина?“ Мойсей хукна да бяга, той знаеше какви бяха последствията, какви бяха строги законите за убийство. Той беше посветен, направи едно престъпление. Не само това, но много работи Мойсей допусна. Ако всичко онова, което е писано, е вярно, той стана причина един ден да бъдат избити петнайсет хиляди евреи. Така е било в Стария Завет. Всички хора, които живеят в Стария Завет, считат, че светът ще се оправи с убийство, трябва да се избива. Аз сега говоря за личния живот. Всеки един от вас мисли, че като премахне всичките препятствия в живота, които съществуват, той може да се подигне. То е едно заблуждение. Препятствията, които съществуват, те са фиктивни.

Три души се влюбиха в една княжеска дъщеря. И тримата кандидати се явили. Тя им дала един изпит, изпитва ги по модерен начин, каза: „Тук има колело, велосипед. Всеки ще се качи на колелото и ако с него може да блъсне и да пробие стената, той може да се ожени за мене.“ Изпитва и тримата. Качва се първият на колелото. Като дохожда до стената, каза: „Защо ще се убивам за една княжеска дъщеря? Отказвам се.“ Слиза от колелото и се връща. Вторият, и той се качва, но каза: „Мил ми е животът.“ Третият, като се качва

на колелото, каза: „Каквото и да стане: или тя, или без нея не мога да живея.“ Отива до стената, тя направена от книга. Другите казват: „И ние можехме да направим тази работа.“

Ако вие не можете да победите книжните мъчнотии в света, как ще победите съществените? Единственото достойнство на човека е, когато побеждава. В какво сега е достойнството на човека? Достойнството на цигуларя е да взема вярно тоновете. Ако той се уплаши, че не може да вземе вярно тоновете, не е цигулар. В какво сега е един добър певец? Че може да взема всичките тонове много вярно. В какво сега е силата на един добър човек? Че всеки момент може да постъпва добре. Доброто живеене е музика. Да направиш добро, това е един тон, верен да го вземеш. Често ние не разбираме онази връзка, която съществува за подигането на човешката душа. Има неща, които човек може да знае, добре да е учил. Малкото пиленце, което се излюпва, изведнъж знае да рови. Малкото патенце изведнъж знае да плава. Никъде не е свършило никакъв курс или гимназия, или прогимназия, или някой университет. Веднага плава, също тъй, както майка му.

Казвам, ако ние не можем да оправим живота си, ако се спираме при обикновените работи, ние тогава изгубваме смисъла на живота. Смисълът на живота сега в това да гадем ход на Божественото, което е в нас. Човек живее едновременно два живота. Ако той не гадне ход на онова Божествено начало, което е в него, и започне той сам да се осигурява, той не разбира живота. Всички ние сега седим и се осигуряваме. Ще видите, целият живот е построен на осигуровка. Казва: „Осигурен съм за десет, сто, петстотин хиляди лева.“ Христос гадне пример за онзи, богатия, който се осигури, направи големи житници, имаше ядене и пиене. Казва Господ: „Тази вечер ще ти взема душата, ти всичко това на кого ще го оставиш?“ Един българин в четиринайсета година във Варна спечели едно дело от петстотин хиляди лева. Казва: „Да продължи войната колкото иска, аз се осигурих.“ Вечерта умира. Може да ви приведа хиляди примери. Големите нещас-

тия, които стават, от какво произтичат? В една война, ако вие сте невнимателни: ще видите някъде някое ножче или часовник, искаш да го вземеш, но те са свързани с бомбички. Като потеглиш туй, малкото, ножче, ще ти коства живота, този часовник ще ти коства живота. Или някое друго забавление. Има такива забавления в този свят, дето хората изгубват смисъла на живота си. Сега тук, в България, някой направи погрешка и за двайсет лева го осъдят. Имало такъв случай, че неговият адвокат искал да го защити пред съдията и казва: „Туй дело не е криминално, този човек няма намерение да краде. На масата имало шейсет хиляди лева, той взел само двайсет лева.“ Този, като чул това, почнал да плаче. Съдията мисли, че се разкайва и го пита защо плаче. Казва: „Плача, господин съдия, че можех да видя шейсетте хиляди.“ Каква е разликата между шейсет хиляди и двайсет лева? В Божествения свят малките и големите величини имат една и съща цена. В Божествения свят, тъй по човешки да говоря, като туриш една златна монета в джоба, може да пропътуваш цялата вселена, тя ти отваря път навсякъде, с една монета всичко става навсякъде. Доиде някоя мъчнотия, бръкнеш, покажеш я, станат работите. Сега има хора реалисти, казват: „Не вярвам в загробния живот.“ Те са много големи вярващи. Кой не вярва? Да вярваш в това, което не е, е посилна вяра. Да вярваш в оня свят, който съществува, е една вяра, но да вярваш, че не съществува, то е много по-голяма вяра. Правя тази аналогия в света. Реалността не може да се отрича. Всякога, щом отрича реалността, върху която почива неговият живот, смъртта следва. Смъртта е възнаграждение за отричането, в миналите поколения, на реалността. По някой път вие искате да кажете в какво седи престъплението на Ева. Тя отказа научно реалността, казва: „Като яде човек от плода на туй първо на доброто и злото, ще добие нещо.“ Плодът на доброто и злото беше несъвместим в райската градина с другите плодове. Казаха им: „При тази храна, която ядете сега, храната от доброто и злото е несъвместима, няма да я ядете.“ Ева оспори, казва: „Защо да не ядем?

Какво има, ако се меси една храна?“ Всеки, който меси доброто и злото в едно, смъртта иде като резултат. Всякога нашите страдания произтичат от нищо и никакво. Пукне се някой джам, казва: „Кой пукна този джам?“ „Не зная.“ Ето бялата лъжа, децата излъгват. Блъсне вратата силно, питат: „Кой остави вратата?“ Пак бялата лъжа. Възрастните хора, учените хора, употребяват белите лъжи. Да каже: „Аз блъснах вратата. Този прозорец аз го счупих.“ Или минал си някъде, стъпил си някое цвете. Не се извинявай, кажи тъй, както е.

Казвам, така сме оплетени всичките хора. Казва: „Кое е истина в живота?“ Туй, което носи живот, е истина. Туй, което носи смърт, то е лъжа. Туй, което носи живот, е любов. Туй, което не носи живот, то е безлюбие, смъртта е това. Туй, което носи знание, то е учение. Туй, което не носи знание, то не е учение. Има вътрешен закон в душата. Всеки един от вас, щом влезе в себе си, трябва да спазва този закон. Щом наруши вътрешния закон, усещаш едно вътрешно помрачаване. Вземете сега в личния живот ние искаме да оправим едно общество. Обществото ще се оправя, когато хората лично се оправят. Личният живот на човека, той е доста сложен. Според съвременните изчисления в човешкото тяло едни поддържат, че има трийсет милиарда клетки, живи души, други поддържат, че са триста милиарда. Ако вземете трийсет милиарда, знаете какво огромно число е. То са все поданицы, на които ти, човешката душа, си господар, трябва да се отнасяш добре. На тия твои поданицы ти не им знаеш имената, ти не знаеш имената на тия души, които работят за твоята мисъл вътре в мозъка. Когато се намериш в трудно положение, веднага правят разчет да те избавят от смъртта. Има души, които изпълняват функциите на сърцето, постоянно работят. Ако не са те, които да работят постоянно, ти не можеш да живееш. Ти, човекът, всичко това не го разбираш; когато сърцето бие, казваш: „Аз съм.“ Какво си ти? Като престане сърцето ти да работи, като престане умът ти да мисли, де си ти? Най-после, като престанат ония

работници, които са в стомаха, десет милиона работници има? Представете си каква фабрика, десет милиона работници в стомаха, дето се смила храната. Ако ние трябва да им плащаме, и най-евтино, по един лев на ден, то са десет милиона. Това за един ден. Ами за сто дена, то правят един милиард.

Та казвам, ние сме заобиколени от куп свидетели. Казва: „Свидетелите свидетелстват само за вярата.“ Кои са свидетелите за любовта? Цялата вселена е свидетел, всичко онова, което съществува, е свидетел на любовта, на проявената велика хармония, която съществува. Всеки един свят съществува отделно, той се движи. Всички се движат някъде, за някого се движат. Та казвам, без любов животът е непонятен. Човек не може да бъде щастлив. Щастие без любов не може да съществува. Разумност без любов не може да съществува, насието се явява. Писанието казва, че Бог е любов. Сега не е важен светът отвън. Психологически си мислят, че хората не вярват. Дали вярват, или не вярват, то не е важно. Онова, което аз зная за себе си, аз може да зная вярвам или не, аз как вярвам може да зная. Всякога човек, когато го иде до безверието, той е раздвоен. Ти отричаш едно нещо, и в същото време казваш: „Може да съществува.“ Ти не може да отричаш. Каквото и да отричаш, щом се раздвоиш в себе си, показва, че си се поляризирай. Ти казваш за някой човек, че не е добър. Но то е твое психологическо схващане. Защо не е добър? Какво разбираш под думата *не е добър*? Може да кажеш, че и ти не си добър. Може един цигулар да каже на друг, че той не свири добре. Другият, и той казва, но по какво ще познаете, че и двамата цигулари свирят добре? По какво се познава дали един грядинар е добър? Когато всички гървета са добре отгледани има най-хубавите плодове. Та казвам, един човек, който, като върви по пътя, по един добре изметен път, забележи едно камъче, спре се, вземе камъчето, че го тури настрана, той е добър човек, защото счита, че пътят трябва да бъде гладък. Ти минаваш, камъче има на пътя, казваш: „Не е моя работа.“ Туй камъче ще стане причина за някое голямо неща-

стие. Знаете една малка прашина, ако влезе в окото, какво безпокойство причинява.

Да допуснем, че някой ви каже: „Не си добър човек.“ Ако си глух, ще кажеш: „Много хубаво говори.“ Но ако имаш един музикален слух, каже ти: „Ти не си добър човек“? Ако аз съм музикант, някой ми казва: „Не пееш добре, не слушаш добре“, аз ще му запя. Той ми каже „Ти не си добър певец, не знаеш да пееш.“ Веднага ще му докажа, че зная да пея. Изпея му една песен, казва: „Признавам те, добър си.“ Хората, като кажат: „Не си добър“, искат да кажат: „Ако си добър, изпей. Но си добър човек, ако си майстор на пеенето, я да изпееш.“ Как ще изпееш песента? По някой път на човека му трябва постоянство. Аз запример по някой път се чудя на религиозните хора и духовните хора: малки работи ги спъват, големи работи не ги спъват. Ще ви приведа един пример за двама светици, живели в пустинята. Трийсет години живели, излизали да посрещат слънцето. Един ден единият видял, че другият, като отишъл на едно място, подскочил, хукнал да бяга. Казва: „Какво има, този страхливец от какво бяга?“ Отива там, гледа цял котел със злато, отворен. Казва: „Я го виж този глупец, от парите бяга.“ Извадил целия казан, отишъл в Египет, направил къщи, помагал на бедните, правил добро на хората и после пак се върнал в пустинята. Започнал да се моли на Господа дали Господ е доволен от него. Господ му казал така: „Всичките добрини, които ти направи, не струват толкоз, колкото подскачането на твоя брат над казана отгоре.“

Според мене, ако ти даваш на един човек хляб без любов, то е престъпление; ако учиш без любов, то е престъпление; ако се молиш без любов, то е престъпление. Всяко нещо, което в света правиш без любов, то е престъпление. То е най-малкото престъпление, но престъпление, което носи такива зловещи последствия в себе си. Да обичаш някого, то е най-лесната работа. Няма в света по-лесна работа от любовта. Чудни са хората. Какво ти коства да имаш едно добро чувство към един човек? Ето аз какво погледвам. Сега при някой

човек, дошъл съм. Слънцето изгряло, моята личност, моето тяло хвърля сянка върху него. Аз погледна, оттегля се от него, да го огрее слънцето. То е любов. Ако седя и чакам той да се отдалечи, то е престъпление. Аз съм първият, който трябва да се оттегли той да се огрее. То е любов. Какво ти коства да се оттеглиш на няколко крачки, да го озари слънцето? Някой човек седнал пръв на трапезата, пръв започва да яде. Казвам, хората на любовта трябва да бъдат последни в яденето. След като се наядат всички, те последни да бъдат. Същото правило е: и майката нахрани детето си, тя тогава яде. Та казвам, тия правила, които Бог ги турил, да ги спазваме. Този закон е толкова очевиден. В съвременния строй, ако вие вземете пари назаем от някоя банка и не внесете по закона, те може да изискват парите; те са толкова внимателни, че вие, щом не внесете вашите задължения, губите кредитта си: „Нямам доверие във вас.“ Не само в банката е така. Ако един военен изгуби веднъж сражението или два-три пъти, не го искат. Те ще искат военен, който не е губил сражението, не е отстъпвал. Та ние, съвременните хора, имаме постъпката на Куропаткин, онова прословуто отстъпление, отстъпва, отстъпва донякъде. Любовта не позволява никакво отстъпление. Щом отстъпиш, или трябва да умреш, или трябва да победиш. То е любовта. Ако вие се уплашите, ще отстъпвате. Всеки, който се уплаши, той вече не постъпва право. Страхът не върши волята Божия, страхливите няма да наследят Царството Божие. Аз превеждам: хората на безлюбие то не може да наследят Царството Божие, хората на любовта ще го наследят.

Една наша млада сестра отишла при германците и им казала, че не трябва да се бием, хората да се примирят и по любов да живеят. Той я гледа и се чуди как може да се не бият, как може това. Тази сестра, като се връща тук след един час, намерила друга сестра и се скарала с нея; туй което проповядвала, тя го забравила. Идеино трябва да се живее. Намерила друга сестра и се скарала с нея. Чудно е, че напреднали сестри за нищо и никакво се карат, напреднали братя за нищо и

никакво се карат. Казва: „Аз заслужавам четири, той ми турил три, той не разбира.“ Цялата философия на Пифагора почиваше на числата 1, 2, 3, 4. По-нататък Пифагор не отишъл. Единствените числа, които са разбрани, са 1, 2, 3, 4. Само двайсет и четири души го разбират, то са мъдреците; двайсет и четири мъдречи има, които разбират какво нещо е числото 4. Ние, другите хора, разбираме: 1, 2, 3. Едното е мярка за всичките работи, едното, то създава нещата; двете ги развива, а трите ги прилага. Едното, това е пролет. Две, това е лято. Три, това е есен и четири, това е зима. Да кажем, ти си ученик, турят ти 3, искат да ти кажат: „Плодовете на твоя живот, използвай ги хубаво.“ Ами че той ти дал най-голямата титла. Числото три, това е истината в света, която ти имаш. Числото две, това е великото знание, мъдростта, която ти имаш. Единицата, това е любовта, която имаш. Казва: „Единица ми туриха.“ Ти не разбираш законите на любовта. „Две ми туриха.“ Ти не знаеш знанието на мъдростта. Пък три като ти турят, с три се минава – това е истината. Та казвам, за да разбираме 1, 2, 3, да не се обиждаме в живота си. Ако си герой, никога да се не обиждаш. Има ли такъв герой? Много малко герои има.

Аз съм привеждал един пример, само приблизително е подобен случаят. Един математик работил двайсет години върху една сложна задача. Винаги държал стаята си затворена. Работил на разни листчета, разхвърляни по стаята, не обичал реда и порядъка. Един ден неговата слугиня намерила стаята отворена, събрала тия листчета, турила ги в печката, очистила цялата стая. Като се върнал, казва: „Господарю, очистих и наредих стаята.“ „Как?“ „Изгорих всичките листчета.“ Като че се е обърнал светът. Само ъ казал: „Моя, още веднъж да не правиш това.“ Ние сме някой път от ония глупави слугини. Всичко онова, което Бог е създал в нас, ние вземем, и в собата го туряме, изгаряме, очистваме го. Бог казва: „Не горете още веднъж тия листа.“ Искам да ви насоча мисълта на следното: от вашия живот, от вярата, от любовта, от знанието, от отношението ви към знанието, от

отношението ви към любовта, от отношението ви към мъдростта, от отношението ви към истината зависи благо на земния ви живот. Мислите ли, че ако вие обичате Бога, имате знанието, което ви преподава, поддържате Неговата истина, че вие ще бъдете беден човек? Не, никога. Мислите ли, че вие ще бъдете последен простак? Не, никога. Човек, който се държи на любовта, който носи в себе си знанието, който носи истината, той е гениален човек. Някой казва: „Как може?“ Лесно е. Всеки може да стане гениален. Ще имаш онази връзка с любовта. Любовта ще бъде подтик за всичко в света. Всичко в света ще вършиш със знание, ще го вършиш разумно. После, никога няма да допуснеш да направши в живота си една погрешка. То е истина. Има позлатена лъжа. Някой направил доброто, друг казва: „Аз го направих.“ То е бяла лъжа. Друг направил доброто, той казва, че той го е направил. Аз слушам често хора, които говорят белите лъжи, казват: „Аз го обърнах.“ Господ е работил, той е само посредник, казва: „Аз го просветих, простак беше, напълних, натъпках му главата.“ Да оставим тия заблуждения. Всяка една глава е глава, в която Бог е вложил нещо. Ти държиш на Божественото, което е в тебе, което е вложено първоначално. Когато майка ти те ражда, тя е условие, не те е създала тя. Някой път бащата може да каже, че родил детето. Той е условие. Водата може да дойде през тръбите до града, но тръбите не създадоха водата, те са само проводници на водата. Казвам, Господ ни гледа и се вслушва, Господ ни гледа, от памтивека ни е гледал и сега ни гледа, когато сме в стаята вечерно време, не тъй, както сме тук; вечерно време, когато си сам, какъв си.

Сега бих ви привел един пример, но ако го приведа, ще огорча някого. По кой начин може да се приведе, да не се засегне някой? Ще турим пак младите. Една млада мома, въздържателка, казва: „Аз съм въздържателка, винце не пия, само чиста вода.“ Затворила се в стаята, изважда виното, налее и пие. Защо отвън не пие, пък вътре скрито пие? Въздържателка отвън, вътре в себе си не е въздържателка. Ня-

кой казва: „Аз съм много търпелив, никого не съм обидил.“ Аз съм привеждал онзи пример във Варненско за един българин, който имал толкоз голям крак, че като ходил във всичките общарници във Варна, искал да си купи чехли, не могъл да намери. Един турчин му казал: „Калъпсъз*.“ Обидил се българинът и като излязъл на десет километра вън от Варна, на едно високо място, казва: „Сен калъпсъз**.“ Има нещо, човек не го прави от страх. Бъдете смели. Ако искаш да покажеш силата си, покажи я, нищо повече. Кажете ми някой, че си баба. Баба ли? Хвани го за крака, дигни го нагоре, обърни го надолу с главата, кажи: „Баба ли съм? Още веднъж забранявам ти така да говориш.“ Щом не можеш да го дигаеш във въздуха, кажи: „Баба съм.“ Щом ти казва, че си баба, покажи му, че не си. Да види, че не си, да не говори бели лъжи.

После, някой път ние не искаме да изкажем убеждението си. Ако запалите една свещ, какво ще ти каже? Някой път не е износна свещта: може да те издаде, ако си направил престъпление, ще искаш всичко да е на тъмно. Но ако направши добро, ще искаш свещта да свети. Най-първо, добрият живот изисква светли мисли вътре в нас.

Казвам, ние сега в съвременния живот не трябва да очакваме какво ще стане в света. Моите отношения с Бога са важни. За Бога вие сте толкоз важен, колкото целият свят и целият свят е толкоз важен, колкото една душа. Хиляди хора и един човек еднаква стойност имат пред Него. То са относителни неща. Ние по някой път мислим, че друг е в света порядъкът. Бог има отношение към хората, понеже всички живеят в Него. Когато Господ минава, казват: „Аз много страдам.“ Страдаш, защото не обичаш истината. „Господи, много страдам тук, в противоречие съм с хората.“ Страдаш, защото си невежа, знание нямаш. Навсякъде страдаш. Страдаш, защото не обичаш. Казва: „Как да го обичам, когато той не ме обича?“ Та ти, ако очакваш да те обичат,

*калъпсъз – без форма, свръхестествен, ненормален.

**сен калъпсъз – ти си ненормален.

ти си хасъл баба вече. Бабата да очаква момците да дойдат да се влюбят в нея? Коя баба е запалила сърцето на младия момък? Нито една. Но младата мома на деветнайсет години запалва сърцето, навсякъде тичат. Защо? Какво лошо има? Огънят е запален, благодарете, че гори. Казва: „Запали ме. Изгори ми чергата.“ Хубаво стана, че изгоряла чергата, и без черга може. Всяко нещо, което гори, то не заслужава в нас да съществува, не трябва да го поддържа. Казва: „Пропаднаха идеите ми.“ Ако твоите идеи пропадат, те не струват. Дръж онова, което не пропада. Дръж онази добродетел, която никои не може да смъкне. Дръж онова знание, което никои не може да помрачи. Дръж онази сила, която никои не може да разколебае.

Аз бях решил тази година да мълча, да не говоря. Казвам: „Няма да говоря.“ Доиде, хвана ме една хрема, хремата на всичките. Казвам: „Вие всичките хремави ще дойдете с мене, ще кашляте. Аз ще говоря.“ Що е хремата? Очистване. Хремата е една отлична наука. Хремата може да те освободи от някои престъпления. Хремав си, сигнал си пушката, замерил си някого, разкашляш се, спираш се да направиш престъплението. Таман пак мериш, пак се закашляш. Всеки, когото го хваща хрема, не мисли право. Всеки, който чувства болка на сърцето, не чувства право. Щом се яви болка на тялото, не постъпват право. Казвам: „Ще се явя на тия хора хремав, какво ще им говоря? Не съм свободен. Болестта какво е, да ви кажа. Ние имаме едно смътно понятие за болестта. Болестите са едно велико благословение в света. Когато Бог иска да просвети един човек, той му даде една болест, да се вгълби в себе си. Една малка задача, която трябва да реши. То е отношение на човешката мисъл, човешките чувства на всичките тия клетки. Има нарушение, несправедливост вътре. Не си ял правилно, не си мислил правилно, не си чувствал правилно. Набирал си често нечистотици, отрови. Трябва целият организъм да се пречисти. Ще седнеш и дълбоко в себе си ще мислиш.

Аз по някой път вземам за пример котката. Сега

имам един котарак, който беше едно диване по-напред, голямо диване. По-рано имаше една женска котка, стана културна, но като дойде зимата, ме напусна. Казвам: „Котешки работи.“ Като казах *котешки работи*, дойде котаракът, каза: „Тя не иде, аз ще седя.“ Този котарак седи и казва: „Не мисли лошо, тя е малко така, нали разбираш тия женски работи, удобства трябва да има.“ Той седне при вратата и цялата нощ лежи, по някой път по половин час седи. Като отворя вратата, седи през зимата смирено, поглежда ме. Казвам си, аз ако бях на негово място, щях ли да седя? Търпение има. Защо човек тъй, пред вратата на Бога, да не седи като котарака? Затвори Господ по някой път вратата, казваш: „Как ще чакам?“ Искаш, като похлопаш, отведнъж да ти отворят. Казвам, отваряш ли на ония, хубавите, мисли, които похлопват на нашия ум, отваряш ли на ония хубави чувства, които похлопват на нашето сърце и на онези, малките, постъпки, които похлопват на тялото, от които зависи здравето на човека? Аз съм уверен сто и един процента. Ако ние кажем в дадения случай така разбираме, тъй разбираме. Какво има? Всеки един човек казва, че онзи, който изучава астрология, че звездите влияят. Всичките хора на земята са подобни на звездите. Всеки един човек може да ти влияе и добре, и зле може да ти влияе. Ако един човек иде в новолуние в дома ти, той ти носи щастие. Ако един човек иде при пълнолуние, той ти носи лоши аспекти. Защо е така? Той като замине, ще се случи нещо, че работите ти ще се объркат. Доиде, когато е на сърп, в началото, имаш да плащаш, ще изплатиш; разболял си се, ще оздравееш – всичко се урежда. Едно съчетание като дойде на пълнолуние, след като си замине, ти заболееш; ще се уплетеш в дългове – не ти върви. Ти искаш да идеш на гости у приятеля си, кога трябва да идете? Вие отивате при пълнолуние, тогава е по-светло. Ако аз бях, щях да уда в новолуние. Или другояче казано, ако отивам при един свой приятел, няма да постя три гена, че като уда там, да бъда лаком; но да се нуждая от малко храна, ако ми даде закуска, да ми е приятно. Ако съм гладен, ще чакам един пищен обед. Аз и досега помня една

стара баба. Бях в едно село, че ми сготви боб. Казва: „Синко, учен човек си, да имах яйца, бих ти сготвила, нямам нищо друго, само боб.“ Но то беше най-вкусният боб, който съм ял. Гощаваха са ме много, но не ги помня. Но онзи боб помня. Погледнах в очите ѝ, виждам, че ако е млада мома, много може да направи; ако е учен човек, може много да направи; ако е светия, може много да направи. Като сварила боба, сладък е, защото вложила най-хубавите мисли, вложила любовта си. С любов го сготвила. Казва ми: „Синко, защо не дойде по-рано?“ Рекох: „Беше опасно да дойда по-рано. Сега за мене е безопасно. Аз съм млад, ти си баба, не е опасно. Или аз съм стар, ти си млада, пак не е опасно. Млад при млад е опасно.“

Казвам, в нашия живот трябва да бъдем толкоз чистосърдечни, като се очисти нашето небе, да виждаме. Благодарете, че не виждате. Ако виждате, косите ви ще настръхнат. Косите ви ще се изправят, ще видите хиляди очи гледат, каквото направите, всичко записват, фотографирани е. Няма някоя мисъл, няма някое чувство, няма някоя постъпка, която да не е фотографирана. Мислиш, че никоой не те вижда, никоой не те чувства. То са документи, каквото си направил, е записано. Вие се самозаблуждавате. Гледаш, няма никоой. Фотографи има колкото искаш. Фотографират.

Велик е пътят на човешката душа. Не обременявайте душата си. Рагвайте се, когато скърбите? Рагвайте се, когато сте в сиромашия. Рагвайте се, когато сте болен. Знаеш колко мъчно е да се рагваш. Казваш: „Господ ще ме послуша ли?“ Ще бъдеш чист. Кажу истината: „Много са моите малки престъпления. Не съм изпълил още волята Ти, както Ти искаш.“ Ако ние бяхме извършили волята, тъй както ви говоря, ние ще спасим целия свят. Ако в света има десет пророци, ще оспорват света. Няма още десет. Десет какви пророци? Не в манастирите, дето живеят, не в църквите, дето живеят, не в обикновените. Светът ще се оправя. Светът ще се оправя, защото иде едно поколение ново, идат души възвисени, в които вие ще се влюбите. Като се влюбите, целият свят ще се измени. Както онзи, който пил, като види красивата мома,

оставя пиянството. Тя седи в ума му, никакво вино. Та казвам, идат великите души, които слизат отгоре. Тия велики души ще похлопат на вашето сърце. Казват: „Христос ще похлопа.“ Тия велики души на любовта ще похлопат скромно. Ще бъде благословение за този човек, на когото те похлопат. Светлина ще има, както е сега светло. Те носят всичките благословения Божи.

Искам да останат във вашата мисъл три неща: да живеете за любовта, да живеете за мъдростта, да живеете за знанието, както е на земята, не отвлечено на оня свят. Оня свят и тоя свят е един свят. Мене ме рагва едно цвете, едно малко облаче, едно бръмбарче, една пеперуга. Рагва ме една пеперуга. Кацне със своето аеропланче, пак литне, разхожда се, кацне, поседи, пак си дигне аеропланчето. Това са все души. Ние не разбираме и казваме: бръмбар. Не е бръмбар, то е превозно средство, аеропланче. Вчера чистихме в градината и намерихме калинки, казвам: аеропланчето на калинката.

Заслужава човек да хвърка с аеропланчето на любовта. Заслужава човек да хвърка с аероплана на знанието. Заслужава човек да хвърка с аероплана на истината, която носи свобода.

Пожелавам на всинца ви да хвъркате с тия аероплани.

„Блажени са чистите по сърце. Те ще видят Бога.“

Те ще видят Бога и Бог ще ни види.

Четиринадесето утринно слово
22 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

ВИДОВЕ ЖЕНИТБИ

*„Добрата молитва“
„91 псалом“
„Молитвата на Царството“
„В начало бе Словото“*

Ще прочета част от двайсет и втората глава от евангелието на Матей, от началото до петнайсети стих.

„Духът Божи“

Цитирах ви един от най-красивите пасажи на Библията. И втори един пасаж, какъвто сте чели. Кой е най-интересен пасаж от Библията: ако цялата Библия изчезне, че като семка се посее, да роди Библията? Вие мълчите. Аз ще ви кажа защо мълчите. Един си купил една Библия, искал да му тръгнат работите, Господ може да бъде с него. Като си взел Библията, тръгнало му назад, каквото имал, загубил, казал си: „Като взех тази книга, всичко назад ми тръгна, я да се освободя от нея.“ Хвърля я в огъня и като изгаря, едно малко парче хвъркнало настрана. Взел го и прочел: „Бог е любов“.

Ти да произнесеш: „Бог е любов“, и да ти тръгнат работите; като произнесеш: „Бог е любов“, да си готов всичко да гадеш, което имаш; като произнесеш: „Бог е любов“, да си готов на всяка жертва; като кажеш: „Бог е любов“, времето да стане ясно; като е сухо, като кажеш: „Бог е любов“, да завали дъжд; ако има потоп и кажеш: „Бог е любов“, да престане потопът. Днес хората се бият и като кажеш: „Бог е любов“, да престанат да се бият. Туй разбирам. Казвате:

„Какво има да уча Библията? Доста трудна книга е.“ Много учена книга е. Ако вземеш началото, създаването на света, как ще го разбереш?

Три начина има за разглеждането на Библията: обикновеният начин е тъй, както я четат; вторият начин е разместването на буквите, има коментари; и третият начин е начин, който само посветените са знаели. Всичките мислите: „Да го знаеме.“ Един ден, като нямах какво да ям, понеже са ми донесли малко ориз, понеже сега няма мляко, гледах, мислих, мислих какво да направя. Ориз без мляко може ли да се вари, яде ли се? Яде се. Турям ориза. Не ми гоиде наум да го изчистя, имах доверие, че е чист. Взех и изсипах в съда, турих вода, измих го и гледам, излиза нещо от него. Измих го четири пъти, докато излезе бистра вода. Три-четири пъти като го измих, турих го да ври, той не увира. Излязох навън да се разхождам. Дойде ми наум да не се вари на силен огън, да не го варя на първа степен, но на трета степен да го варя. Гледам, уврял вече хубаво. Вкусих го, за пръв път си варя, вижда ми се блудкав, захар няма. Турих му малко солчица, гоиде ми наум да му туря и чер пипер и като вкусих втора лъжица, стана по-вкусен. Мисля си, ще се развали – масло няма, черният пипер иска масло, той само с вода е варен, но като взех третата лъжица, стана още по-вкусен. Таман свърших, ето иде една сестра. Тя влиза в стаята, казва: „Какво има?“ Казвам: „Приготвил съм си ориз.“ „Да видя как си го приготвил.“ Чуди се, че само с вода е сварен. Рекох: „Много вкусен е. Не си яла такъв ориз.“ Казва: „Малко захар да се тури.“ „Оризът си има захар.“ За първи път готвих, и разбрах, че оризът има захар. Докато имах първото понятие, че оризът трябва да се вари със захар, не ми беше вкусен, блудкав беше. Но като турих в ума си второто понятие, че оризът има захар, стана ми по-вкусен и към края беше много вкусен. Сестрата казва: „Много просто е.“ Казвам: „Ти си проста, че по старому мислиш. Този ориз има своята захар, свое мляко. Втората лъжица стана по-вкусна.“ И двамата се съгласихме.

Та казвам, както мислите, тъй и става сега. Няма по-

хубаво да си свариш ориз с вода и да туриш много малко сол.

Сега по някой път вие, като четете Писанието, искате да четете някой автор, да му турите мляко. Какви коментари може да гадете на Библията? Един свещеник в турско време проповядвал, че Христос нахранил с пет хляба пет хиляди души. Казва: „Братя християни, да не мислите, че тия хлябове са били като нашите? Те са били големи като могили.“ Един овчар го слушал в църквата и си подсвирнал. Казва му: „Ти защо свириш?“ „Ами, казва, учудих се, каква е била устата на пещта, в която са се събрали такива големи хлябове.“ Той, за да направи чудото в една понятна форма, казал, че хлябовете били големи като могили. Казват често някои ясновидци: „Аз нищо не зная, но от Бога, каквото дойде, всичко зная.“ Ти, нищо като не си знаел, и Господ да дойде, пак нищо няма да знаеш. „Аз не разсъждавам, аз без да зная говоря“, казва. Ти не знаеш, но на нивата като посееш семето, тогава ще израсте. Като дойде Господ, като дойде светлината в тебе, израства онова, което Бог е сложил от самото начало. То е истината. Нищо не ми е дошло сега. То е заблуждение. Има нещо, вложено хиляди години в човешката душа, вътре в сърцето на човека. Туй, което Бог е вложил, то е важно, а другото е заблуждение на дявола. Дяволът казал на първия човек: „От този плод като ядете, вие като Бога ще станете.“ Ако човек от едно ядене стане като Бога, то е изгубена работа.

Мнозина от вас ходихте да слушате Ерна Зак, станали ли като нея? Не знаеш, но и сто пъти да я слушате, ще бъдете такива, каквито сте сега. Тя е такава, защото е учила. Учение трябва. Съвременните хора имат прилежание, всичките хора вършат работите от немай къде, у всички има желание да станат богати, за да не работят. Не искат богатство, за да работят, да го приложат, но искат богатство, за да не работят, да имат трима-четирима слуги, а те само да седят на звънеца, да звънят. Те са осъдени хора в света. Няма по-смешно нещо в света да гледаш един набожен, станал големец и само на звънеца звъни. Един българин, като

се освободила България, тръгнал да търси най-лесната служба, да стане чиновник. Той бил земеделец, и рало не искал. Влиза един ден в градината и вижда един капелмайстор дирижира един оркестър. Казва: „Виждам, лесна работа.“ Отива и си предлага услугите да стане капелмайстор. Трудна работа е да си капелмайстор: трябва да разбираш всичките инструменти, да знаеш какъв знак да гадеш, музикално какъв ключ да гадеш. После, трябва да учиш всичките хора как да свирят. Казвам: „Ако не се научите.“ Казва Христос: „Ако не станете като децата.“ Мисля, тя е една от най-съдържателните думи, която е сочна. Думата *дете* е сочна дума, най-сладка дума, и се употребява в българския, аз я харесвам. В английски не е написана така добре: *чайлд*, *чилдрън**. В думата *дете* буквите са по-съдържателни – значи един плод, който е узрял, който е превъзмогнал всичките мъчности в живота. Децата имат всичкото желание да учат, каквото да им кажеш, вярват. Сегашните деца вече не вярват, понеже ги лъжат майките им.

Сега имах един пример. Дойде една много млада сестра, стреми се в новия път. Майка ѝ, и тя върви в новия път. Живеят си много добре, но един ден тя хваща майка си в една малка лъжа. В какво седи малката лъжа, може ли да ми кажете? Тя носи доказателство, иска туй доказателство да го остави при мене. Казвам: „Нямам нужда, ти иди и го остави пак в чантата на майка си.“ За да ми докаже, че има малка лъжа, носи ми доказателство. Не зная, но хората много мъчно може да се освободят от белите лъжи. Казва някой: „Аз видях Господа в шопски грехи.“ Само в туй не вярвам, че Господ може да се облече в шопски грехи. Може да видите много други форми в света, Господ може да ти се представи в една форма и ти, като видиш Господа, формата на Господа, ще забравиш всичко. Ти ще Го видиш в най-простата форма. Тази форма като видиш, ще ти олекне, животът придобива смисъл. Ти сам ще пожелаеш да вземеш тази форма, която

*чайлд, чилдрън – дете, деца.

Той има.

Сега ще ви приведа един пример из животинското царство. Някой път аз съм ви разправял, че тази година е дошла една котка, запознала се е с мене и аз като изляза навън, ходи, разхожда се с мене. Накъдето ходя, и тя ходи, после се връща назад, отива до нашето игрище и пак дойде при мене. Аз мислех, че с мене ходи, тича отпреде ми. Един брат ми каза, че той имал една котка и тя го изпрацала чак до пътя, ходила с него и се връща назад. Пък тя, същата котка. Значи услуга прави на мене, но се приобщила към учението, че този простия брат, и него изпраца: тъй както ходи Учителят, така ходя и аз. Но защо ходи тази котка с този брат? По някой път той я гощава хубаво. Тя ходи с него, понеже той се обхожда хубаво с нея. Няма по-хубаво нещо в света от една добра обхода. *Обхода*, това значи да желаеш на всички доброто, всичките да започнат с *о*. Обхода, това са условията, външните условия. Всички думи, които започват с *б*, те носят едно благо. Може да растат, може да се превърнат на цвят.

Казвам, при сегашните условия вие сте добили. Всички от съвременните хора са дивачки. Есенно време падат листата. Ако една дивачка се пренесе в друго място, посади се, соковете се променят и други плодове ще даде, дивачката може да даде по-добър плод. Ако вие сте присадени с дивачка, дивачка е – затуй е кисела. По-старото е добро, но присадката е лоша. Ако ме питате какво трябва да се прави, ще ви кажа, бутнете присадката. Сега вие имате желание да ви почитат хората. За какво да ви почитат? Почита се юнакът. Да ви дам един пример. Вчера седя на поляната, идат лазарки. Сега не искам да ви забавлявам. Аз казвам: „Не искам да играят, кажете им да играят другяде.“ Докато стане братът да им каже, дойдоха две учителки и един учител, и доста възрастни момичета, искат да ни лазаруват. Хубаво. Направиха едно хоро, въртяха се, след туй направиха две страни и като играха ръченица, разместваха си местата доста хубаво. През ума ми минаха доста работи като ги гледах: не съм очаквал лазарки, дребни пари не нося, нищо нямам. Имах една мантия и една

червена ябълка. Поднесоха каса. Казвам на брата: „Тури нещо.“ Братът тури пари, онези искат да запишат колко на книжката. Ха беля! Аз го питах колко турил, той казва, че петнайсет лева. Казвам, малко са петнайсет лева, ще кажат: „Играхме им толкова ученици и учителят за петнайсет лева“, става ли? Пък аз нямам нищо в джоба си. Заминаха си. Като бръквам в джоба, след като си заминаха: имам пари, гледам една банкнота от петстотин лева; бръквам още веднъж, още една банкнота; бръквам трети път, още една банкнота и така намерих четири банкноти по петстотин лева: две хиляди лева в джоба ми. Казвам си: „Трябваше да туря петстотин лева в касата.“ Мисля си да намеря някого, да му ги дам да ги настигне, казвам: „Хайде, втора година като дойдат да лазаруват.“ Като играха, мина през ума да им дам нещо. Качвам се на тавана, виждам цяла кошница портокали. Можех да дам на всичките по един, цяха да стигнат портокалите и цяха всички да бъдат доволни. Но в човек има нещо скържаво. Разсъждавам в себе си и българина, когото възпитавам в себе си, питам го: „Как мислиш, не трябваше ли да им дам петстотин лева?“ Той ми казва: „Много са петстотин лева на тези години и цяла кошница портокали, много е.“ Българинът тъй казва.

Сега, когато сме в нужда, искаме хората да се отнасят добре, когато хората са в нужда, много мъчно можем да схванем. Защото всичките хора не изискват много, много малко изисква човек. Един човек, ударил се някъде, изисква много малко: уска да го превържеш, да вземеш един бинт, да промиеш крака му. От много малко е доволен човек. Той не уска да хванеш автомобил, че да го закараш някъде. Малко изисква. Или пък човек е гладен. Имаш малко хляб, дадеш му, доволен е. Малко изисква. Трябва да бъде досетлив човек.

После, човешкият егоизъм край няма. Еди-кой си е беден. Има хора бедни, които ги облажаваме. Има богати хора, пак ги облажаваме. Облажаваме бедните, че нямат грехове, бедни са от грехове. Уважаваме богатите, че са богати с добродетели. Има едни богати, които не облажаваме, тези,

които са богати с грехове. Има едни бедни, които не облажавате, те са бедни от добродетели.

Казвам, при сегашното човечество се изискват нови начини, за да се подобри семейството. Най-първо, нещастие то започва от самия човек. То зависи от това как човек се обхожда със себе си. Човек не знае как да се обхожда със своя ум, със своето сърце, със своята воля. Той ще създаде лоши условия за себе си. Ако човек със себе си не знае как да се обхожда, как ще се обхожда със своите ближни? Ако със своите ближни не знае как да се обхожда, как ще се обхожда с Бога? Може да служи на Бога от страх. В момента, в който се почувства свободен, той ще прави това, което знае. Дайте на един човек власт, и ще го видите как постъпва. Дайте власт на един човек, както Господ има, и ще го видите как постъпва.

Сега всякога се възмущавате, че някой човек не ви разбира. Пазете се. Щом се гразните, гразненето не е естествено. За да се гразниш, трябва да има причини. Виждаш, че някой човек постъпва несправедливо спрямо някого, вземи страната на слабия. Казваш, че не искаш да се месии в чужди работи. В работите на любовта всички може да се месите, но трябва да вземете нейната страна. Ако аз искам да помогна на един беден човек, веднага ще му дам една греха, напълнена с въздух, с две страни, да я облече, че като го бият, да бият въздуха, като удрят, тоягата да отскача.

В съвременния живот ние сме заинтересовани с благо то на човечеството, с благо то на нашите собствени души. Онова, което ти имаш тук, на земята, то ще иде с тебе горе на небето. В небето, в широкия свят, с тебе ще дойде. Ти ще тръгнеш за оня свят и ще тръгнат с тебе всичките твои мисли. Сега, ако вие тръгнете за оня свят, с вас ще тръгнат агънца, кокошки с отрязани глави, всичко, каквото си направил, ще върви подире ти. Като се обърнеш, подир тебе цяло едно стаго върви. Те ще дойдат до Царството Божие. Това е стоката, и като погледнеш: всички ще останат, и ти ще останеш без всяка стока и ще познаеш какъв търговец си бил. Ще видят: на агнето кракът осакатен, на кокошката крило-

то го няма, на някоя патица бутчето го няма. Като се върщаш на земята, ще видиш, че всичко е на земята поправено и с всичките кокошки и агънца пак ще се върнеш на земята, пак с тях ще бъдеш.

Сега вие може да мислите: „Туй което се казва, вярно ли е?“ Когато се увеличава една микроба, вярно ли е, че е толкова голяма. Досега никои в света не знае каква е реалността. Искат хората да знаят каква е реалността. Слънцето е милиони пъти по-голямо от земята, но го възприемаме малко. То е милиарди пъти намалено. Не знаем колко е слънцето, малко го виждаме. Другите звезди са още по-малки, и с най-големия телескоп не са способни да направят една резка, толкоз малки са. Учени хора има, които не вярват, че са толкоз големи, мислят, че са запалени свещи.

Вие сте слезли от невидимия свят, заличило се е възпоминанието за оня свят. Казвате: „Как става?“ Сънувате един сън много ясен. Станете, ясен е в ума ви, не искате да го запишете. Легнете втори път да спите и като станете, нищо не помните. Нещата лесно се заличават. Щом станеш, запиши съня, защото, като легнеш втори път, после нищо няма да остане. Казвам, всичките неща, които се заличават в човешкото съзнание, не са реални. Този живот, който преживяваме сега, той е една голяма илюзия: не са важни работи, само се опитват нещата. Най-първо ти дадат една позлатена пара. Ти мислиш, че е златна, а тя е позлатена. Като носиш в джоба си тази пара няколко месеца, ще се убедиш, че е медна, че не е златна. В живота си ще видим, че много наши мисли и желания са позлатени.

Сега запример вас ви е страх да знаят хората, че сте излъгали. Че Господ знае, че по двайсет пъти сте излъгали, от туй не ви е страх. Ти лъжеш, постъпваш грубо с някого, не те е страх. Лъжеш, ще те лъжат; изтезаваш другите, и тебе ще изтезават; обичаш другите, и тебе ще обичат. Каквото правиш, на тебе ще го правят. Както постъпваш с Господа вътре, и с тебе ще постъпват така отвън. Всички трябва да имате морал. Вие вътре в себе си трябва да бъдете верни. Със

бягане, какво ще правите? И действително мене ме радва, че във вас има само едно. Аз съм срещал в моите наблюдения една млада булка, която, като ми разправя своята опитност, казва: „Имам си един възлюблен, гържи се много хладно. Много порядъчен е. Обичам го, но и аз не искам да се изявя. Много съм внимателна, виждам какво му трябва, ще му дам: очаквам го, като замине. Мен каквото ми трябва, той го доставя.“ Каквито работи му трябва, тя ще достави, без той да знае. Рекох: „Много хубаво правиш.“ Ако в света сполучим, да се възцари любовта, защото хубавият живот не може да гоиде без любовта. Един живот, който иде без любов, той е мъчение, един живот, който иде без любов, той е труг. Само живот, който носи светлина в себе си, той е първата стъпка на любовта. Туй, което с любовта усещаш в себе си, то вече е отпечатано на любовта. Да не казваш: „Аз това направих, онова направих.“ Тебе да те радва самата постъпка. Като направиш една хубава постъпка, да те радва. Тя е жива и с тебе заедно върви. Казвам, ако ние имахме един свят, дето всичките хора да бъдат внимателни, да се познават хората, никои никого да не изнудва, знаеш какъв свят ще бъде.

Ако учителят проповядва с любов, ако съдията съди с любов, ако слугата служи с любов, ако господарят заповядва с любов, ако свещеникът служи с любов, ако онзи, който кара автомобила, го кара с любов, навсякъде ще имаме отлична учтивост. Казвате: „Като гоиде Господ.“ Като гоиде Господ, Той е любовта, всички хора ще бъдат научени от Господа. Любовта, като влезе в сърцата, трябва да ги научи. Туй отсега трябва да започне. Поглеждате вените: най-първо са скрити, после започват да изпъкват. Ако започнат да почерняват тия вени в нас, то е лош признак. Гледайте цвета им, не се гразнете. Дойде един брат, някой брат обича да говори много, оставете го да говори. Час, час и половина, не му правете нито една бележка, но после излезте полекичка навън, без да го смутите, оставете го сам да говори. Вие ще кажете: „Не говори.“ Един проповедник два пъти като му дадете такъв урок, той ще си научи урока. Сега с вас е много трудно

положението. В света най-мъчно се оправят учените хора. Няма по-мъчна работа да поправиш един учен човек. Той казва: „Аз го зная това.“ Срещам един като прави своите изследвания, казва ми: „Ти си млад.“ Казвам: „Разправи ми твоята история.“ Казва: „Ти нямаш моята опитност.“ „Прав си, виждам в лицето ти, че нямам твоята опитност. Много си страдал от твоята възлюблена, много си страдал от твоите деца.“ „Че откъде го знаеш?“ Рекох: „Научих се да чета.“ „Как? Да не ти е разправяла моята баба.“ Рекох: „Не е.“ Интересно е някой път да ви се отворят очите и да видите: като седите къщи, когато сте сам, ще видите, че къщата е пълна от същества – едните говорят едно, другите друго. Ти мислиш, че си сам. Никои в света не е сам. Да останеш сам, то е благословение. Ти останеш сам със своята любов, гоиде ти една мисъл, гоиде ти втора, трета, четвърта, ти вече не си сам.

Та казвам сега, вие сте в последната фаза, дето хората са повикани. Както виждам, в света идват хора да управляват в света, не които са определени, но да оправят тия, които не са определени.

Този цар, за когото ви четох, който дал угощението, казва: „Повикайте тия, които са по пътищата.“ Вие не сте от избраните, избраните не отидоха; патриарси не сте, владици не сте, свещеници не сте, професори не сте, учени доктори не сте, знаменити певци не сте, знаменити певици не сте, генерали не сте. Сега какво може да направи един беден човек? Толкова години говорим за любовта, да я приложим. Какво може да направи любовта? Тя да бъде подбудителна причина. Любовта ще бъде стимул в ума, любовта ще бъде стимул в сърцето и стимул в тялото. Да ядеш, когато имаш любов; да чувстваш, когато имаш любов, да чакаш любовта да ти бъде подбудителна причина. Цветята цъфтят пролетно време, като гоиде слънцето. Щом почне да ги огрява, те изникват.

Та казвам, първото нещо, гайте ход на любовта във вас. Не говорете за любовта. Тази любов, която сега имате, тя е позлатена любов. За истинската любов никога не се

говори. В мен сега мисълта, една мисъл досега имам за Бога, за Бога имам само едно мнение. За хората нямам едно мнение, но за Бога имам само едно мнение, никакво раздвояване нямам. Каквото става в света, ни най-малко не се нарушава. Привидно е всичко за добро. Хората като започнат да работят, е едно, но когато гледам как Бог работи, нямам раздвояване. Но като видя хората как работят, законът не е същият. Вие поне елате до едно: за Бога каквото слушате, да имате едно мнение. Не питайте защо Господ допусна това. То е Негова работа. Рагвайте се, че е допуснато. Туй, което Бог е допуснал, всякога е добро. Туй, което Бог е дал, всякога е добро. В Бога всички неща са свършени. Несвършенството произтича от нас. Божиите блага ние като ги предаваме, внасяме несвършенство. Бог като ти даде нещо, ти отделиш за себе си и другото предаваш. Не предаваш нещата, както са. Казвате: „Аз съм ти майка.“ Ако майката родила едно дете и замине, тогава какво ще кажете? Раждаш една мисъл в ума си.

Сега говорят за брака. Три предназначения има бракът. Хората имат еднобрачие. Три проявления на брака има. Най-първо, ти ще се жениш, за да се раждат мислите. Ти ще се жениш, за да се раждат в тебе чувствата. Ти ще се жениш, за да се раждат добрите постъпки. И четвъртото женене е едва туй, което вие сега имате. Другите женитби ги няма никъде. Сега туй е научно. Вие ще се жените сега за постъпките. Ти като родиш една хубава мисъл, тя с тебе ще дойде. То е един ангел. Като си родил едно хубаво чувство, пак един ангел се е родил. Като родиш една хубава постъпка, пак един ангел се е родил. Тук на земята раждаме хора. Под думата *хора* разбираме човек, който е недоволен от живота, той е човек. Онзи, който се е научил да служи, той е ангел. Като родиш една мисъл, да служи. Като родиш едно чувство, да служи. И като родиш една постъпка, и тя да служи. Ти като направиш една хубава постъпка на някого, тази постъпка, този ангел, говори за тебе. Навсякъде те приемат. Туй наричам съчетание или го наричам връзка с любовта, връзка с вярата, връзка с наде-

ждата. После, четвъртото положение го наричам женитба на земята. Женитбата на земята е два вола свързани, турен им е юлар да орат нивата. И двамата пъшкат. Ни най-малко не е отреден от Бога съвременният брак, в този смисъл не е отреден от Бога, той е изобретение на черната ложа. Казано е: туй, което Бог съчетае, да го не разлъчвате. Вие искате човек, като ви обикне, да го вържете. С това вие разваляте Божиите работи. Щом те обикне някой човек, нищо не трябва. Ние ще турим човешки връзки. Казват: „Бие се желязото, докато е горещо.“ Дом, в който Бог не живее, не е дом. Обществото, в което Бог не живее, не е общество. Училище, в което Бог не живее, не е училище. Ние сме общество, само когато любовта е там. Дотогава, докато Бог е в нас, ние сме общество. Всичките добри закони да произтичат от любовта и да не мисли никой, че много е направил. Едно семе може да извърши службата на безброй семена. Един човек може да извърши работата на хиляди, милиони хора и милиони хора могат да извършат работата на един човек.

Казвам, в любовта е силата. Ако имаме Бог на страната си, ние ще бъдем силни. Сега вие питате „Какво ще стане с войната?“ Ще се свърши. „Кога?“ Защо искате да знаете кога? Утре. Вие имате човешки разбирания. Утре, понеже новият ден е мирът. Всяка нова идея е *утре*. Докато хората мислят да се бият, то е старият ден. *Утре* значи: изменя се мисълта на тия хора. Казано е там: „Ако не се съкратяха онези дни, заради избраните.“ Защото нас, избраните, Бог и любовта ни защитават. Някои от вас искаха да заповядвате на Господа. Вие на хората не можете да заповядвате, а искате да заповядвате на Господа, това да направи Господ, онова да направи. Обичате някого, искате Господ да благослови вашата любов. Вие се жените за някого, и искате Той да ви шета. Като се жениш, трябва да служиш. Аз, ако се женех, така щях да направя: отивам да слугувам, нищо повече. Дотогава, докогато мислите, че трябва да ви слугуват, вие сте на кривата страна.

Сега иде новата епоха. Ако сте с тия вярвания, как ще

носите новите идеи? Тия методи, които употребявате, с тях нищо не се добива.

Среща ме един и казва: „Ти в какво вярваш?“ Вярвам само в любовта. Това, което любовта направи, то остава постоянно. Неща, направени без любов, са временни. Казва: „С пари стават нещата и с насилие стават.“ Нещата без любов с пари стават, с насилие стават. А с любов без пари стават и без насилие стават. Ако изчезне насилието в света, болестта ще изчезне. Докато има насилие, болести ще има. Щом парите се заменят с любов, щом любовта стане разменна монета, светът ще се оправи. Аз съм привеждал онзи пример за дервишина*, който отишъл да се окъпе в една баня. След като се окъпал, благодари, но онзи човек, който бил в банята, му казал: „То с благодарности не става, ще дадеш двайсет стотинки.“ „Нямам.“ „Като нямаш пари, що се къпеш?“ Искан да излезе, но баняджията не го пуща. Тогава дервишът казва: „Аллах, дай ми двайсет стотинки да му платя или събори му банята.“ В това време се чува шум вътре в банята, баняджията отива да види каква е работата и дервишинът излиза. Дервишинът казва: „Зная защо се молиш, ти искаш пари от Господа. Господ няма пари, Той събори банята. Двайсет стотинки поисках от Него, не ми даде, но банята събори.“

Дотогава, докато купуваме с пари, докато всички неща правим с пари, ние сме на фалшива почва. Доиде някой и ви казва: „Този брат ще внесе пари.“ Не съм против парите, но парите не са Божествен порядък за мен. Може да вярвате в парите. То не е Божествен порядък. В Божествения порядък нещата са мощни, в Божествения порядък ти разполагаш с всичките Божии блага. Там се изисква голяма вяроност, нито един път да не излъжеш Господа. Той ти дал доверие, абсолютно честен ще бъдеш. Сега вие казвате: „Никой на фараона да не служи.“ Външният фараон може да изчезне, но да влезе вътре. Знаеш колко са хитри съвременните хора? В Ню-Йорк обират един бижутер посред бял ден. Един автомобил се блъс-

*дервишин – мохамедански калугер.

ва във витрината, в това време те слизат и обират магазина, а пък други филмира тази сцена. Излиза съдържателят на магазина и вика: „Обраха ме!“ Но стражарите седят и мислят, че това е филм, така са се надумали. Те седят и гледат само. След няколко минути автомобилът заминава, онзи човек продължава да вика и чак тогава стражарите разбират, че това е наистина кражба. Майсторски скроена работа. Тия хора, крадците, са големи майстори. Ние ще кажем: много умни са. Не.

Щом дойдем до любовта, която носи безсмъртие, която носи вечна младост в себе си, любовта, която носи вечното подмладяване, няма какво да се питаме. Като видиш една погрешка, да знаеш да я поправиш и да видиш, че в тебе има причина.

Сега този цар в Христовото време така направи. Днес, ако направи угощение, кои ще дойдат? Днес вярвам да дойдат избраните. Ако и днес е както във времето на Христа, въпросът не е разрешен. Сега аз ви поканвам на сватбата на новия цар. Няма да се откажете да идете на угощението. Други ще кажат: „То са глупави работи, за онзи свят. Да се живее на земята.“ Така не се разсъждава. Ние на земята трябва да живеем. В живота, ако стотина пъти повикаш лекари да ти турят инжекции, какво нещастие е. Ако четири-пет пъти ти отворят стомаха и червата, правят ти операции: за това операция, за онова операция, ще отворят стомаха за някой тумор – благодарим за такъв живот. Този е старият живот.

Сега ви говоря за миналото, преди две хиляди години какви сте били. Аз вярвам, че вие сега не сте такива. Не вярвам сега да направите същата погрешка. На сватбата трябва да се иде и да се облече човек с най-хубавата греха, с най-хубавите мисли, с най-хубавите чувства, и да бъде здрав. Когато се женят хората... Сега някоя мома се жени. Има някоя, която трябва да се женят. Няма човек неженен. Един се жени умствено, друг се жени сърдечно, трети се жени за постъпките. Сега трябва да започнат другите бракове вече. Виждам, вие сте женени по четири начина. Сега трябва да се

жените по третия брак. По четвъртия начин като се ожени-
те, тогава сте за оня свят вече. Светът е една фабрика, дето
имате всичките процеси и не трябва да се връщаме назад към
елементарните процеси, които другите хора вършат. Имаме
следния процес, дето материята е прочистена. Да изкараме
най-чистото.

*„Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго
Бога, и Христа, Когото си изпратил.“*

„Отче наш“

Петнадесето утринно слово
29 март 1942 г., неделя, 5 ч. сутринта
София – Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

Последното добро 5 октомври 1941 г.	3
Зелен и узрял 19 октомври 1941 г.	22
Постоянна благодарност 26 октомври 1941 г.	36
Трите неща 2 ноември 1941 г.	49
Божественият и човешкият порядък 9 ноември 1941 г.	62
Да обичаш и да те обичат 16 ноември 1941 г.	79
Трите качества на тона 7 декември 1941 г.	93
С малкото 4 януари 1942 г.	105
Единствената врата 11 януари 1942 г.	122
Дрехата на любовта, на мъдростта и на истината 18 януари 1942 г.	136
Единственият път 25 януари 1942 г.	154
Характерът и тялото 15 февруари 1942 г.	162
Най-лесното 8 март 1942 г.	171
Великият път 22 март 1942 г.	190
Видове женитби 29 март 1942 г.	206